

NEBİ VE RESUL
ARASINDAKİ
FARKLAR

İÇİNDEKİLER

NEBİ VE RESULÜN ÖZELLİKLERİ: NEBİ KİMDİR?.....	3
“PEYGAMBER” KELİMESİNİ KULLANMANIN SAKINCALARI.....	10
NEBİ VE RESULÜN ARASINDAKİ FARKLARIN BİLİNME- SİNİN ÖNEMİ.....	13
RESULE İTAAT EMRİ HANGİ ANLAMA GELİYOR?.....	67
NEBİ VE RESUL KAVRAMLARI ALLAH’IN KOYDUĞU BİR SİSTEMDİR.....	71
KUR’AN’DA BULUNAN BAZI KAVRAMLAR SİSTEMİ.....	75
KİM PEYGAMBER DÜŞMANI.....	79
MUHAMMED - NEBİ - RESUL.....	82
NEBİ TARİHSELLİĞİ, RESUL EVRENSELLİĞİ TEMSİL EDİYOR.....	89
VAHYE BAĞLI RİSALET VE KİTABA BAĞLI RİSALET.....	108
KUR’AN’IN RESUL ANLAMINDA KULLANILDIĞI AYETLER.....	133
RAHMET OLAN MUHAMMED DEĞİL, ELÇİYE İNDİRİLEN VAHİYDİR.....	163
ŞİA VE EHLİ SÜNNET ALİMLERİNİN EN BÜYÜK GÜNAHLARI	166
NEBİ (A.S)’İN SÖZLERİ DİNDE BAĞLAYICI MIDIR?.....	169
“POSTACI” SÖZÜ.....	176
HANGİ MUHAMMED?.....	184
NEBİ VE RESULLERİN MUCİZELERİ.....	191
RESUL, HEVASINDAN NUTUK ATMAZ NE DEMEKTİR?.....	203
İSLAM, EVRENSEL BİR DİNDİR.....	206

NEBİ VE RESULÜN ÖZELLİKLERİ: NEBİ KİMDİR?

Nebi: Allah'ın kendisine, kendisi ile alakalı vahiy indirdiği kişidir. Yüce Allah Resullük (elçilik) misyonu ile görevlendireceği kişiyi ilk önce onun iç dünyasını düzenleme ve imarı, mükemmel bir ahlak ve sağlam bir inanç kazandırması açısından elçiliğe hazırlık olarak, Resul olacak kişiyi her türlü iyilik ve faziletlerle donatması demektir. Yani Nebi'yi herkes tarafından örnek alınacak bir kıvama getirmesi ve en ileri bir olgunluğa erdirmesi olarak görülebilir. Nasıl ki devlet, atayacağı memurlardan görev başlangıcında söz alıyor ve yemin ettiriyorsa, aynen onun gibi Allah Nebi'lerden de elçilik vazifesini hakkıyla yerine getirmeleri için bir söz ve misak almıştır.

“Hani biz Nebi'lerden söz almıştık;senden, Nuh'tan, İbrahim'den, Musa'dan ve Meryem oğlu İsa'dan: Evet biz onlardan pek sağlam bir söz almıştık.” (Ahzab-7)

Nebiler'den alınan sözün ne olduğunu şu âyetten öğreniyoruz.”- Hani Allah Nebi'lerden: “Ben size kitap ve hikmet verdikten sonra yanınızdakileri tasdik eden bir “Resul” geldiğinde ona mutlaka iman edip yardım edeceksiniz” diye söz almış, kabul ettiniz ve bu sözümü yüklediniz mi?” dediğinde “Kabul ettik” cevabını vermişler, bunun üzerine Allah! O halde şahit olun, ben de sizinle birlikte şahitlik edenlerdenim, buyurmuştu.” (Âli İmran-81)

(En doğrusunu Allah bilir.)

Yukarıdaki âyette geçen “Resul” kavramı kitap Resul anlamında kullanılmıştır. Çünkü eğer “beşer Resul” olsaydı, zaten Nebi’lerin kendileri Resul olmaları gerekirdi. Çünkü Resuller Nebi’lerden seçilirler. Yani Allah Nebilere “Bir “Resul” geldiğinde ona mutlaka inanıp yardım edeceksiniz” buyurmazdı. Bu âyette bulunan “Resul”den maksat kendisine risalet (elçilik) yüklenen Nebi’nin evrensel mesajla insanlara gönderilmesidir. Yani artık Nebi Allah’ın mesajını insanlara duyurmak görevini yüklenmiştir.

Dolayısıyla “Nübüvvet” elçilik görevi için bir nevi olgunluk ve yeterlilik derecesinin verilmesi anlamına gelmektedir.”Andolsun biz İbrahim’e daha önce rüştünü (olgunluk derecesini, belgesini) vermiş-tik. Biz onu iyi tanırdık.” (Enbiya- 51)

Nübüvvet makam ve mertebesi ile alakalı bu anlattıklarımız son “Nebi” ve “Resul” olan Muhammed (a.s)dan önceki “Nebiler”le alakalı bir durumdur. Son Nebi ve Nübüvvet’e bağlı son Resul olan Muhammed (a.s) ın gelmesi yani son vahyin indirilmesiyle Nebi ve Resul arasında bulunan farklar çok bariz olarak ortaya çıkmıştı. Yani Allah Resulü’nden önce gelen Nebiler ve Resuller arasında bulunan farkları anlamak gerçekten zor bir olaydır. Fakat Kur’an’da Nebi ve Resul arasında bulunan farklar mükemmel bir sistem dahilinde çok net olarak ortaya koymuştur.

Nebi: Kendisine vahiy indirildiği andan itibaren 23 sene, 24 saat, gece gündüz, her zaman Nübüvvet makam ve mertebesi ile beraber hayat sürmektedir. Nübüvvet makam ve mertebesi ondan hiçbir zaman ayrılmaz. Hatta âhirette bile Nübüvvet makam ve mertebesiyle birlikte anılır. “Kim Allah’a ve Resul’e itaat ederse işte onlar, Allah’ın kendilerine lütuflarda bulunduğu Nebiler, siddıklar, şahitler ve salih kişilerle beraberdir. Bunlar ne güzel arkadaşlardır.” (Nisa-69)

Son vahiy olan Kur’an’a göre Nebi’nin haysiyet ve şerefi, aile mahremiyeti koruma altındadır, dokunulmaz bir değere sahiptir.

Kendisine çağdaş olan yani aynı zaman ve zeminde yaşayan müminler Nebi'ye saygısızlık yapamazlar, hanımları müminlerin anneleri oldukları için onlarla nikah kıyıp evlenemezler. Nübüvvet tarihsel bir makam ve mertebe iken, Risâlet ise, evrensel bir misyondur.

Nebi'nin söz ve fiilleri özel hayat ile ilgili olduğu için müminler için bağlayıcı nitelikte değildir. Nebi'nin söz ve davranışlarının Resul gibi bağlayıcı olmamasının sebebi, özel hayatında söz ve fiilleri ile Allah'a karşı hata yaptığından ileri gelmektedir.

Mesela: "Nebi (a.s) müşrik akrabalarına dua ediyor!" Cehennem ehli oldukları onlara açıkça belli olduktan sonra, akraba dahi olsalar, müşrikler için af dilemek ne "Nebi"ye yakışır ne de iman edenlere" (Tevbe-113)

Mesela: Nebi, Allah'ın helal kıldığını kendisine haram kılıyor. (Tahrim-1)

Zaten Kur'an, Nebi'nin söz ve fiillerinin Resul gibi bağlayıcı olmadığını apaçık olarak gösteriyor."Ey Nebi! İnanmış kadınlar, Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmamak, hırsızlık yapmamak, zina etmemek, çocuklarını öldürmemek, elleri ve ayakları arasında bir iftira uydurup getirmemek ma'ruf olan işte sana isyan etmemek hususunda sana biad etmeye geldikleri zaman, biatlarını al ve onlar için Allah'tan mağfiret dile..."(Mümtehine-12)

Âyette geçen "ma'ruf olan işte sana isyan etmemek" cümlesi çok önemlidir. Çünkü yüce Allah, Kur'an'da Resul'e itaat etme konusunda hiçbir kayıt koymamıştır. Yani Resu'le kayıtsız şartsız iman etmek Allah'ın kesin emirleri arasında yer alır.

Dolayısıyla Resul'e isyan eden cehenneme girer. "Kim Allah'a ve Resulüne isyan eder ve haddini aşarsa Allah onu, devamlı olarak kalacağı bir ateşe sokar ve onu için alçaltıcı bir azap vardır"(Nisa-14) Fakat Nebi'ye karşı gelenler günahkar olmazlar. Ahzab suresi 36 ile 37. âyetleri bu gerçeği en güzel bir şekilde gösteriyor."Allah'a yani Resulu bir işe hüküm verdiği zaman, inanmış bir erkek ve kadına o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim Allah ve

Resûl'üne isyan ederse, apaçık bir sapkınlığa düşmüş olur”(Ahzab-36)(Ey Nebi!)”Hani Allah'ın nimet verdiği, senin de kendisine iyilik ettiğin kimseye: Eşini yanında tut, (onu boşama) Allah'tan kork! diyordun. Allah'ın açığa vuracağı şeyi insanlardan çekinerek içinde gizliyordun. Oysa asıl korkmana layık olan Allah'tır.

Zeyd, o kadından ilişkisini kesince biz onu sana nikahladık ki evlatlıkları, hanımlarıyla ilişkilerini kestiklerinde o kadınlarla evlenmek isterlerse müminlere bir güçlük olmasın. Allah'ın emri yerine getirilmiştir.” (Ahzab-37) Ahzab 36. âyette “Allah'a yani Resulu bir işe hüküm verdiği zaman inanmış bir erkek ve kadına o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur” buyrulduğu halde, 37. âyette Zeyd, Nebi'nin sözünü dinlemiyor, Nebi ona “Eşini yanında tut, Allah'tan kork” dediği halde, eşini boşuyor.

Mesela: Bir kadın Nebi (a.s) ın yanına gelerek onunla mücadeleye varacak boyutta bir tartışma içine giriyor ve bu tartışmada Yüce Allah kadını haklı çıkarıyor.(Mücadele-1)

Fakat Resul ile tartışmak kesinlikle küfürdür. Çünkü Resuller Allah'tan gelen vahyi insanlara bildiren kişilerdir. “Kendisi için doğru yol belli olduktan sonra, kim Resule karşı çıkar ve müminlerin yolundan başka bir yola girerse, onu o yönde bırakırız ve cehenneme sokarız, o ne kötü bir yerdir.” (Nisa- 115) Yüce Allah tarafından bir sisteme bağlı olarak yüzlerce âyette yer alan Nebi ve Resul ibareleri yerine hiçbir zaman “peygamber” kelimesini kullanmamak gerekir. Çünkü “peygamber” kelimesi Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları yok eden, Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü bozan, vahyin sistemini tahrif eden, onlarca kavramı anlamsız kılan çok tehlikeli bir kelimedir. Hangi âyette Nebi geçiyorsa Nebi, Resul geçiyorsa Resul kavramını kullanmak Kur'an'ın anlaşılmasında hayati bir öneme sahiptir.

Resul Kimdir?

Nebi 23 sene, 24 saat, gece gündüz, bütün özel hallerinde Nebi'lik makam ve mertebesine sahip iken, Resul Allah tarafın-

dan indirilen vahyi insanlara ulaştırdığı andaki konumudur. Yani “vahiy” ile “Resul” arasında hiçbir fark yoktur. Resullerin görevlerinin sadece Allah tarafından indirilen vahyi insanlara tebliğ etmek olduğu ile alakalı yüzlerce ayet vardır.”(Nuh) dedi ki: Ey kavmim! Bende herhangi bir sapkınlık yoktur; fakat ben, âlemlerin Rabbi tarafından gönderilmiş bir elçiyim. Size Rabbimin vahyettiklerini duyuruyorum...” (Âraf-61, 62)

“Hud da: Bilgi ancak Allah’ın katındadır. Ben size, bana gönderilen şeyi duyuruyorum...”(Ahkaf-23)”De ki: Ben, sadece, vahiy ile sizi uyarıyorum. Fakat sağır olanlar ikaz edildikleri zaman bu çağırımı duymazlar”(Enbiya- 45)

“Biz onların dediklerini çok iyi biliriz. Sen onların üzerinde bir zorlayıcı değilsin. Tehdidimden korkanlara Kur’an’la öğüt ver”(Kaf- 45)

Resuller değerlerini tamamen vahiy’den alırlar. Resulleri Allah’tan yani Kur’an’dan ayırmak küfür olarak görülmüştür. (Nisa-150)”Beşer Resul” hayatta olduğu sürece konuşan Kur’an’dır. Resul olmadan İslam, din, iman, hidayet, rahmet, kitap ve hikmet olmazdı. Resul o derece büyük bir değere sahiptir. Yüce Allah’ın, mesajını insanlara ulaştırmada elçilik misyonundan daha ideal bir yol ve yöntem bulunmamaktadır. İman edenler ona müracaat etmek zorundadırlar.

Aslında Resul ile vahiy aynı hakikatı temsil ediyorlar. Kur’an’ı tek kaynak kabul edenler ile Nebi (a.s) ın arkadaşları arasında hiçbir fark yoktur. Bugün Kur’an’dan yüz çevirenler, o gün Allah Resulü’nden yüz çevirenlerle aynı inanç ve ahlaka sahiptir. “Beşer Resul” vefat ettikten sonra onu sadece yüce Allah tarafından indirilen vahiy temsil eder. Resuller vahiy’den başka hiçbir miras bırakmazlar. Resullerin bütün bağlantıları Allah tarafından kendilerine indirilen vahiy’dir. Vahiy sisteminde bazen “Beşer Resul” bazen de “kitap Resul” ön plana çıkmaktadır.” Beşer Resul” ahlakı, edebi, örnekliği, mimik hareketleri ve tavırlarıyla insanları vahiy’den daha fazla etkileme gücüne sahiptir. Vahiy, beşer Resul kadar insanları etki

altına alamaz. Yani beşer Resul olan Muhammed (a.s), kendi döneminde yaşayan insanların Müslüman olmalarında vahiy'den daha fazla bir etkiye sahip olmuştur. Vahyi tebliğ etmede bu özellikler beşer Resul'ün üstünlüklerini ortaya koyar. Ancak "Beşer Resul" hayatı, yaşadığı coğrafya ile sınırlı olup, bir fâni olarak ölüme mahkumdur. Fakat "kitap Resul'e" hiç kimse bir sınırlama koyamaz, o bütün sınırları ve coğrafyaları aşarak her yere ve bütün zamanlara gidebilir. Kur'an'da onlarca kavram sadece "Allah vahiy ve Resul" bağlamında kullanılmıştır. Resul'e itaat Allah'a itaat olarak kabul edilmiştir. (Nisa-80)

Çünkü Resul sadece Allah tarafından indirilen vahyi tebliğ eder.

Mesela: Kur'an'ın hiçbir âyetinde "Nebi"ye itaat etmekle" ilgili bir emir bulunmaz. İlgili âyetlerin hepsinde Allah ile beraber itaat edilmesi gereken kişi Resul'dür. Aynen bunun gibi "ittiba, kitab'ı tilavet etme, tebyin, helal ve haram kılma istihza, küfür, ona karşı geldiğinde savaş açılma, tekzib, tasdik,hak, nur, inzar, tebliğ, kerim, mübin, emanet, sıdk, dâvet gibi birçok kavram Resul bağlamında kullanılmıştır.

Resul'ün dilinde hayat bulan vahiy'den başka hiçbir söz din ve hüküm olarak insanları bağlamaz. Yani din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynak yoktur.İşte bundan dolayı "Allah'a yani Resulüne itaat edin" "Allah'ın ve Resul'ünün davetine icabet edin" "Elçilere tâbi olun, âyetlerimi ve Resullerimi yalanladılar. Rabbimiz! iman ettik ve Resul'e tabi olduk" Allah'ın indirdiğine ve Resul'e gelin, Ah keşke Allah'a ve Resul'e itaat etseydik, Allah'a ve Resule davet edildikleri zaman, Keşke Resul ile birlikte bir yol edinsaydım, Kim Allah ve Resul'ü uğruna hicret ederek evinden çıkarsa, Allah'ın elçilerini inkar ettiler, müjdeleyici ve uyarıcı elçiler gönderdik,elçi göndermeden azap etmeyiz, Andolsun Resul size rabbinizden hakkı getirdi, Kim Allah ve Resul'üne karşı gelirse,Allah Resulüne eziyet edenlere acı bir azap vardır" gibi yüzlerce âyette hep Resul kavramı kullanılmıştır. Kur'an'da geçen bütün "Nebiyin, Enbiya" "Nebi'ler" kavramı Resulleri de kapsamaktadır. Çünkü Nübüvvet

kişi ile elçilik arasında ikinci bir aşamadır. Kişi Nebi olduktan sonra elçilik makamına ulaşır. Nebi olunmadan elçi olunmaz.

Dolayısıyla her Resul aynı zamanda Nübüvvet aşamasından geçmiş sayılır. Fakat her nebi Resullük makam ve mertebesine ulaşma imkânına kavuşmadan vefat edebilir. Nübüvvet ve Risale makamının birbirinden ayrı bir misyona sahip olduğunu Hac süre 52. âyetinde görüyoruz. Kur'an'ın hiçbir âyetinde “Nebiyallah” “Allah'ın Nebisi” geçmez. Fakat onlarca yerde “Resulullah” geçer. Sadece bir yerde “Enbiya Allah'ı” kelimesi geçmektedir.(istisnalar kaideyi bozmaz)

Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları araştırırken ilginç bir ayrıntıya daha rastladık. Kur'an'ın yüzlerce âyetinde “Resûlihi” (Allah'ın) Rasulü” “Rüsûlihi” (Allah'ın) Rasulleri, elçileri” “Rüsûli” “Resullerim, elçilerim” “Resuli” “Resulüm, Elçim” geçtiği halde, bir âyette bile “Nebiyihi” (Allah'ın Nebisi, Onun Nebisi) geçmez. Tekil olarak bütün Nebi kelimeleri Kur'an'da Allah lafzı ile bağlantısız yalın bir şekilde ve zamirsiz olarak geçer. Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları bilmeyenlerin Kur'an'dan, Allah Resulü'nden ve İslam'dan konuşmaları doğru değildir. Bütün bu farklardan sonra Nebi ve Resul kavramı yerine “peygamber” kelimesini kitabında veya konuşmalarında kullanacak olursa bu kişinin kitabı okunmaya, konuşmaları dinlenilmeye değer bulunmaması gerekir. Çünkü “peygamber” kelimesini kullanan Kur'an'da dolayısıyla İslam'da hata yapmaya mahkum olacaktır.

Kim olursa olsun “Peygamber” kelimesini kullanarak konuşan bir kimse emin olun dinlenilmeye değer bir inanç ve fikir ortaya koymayacaktır. Rivayet ve içtihadlardan sonra dinde en önemli tahrif hareketi “peygamber” kelimesidir. Bu konuda şu âyetler gerçekten çok önemlidir. “Şimdi (ey müminler!) onların size iman edeceklerini mi umuyorsunuz? Oysaki onlardan bir zümre, Allah'ın kelamını işitirler de iyice anladıktan sonra, bile bile onun kelimelerini “tahrif ederler.” (Bakara- 75)

“Yahudilerden bir kısmı kelimeleri yerlerinden tahrif ederler,

(değiştirirler) dillerini eğerek bükerek...” (Nisa- 46)

“Sözlerini bozmaları sebebiyle onları lanetledik ve kalplerini katılaştırdık. Onlar kelimelerin yerlerini değiştirirler (kitaplarını tahrif ederler) Kendilerine öğretilen hükümlerin önemli bir bölümünü de unuttular. İçlerinden pek azı hariç, onlardan daima bir hainlik görürsün. Yine de sen onları affet ve aldırış etme. Şüphesiz Allah iyilik edenleri sever.” (Maide-13)

“Ey Resul! Kalpleri iman etmediği halde ağızlarıyla “iman ettik” diyen kimselerden ve Yahudilerden küfür içinde koşuşanların hali seni üzmesin. Onlar durmadan yalana kulak verirler ve sana gelmeyen bazı kimselere kulak verirler; kelimeleri yerlerinden kaydırıp değiştirirler...” (Maide -41)

“PEYGAMBER” KELİMESİNİ KULLANMANIN SAKINCALARI

Muhammed (a.s) ın kimliği, Nübüvvet makam ve mertebesi, Risâlet misyonu anlaşılmadan din hiçbir zaman anlaşılmayacaktır. Muhammed: Doğumundan kendisine vahiy indirilinceye kadar, kitap nedir, iman nedir bilmeyen, Ebu Zer, Ammar ve Ali gibi sıradan bir Mekke vatandaşıdır.(Şura-52; Fussilet-6; Kehf-110)

Nebi-Nübüvvet:

Kendisine vahiy indirilmeye başlandıktan sonra vefat edinceye kadar gece-gündüz, yirmi dört saat, her an, bütün özel hallerinde ve sosyal hayatında Nübüvvet makam ve mertebesine sahiptir. Nübüvvet makam ve mertebesi ondan asla ayrılmaz, her an onunla beraberdir. Hatta âhirette bile Nübüvvet makam ve mertebesi devam eder.(Nisa-69)

Resul-Risâlet:

Yüce Allah tarafından indirilen vahyin insanlara okunduğu yani tebliğ edildiği andır, misyondur. Beşer Resul olan Muhammed (a.s) vefat ettikten sonra risâlet, vahiy yani kitap yani Kur’an olarak devam etmektedir.(Nisa-100; Furkan-27; Ahzab-66)Nübüvvet tarihsel olduğu için “Nebi’nin sesi...” (Ahzab-2) Nebi’nin Evleri...” (Ahzab-53) Nebi’nin hanımları...”(Ahzab-6, 28, 30, 32) deyimleri âyetlerde

yer alırken, Resul için asla böyle bir şey kullanılmaz. Nebi ve Resul anlaşılardan Kur’an tam olarak anlaşılamayacağı için Allah’ın isim ve sıfatları da anlaşılacaktır.

Dolayısıyla yüce Allah’da hakkıyla takdir edilmeyecektir. Nebi ve Resul anlaşılardan Kur’an’da yüzlerce âyette geçen “itaat, isyan, hakem, küfür, ittiba, tekzib (yalanlama), tasdik, tebliğ, hak, kerim, Aziz, Nur, üsve-i hasene (en güzel örnek) sırat-ı müstekim, hidayet, ihlas, emanet, hıyanet, mübin, nur, helal ve haram kılma, tasrif, tafsil, tebyin, tefsir gibi kavramlar da anlaşılacaktır. Nebi’ye, “Kur’an’a ittiba edilmesi” emredilirken, (Ahzab- 1,2) Resul’e “Kur’an’ın tebliğ edilmesi” emredilmiştir. (Mâide-67; 99; Nahl-35)

Nebi gönderilmeden değil, Resul gönderilmeden azab edilmez. (İsra15; Kasas-59; Tâha-134)

İşte bütün bu etkenlerden sonra Kur’an’da bulunan Nebi ve Resul kelimelerinin yerine hiç bir zaman “peygamber” kelimesini kullanmamak gerekir.

Çünkü Nebi ve Resul ibareleri birbirinden farklı anlamları bulunan ve değişik bir sisteme bağlı olan kelimelerdir.”Peygamber” kelimesi bu sistemi dağıtmakta ve tanınmaz hale getirmektedir. Ben şahsen Kur’an’ı anlatan birisinin bu bağlam ve bütünlüğü korumadığını, bu sistemin önemini kavramadığını ve bu sisteme bağlı kalmadığına şahit olduğum zaman onu dinlemeyi abes olarak görüyorum. Resul ile Nebi’nin arasında bulunan farkları bilmeyen Kur’an’ın manasını, sistemini, bağlam ve bütünlüğünü, amacını anlayamaz.

Mesela: Nebi’nin sözleri koruma altına alınmadığından Nebi’ye itaat etmek mutlak değildir. Ama görevi sadece vahyi tebliğ etmek olan Resul’e itaat müminler üzerine bir görevdir. Resulü yalanlama, vahyi yalanlama, dolayısıyla vahyi gönderen Allah’ı yalanlama sayılır. Vahye itaat eden Allah Resulü’ne itaat etmiş olur. Resule itaat etmek için, Resul ile aynı zaman ve zeminde yaşamaya gerek yoktur. Kitab-a ve vahye iman eden aynı zamanda Resul’e iman ve itaat etmiş olur. Çünkü Resul ile vahiy aynı şeydir, her ikisi vahyin kaynağı olan Allah’ı temsil ederler.

Onun için Kur’an’da Allah bir çok yerde “Kitab-ı yalanladılar, âyetlerimizi yalan saydılar, Resulümüzü yalanladılar, Resullerime karşı geldiler, âyetlerimi ve Resullerimi yalanladılar” buyurmaktadır.”Resul, vahiy, Allah’ın âyetleri, Allah’ın kitabı, hidayet, sırat-ı müstakim” gibi kavramlar tamamen Allah’ı temsil ederler. Resul yanılmaz, hata etmez, onda vahye karşı ihanet olmaz, ona itaat ile Kitab-a ve Allah’a itaat etme arasında hiçbir fark yoktur. Resul sadece Allah’ın kitabını ve âyetlerini okuyan, duyuran ve tebliğ eden kişidir yani dini yönden resmi bir misyona sahiptir. Halbuki Nebi’nin Allah’a karşı (insanlara karşı değil) hatalarını ve yanlışlıklarını anlatan bir çok ayet vardır. Bu konunun üzerinde neden çok fazla duruyorum?

Bu konuyu anlamayan Kur’an’ı anlamaz, Elçinin misyonunu kavrayamaz, Nebi’nin kim olduğunu bilemez, uydurma dinin ve rivayetlerin Nebi ile hiçbir bağlantısının olmadığını ve ona yapılmış iftira olduklarını idrak edemez. Bu sefer ümmet uydurma dinin rivayetlerini Nebi’nin dilinden çıkmış gibi Kur’an’ın önüne geçirip hurafe ve yalanların bataklığında boğulup gidecektir.

Dolayısıyla bizi bağlayan ve sorumlu olduğumuz tek kaynak Allah Resulü’nün dilinde hayat bulan vahiy’dir, kitaptır, Allah’ın mesajı Kur’an’ı Mübin’dir.”O (Resul) kendi hevasından konuşmaz (nutuk atmaz) onun bildirdikleri kendisine vahyedilenden başka bir şey değildir.” (Necm-2,3) ayetleri bu gerçeği ortaya koymaktadır. Allah rızası için, lütfen “peygamber” kelimesini kullanmayalım. Onu yerine “Allah’ın Resulü, Resulullah (aleyhisselam) Nebi (aleyhisselam) Muhammed(aleyhisselam)son vahyin sahibi, nebilerin sonuncusu kelimelerini kullanalım. Biliyorum biraz zor olacak ama ataların dinine muhalefet ederek muhteşem bir yol ve Kur’ani bir sünnet bırakabiliriz. Bence bu az bir şey değildir.

NEBİ VE RESUL'ÜN ARASINDAKİ FARKLARIN BİLİNMESİNİN ÖNEMİ

Kur'an'ın anlaşılmasında Nebi ve Resulün arasında bulunan farkları anlamak çok önemlidir. Çünkü Allah'ın isim ve sıfatlarından sonra Kur'an'ın en önemli iki kavramı Nebi ve Resul kavramlarıdır. Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları anladığımızda Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğü daha iyi anlaşılacaktır. Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları anlamakla Nebi veya Resul'e nispet edilen bütün rivayetlerin yalan olduğu ortaya çıkacaktır. Bundan önemlisi binlerce rivayetin üzerine bina edilen tüm icthatların ve mezheplerin din adına büyük bir yalan ve korkunç bir parçalanma oldukları ortaya çıkacaktır. Nebi ile Resul arasında bulunan farklar anlaşıldığında Şia ve Ehl-i Sünnet din adamlarının Allah'ın Resulü'nü Kur'an'dan koparıp uydurma rivayetlere götürmelerinin nasıl ölümcül bir cinayet ve açık bir şirk olduğu görülecektir. Yani Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları çözdüğümüzde, gerçek olarak bütün Resulleri anlama yolunun sadece vahiy'den geçtiğinin farkına varacağız. Daha önemlisi Nebi ve Resul arasında bulunan farkları anladığımızda bir rivayetin %100 Nebi'den geldiği bilirse bile insanları bağlayamayacağı orta çıkacaktır. Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farklar ortaya çıktığında rivayetlerin yani uydurma dinin Kur'an'a karşı bir küfür ve iftira olduğunun farkına varılacaktır.

Esasen şirk'in açık olarak anlaşılması, Nebi ve Resul kavramları ile birlikte Kur'an kavramlarının anlaşılması ilgili bir durumdur.

Mesela: "İhlas" itikadi ve imâni bir kavram iken, yani "ihlas" itikadi bir kavram olarak, "Dinin Allah'a özel kılınması iken" Şia ve Ehli Sünnet din adamları ihlası ameli bir kavram olarak "ibadetleri Allah için yapmak ve samimi olmak" olarak anlamışlardır. Halbuki "din Allah'a özel kılınınca" ibadetler otomatikman Allah için yapılmış olacaktır. Nebi'nin makam ve mertebesi, haysiyet ve şerefi koruma altında olmakla beraber, sözlerinin Resul gibi bağlayıcı olmadığı, Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkların ortaya çıkması ile anlaşılacaktır. İnsanlar sadece Allah tarafından gönderilen vahiy'den sorumlu tutulmuşlardır. Ve bu gerçek Kur'an'ın yüzlerce âyetinde kayıt altına alınarak Allah tarafından kesin bir hükme bağlanmıştır. Bu gerçeğin insanlardan saklanması üç şeytani düzenle olmuştur.

- 1-) Nebi ve Resulun arasında bulunan farkların bilinmemesi.
- 2-) Bundan dolayı rivayetlerin dinde ikinci kaynak yapılması
- 3-) Nebi ve Resul yerine peygamber kelimesinin kullanılması.

Nebi ve Resul arasında bulunan farklar ortaya çıktığında asırlardan beri insanların sırtında bir yük ve kambur olan iftira ve yalan din büyük bir darbe alacaktır. Belki de bu sayede insanlar uzak kaldıkları rahmet ve hidayet olan hanif dine dönerek hem dünya hayatında hem de âhirette mutlu olacaklardır. İşte bütün bu gerçeklerden dolayı Kur'an ehli muvahhidler olarak ilk önce bizler Nebi ve Resul arasında bulunan farkları anlamak ve çevremizdeki insanlara anlatmak zorundayız. Burada aklımıza şöyle bir soru gelebilir.

Muhammed Kimdir?

Muhammed, doğumundan kendisine vahiy gelinceye kadar Ebubekir ve Ali gibi güzel ahlaka sahip Mekke vatandaşı beşerden başka bir şey değildir. (Şura-52; Kehf-110; Fussilet-6)

Nebi Nedir?

Muhammed (a.s) yirmi dört saat, gece gündüz, her zaman, bütün özel hallerinde ve özel hayatında Nübüvvet kimliğine sahiptir. Nübüvvet makam ve mertebesi hiçbir zaman ondan ayrılmaz, kesintisiz olarak sürekli olarak onunla beraber devam eder. Hatta Nübüvvet makam ve mertebesi âhirette bile devam edecektir.

وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا

“Kim Allah’a ve Resul’e itaat ederse, işte onlar, Allah’ın kendilerine nimet verdiği Nebilerle, siddîklarla, şâhidlerle ve salih kimselelerle birlikte dirler. Bunlar ne güzel arkadaştır.” (Nisa-69)

Resul ise, Allah tarafından kendisine indirilen vahyi insanlara ulaştırdığı andaki konumudur. Yani Resul denildiği zaman akla gelen tek şey, indirilen vahyin insanlara ulaştırılması görevidir. Risalet misyonu ile vahiy arasında hiçbir fark yoktur. Resul’ler değerlerini Allah tarafından indirilen vahiy’den alırlar.

Resul, vahye eşit bir konuma sahiptir. Elçiler vahiy sayesinde değerlidir. Yani Allah’ın Resulleri vahiy kadar değerli kılınmışlardır. Beşer Resul vefat edinceye kadar konuşan Kur’an’dır. Beşer Resul vefat ettikten sonra onu sadece yüce Allah tarafından indirilen kitap Resul yani vahiy temsil etmektedir. Bir çok âyette geçen Resul kavramı vahiy anlamında kullanılmıştır. Yani Resul aynı zamanda Kur’an anlamına geliyor. Yoksa insanların büyük çoğunluğu ölümlü olan beşer Resul’e ulaşmaları mümkün değildir. Beşer Resul’e ulaşmayan insanlar kitap Resulden sorumlu tutulmuşlardır. Beşer Resulün daveti de zaten Allah tarafından indirilen vahiy’den başka bir şey değildir.

اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ

“Rabbinizden size indirilen (Kur’an’a) tabi olun. O’nun yanı sıra başka dostların (evliya) peşlerinden gitmeyin. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz” (Araf-3)

وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ ذَلِكُمْ وَصِيَّتُكُمْ بِهَا لَعَلَّكُمْ تُتَّقُونَ

“Şüphesiz bu, benim dosdoğru yolumdur. Buna uyun. Başka yollara uymayın. Zira o yollar sizi Allah'ın yolundan ayırır. İşte bilinçli olmanız için Allah size bunları emretti.” (En'am-153) Allah'ın Resulleri de sadece kendilerine indirilen vahyi tebliğ ederler. Aslında Resullerin yalanlanması, onlarla alay edilmesi, onların inkar edilmesi tamamen Allah'ın yalanlanması, Allah ile alay edilmesi, O'nun inkar edilmesi demektir.

فَدَعَلْنَا أَنَّهُ لَيَحْزُنُكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ

“Onların söylediklerinin gerçekten seni üzmemekte olduğunu biliyoruz. Aslında onlar seni yalanlamıyorlar, fakat o zalimler açıkça Allah'ın ayetlerini inkar ediyorlar.” (Enam- 33)

Âyette bulunan

فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ...

“... Aslında onlar seni yalanlamıyorlar, fakat o zalimler açıkça Allah'ın ayetlerini inkar ediyorlar.” kısmı, Resullerin sadece indirilen vahyi tebliğ etmekle görevli olduklarını görüyoruz. Anlattığımız bu gerçeklerden sonra “peygamber” kelimesinin Kur'an'ın anlaşılmasında ne kadar tehlikeli, ölümcül bir hata yani Kur'an'ı nasıl tahrif ettiği daha net bir şekilde ortaya çıkıyor. Nebi ve Resul'ün bulunan farkları anladığımızda Allah Resulü'ne karşı ne kadar korkunç iftiralar atıldığı ortaya çıkacaktır. Yani hayali yüceler ve dokunulmaz kabul edilen sahte mâsumların ne kadar Kur'an cahili oldukları anlaşılmalı olacaktır.

Bu konu üzerinde çok durduğumun farkındayım. Aslında bu konunun tekrar edilmesi Kur'an'ın tam olarak anlaşılması açısından çok önemlidir. Çünkü bu konu anlaşılmadan dinin Allah'a özel kılınması ve sadece Allah tarafından indirilen vahiy dininin yaşanması asla mümkün olmayacaktır.

Bu konu anlaşıldığında din ve hüküm olarak Kur'an'ın yeterli bir kaynak olduğu anlaşılacak, rahmet ve hidayet bakımından indirilen vahiy'den başka kaynağın olmadığı açık olarak ortaya çıkacaktır. Bu konu anlaşıldığı zaman uydurma rivayet ve icthatların yerine Kur'an, hakkettiği gerçek yerini alacak ve iman edenlerin dağılmasına sebep olan mezheplerin sadece fitne ve ihtilaf, dağılma ve kaos yarattıkları anlaşılacaktır. Kur'an'da bulunan sistemler keşfedildiği zaman vahyin rastgele bir metin olmadığı, arkasında üstün bir aklın ve sonsuz bir ilmin bulunduğu görülecektir.

Şimdi Nebi ve Resul'ün arasında bulunan bazı önemli farkları veya Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanılan bazı kavramları el alacağız.

1-) **İtaat:** İtaat kavramı yüzlerce âyette sadece Allah ve Resul bağlamında kullanılmıştır. Yani dinde itaat mutlak anlamda sadece Allah'a yani Resul'üne olacaktır. Din ve hüküm olarak Allah ve Resulü'nden başka hiç kimseye mutlak olarak itaat emredilmemiştir. Yani Kur'an'ın hiçbir âyetinde Nebi (a.s) a itaat emri bulunmamaktadır. Çünkü Nebi'ler özel hayatlarında, söz ve davranışlarında Allah'a karşı hata ettikleri görülmüştür. Allah'a karşı hata edene mutlak yani kayıtsız şartsız itaat olmaz.

Mesela: “... وَعَصَىٰ آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَىٰ...” (Tâhâ-121)
 yolunu şaşırdı.”

مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أَوْلَىٰ بِأُولَىٰ قُرْبَىٰ
 مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ

“Cehennem ehli oldukları onlara açıkça belli olduktan sonra, akraba dahi olsalar, müşrikler için istiğfar etmek ne Nebi'ye yakışır ne de iman edenlere” (Tevbe- 113)

Yukarıdaki âyette Nebi (a.s) ve müminlerin (hayatta olan) müşrik akrabalarına dua ve istiğfarda buldukları anlaşılıyor. Fakat Resul Allah tarafından indirilen vahyi insanlara ulaştırdığı için ona itaat Allah'a itaat olarak kabul edilmiştir. Yani Resul, kendisine indirilen vahyi insanlara tebliğ ettiği andaki konumudur.

Resül”ün görevi indirilen vahyin insanlara ulaştırılmasından başka bir şey değildir. Resul, içine tek bir kelime eklemeyen ve tek bir kelime çıkarmadan vahyin beyan edilmesine verilen isimdir.

İşte bu yüzden, “...مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ” “Kim Resul’e itaat ederse Allah’a itaat etmiş olur...” (Nisa- 80) buyrulmuştur.

Çünkü Resul’ün Allah’a karşı hata yapması mümkün değildir. Böyle bir şey olursa hemen cezalandırılır. (Hakka- 44; İsrâ--73,74 75) Çok ilginçtir, Kur’an’da Allah’a itaat emirlerinin bulunduğu bütün âyetlerde mutlaka Resül kavramı de mevcuttur.

Çünkü Allah’a itaat etme ancak vahye veya onu tebliğ edene yani onu dillendiren Resul’e itaat etmekle gerçekleşir.

“...وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ...” “Allah’a ve Resülü’ne itaat edin.” (Enfal-1)

“...يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ...” “Ey iman edenler! Allah’a yani Resülüne itaat edin...” (Enfal- 20)

“...وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ...”

“Allah yani Resülüne itaat edin...” (Enfal- 46)

“...وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ...”

“...Allah ve Resülü’ne itaat ederler...”

(Tevbe-71)

“...وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ...”

“Her kim Allah’a yani Resülüne itaat ederse...”

(Nur- 52)

“...وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ...”

“...Allah’a yani Resülüne itaat edin...” (Ahzab-33)

Fakat Kur’an’da bazı yerlerde Allah lafzı geçmeden sadece Resul’e itaat emredilmiştir.

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

“Salat’ı ikame edin; zekata gelin; (arının) yani Resul’e itaat edin ki size merhamet edilsin.” (Nur- 56)

Nebi ve Resul’ün arasında bulunan farkları veya Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanılan kavramları anladığımızda Kur’an’da geçen “Allah’a itaat etmekten” maksadın “Kur’an” “Resul’e itaatten” maksadın uydurma rivayetler olmadığı anlaşılacaktır. İtaatin sadece Allah ve Resul bağlamında kullanıldığını anladığımızda sosyal hayat için din ve hüküm olarak Allah tarafından ve Resulün pak lisanında hayat bulan vahiy’den başka hiçbir şeyin insanları bağlamadığını öğrenmiş olacağız.

2-) İttiba:

İttiba kavramı bir âyet haricinde sadece vahiy ve Resul bağlamında kullanmıştır.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

Bu âyet savaşla ilgili olduğu için yani bir komutan ve lider olarak ordunun Nebi’ye tabi olması ve emrine göre hareket etmesi gerekiyor. Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğüne baktığımızda “İttiba” (tâbi olma-uyma) kavramının tek hedefinin yalnız vahiy olduğu çok net olarak görülür. Çünkü yüce Allah beşeri duyularla idrak edilen somut bir varlık yani tâbi olunacak maddi bir varlık olmadığı için ittiba Resul’e yani vahye yapılması emredilmiştir.

اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ قَلِيلًا مِمَّا تَذَكَّرُونَ

“Rabbinizden size indirilene tâbi olun. O’nu bırakıp da başka dostların (evliya) peşlerinden gitmeyin. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz” (Araf-3)

وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ ذَلِكُمْ وَصِيكُمُ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

“Şüphesiz bu Kur’an, benim dosdoğru yolumdur. Buna uyun. Başka yollara uymayın. Zira o yollar sizi Allah’ın yolundan ayırır. İşte bilinçli olmanız için Allah size bunları vasiyet etti.” (En’am-153)

رَبَّنَا آمَنَّا بِمَا أَنْزَلْتَ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ

“Rabbimiz! İndirdiğine inandık yani Resul’e tâbi olduk...” (Âli İmran-53) Âyette bulunan

“...آمَنَّا بِمَا أَنْزَلْتَ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ ...”

“... İndirdiğine inandık yani Resul’e tâbi olduk...” cümlesi çok önemlidir. Yani “indirilen vahye iman etmek Resul’e uymak” anlamına gelmektedir. Nebi (a.s) bile sadece vahye uymakla yükümlüdür.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللَّهَ وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا

“Ey Nebi! Allah’a karşı bilinçli ol yani kafirlere ve münafıklara itaat etme. Elbette Allah her şeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibidir.” (Ahzab-1)

وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا

“Rabbinden sana vahyedilene tâbi olarak. Şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberdardır.” (Ahzab-2)

İttiba kavramını gerçek olarak anladığımızda

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

“De ki: Eğer Allah’ı seviyorsanız bana tabi olunuz ki (bana uyunuz ki) Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın” Âli İmran 31.âyetiyle rivayetleri bize din ve hüküm olarak dayatanlara aldanmayacağız.

Çünkü bu âyette bulunan فَاتَّبِعُونِي “fettebiuni” “bana tabi olun” dan maksadın Muhammed veya Nebi ye tâbi olmak değil, vahyi tebliğ eden Resul’e tâbi olmak anlamına geldiğini bilmiş olacağız.

İşte Nebi ile Resul’ün arasında bulunan farkları bilmek o kadar önemlidir. Dolayısıyla din ve hüküm olarak vahiy ve Resulden başka hiç kimseye tâbi olunamaz.

وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَى قَالَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ

“Derken şehrin diğer kısmından bir adam koşarak geldi. “Ey kavmim! dedi, “ittebiül mürselün” “bu Resullere uyunuz!” (Yasin-20)

اتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْئَلُكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُهْتَدُونَ

“Sizden herhangi bir ücret istemeyen bu kimselere tâbi olun, çünkü onlar hidayete ermiş kimselerdir.” (Yasin- 21)

وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَا هُمْ بَعْدَآبٍ مِنْ قَبْلِهِ لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَذِلَّ وَنَخْزَى

“Eğer biz onları ondan (Kur’an’dan) önce bir azap ile yok etseydik mutlaka, “Rabbimiz! Keşke bize bir resul gönderseydin de alçalıp rezil olmadan önce âyetlerine uysaydık” derlerdi.” (Tâhâ-134)

Âyette bulunan

“... رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ ...”

“... Rabbimiz! Keşke bize bir resul gönderseydin de alçalıp rezil olmadan önce âyetlerine uysaydık...” bölümü, resul ve âyetlerin aynı misyona sahip olduklarını gösteriyor.

3-) Helal ve Haram Kılma:

Kur’an’da helal ve haram kılma da Muhammed ve Nebi bağlamında değil, Allah ve Resul bağlamında kullanılmıştır. Helal ve haram kılmanın Allah ve Resul bağlamında kullanıldığını anladığımızda, Şia ve Ehli Sünnet muhaddis ve müctehiderinin nasıl Kur’an’dan uzak, düşüncesiz ve önemsiz kişiler oldukları ortaya çıkacaktır.

الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنزِلَ مَعَهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

“Yanlarındaki Tevrat ve İncil’de yazılı buldukları o ümmi Nebi olan Resul’e uyanlar (var ya) işte o Resul onlara iyiliği emreder onları kötülükten meneder, onlara temiz şeyleri helal, pis şeyleri haram kılar. Ağırılıklarını ve üzerlerindeki zincirleri indirir. O Resul’e inanıp ona saygı gösteren, ona yardım eden ve onunla birlikte gönderilen Nur’a (Kur’an’a) uyanlara var ya, işte kurtuluşa erenler onlardır.” (Âraf- 157)

“...وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ...”

(...Allah ve Resulü’nün haram kıldığını haram saymayan....” (Tevbe-29)

Yani Nebi ve Resul’ün arasında bulunan farklar ortaya çıktığında haram kılma yetkisinin sadece Allah’a ait bir yetki ve hak olduğunu anlamış olacağız.

فُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ...

“De ki: Allah’ın kulları için yarattığı süsü ve temiz rızıkları kim haram kıldı...” (Âraf-32)

وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكُذْبَ هَذَا حَلَالٌ وَهَذَا حَرَامٌ لِيُفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكُذْبَ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذْبَ لَا يُفْلِحُونَ

“Dillerinizin uydurduğu yalana dayanarak “Bu helaldir şu da haramdır” demeyin, çünkü Allah’a iftira etmiş oluyorsunuz. Kuşkusuz Allah’a iftira edenler kurtuluşa eremezler.” (Nahl-116)

Dolayısıyla Nebi ve Resulun arasında bulunan farkları anladığımızda Allah tarafından haram edilmeyen bir şeyin başkaları tarafından haram kılınmasının Allah’a karşı haddi aşma ve Allah’a iftira olduğunu bileceğiz. Resulun bir şeyi haram kılması kendisine indirilen vahiy’le ilgili bir durumdur. İşte bu yüzden haram kılma olayında Nebi değil, Resul kavramı kullanılmıştır.

4-) Tebyin:

“Tebyin” kavramı da Kur’an’da Nebi ve Muhammed bağlamında değil, Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanılan kavramlardandır.

Tebyin kavramının Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanıldığını anladığımızda Şii ve Sünni din adamlarının Nahl suresi 44. âyetini “vahiy gayri metlûv” yalanı için delil gösteremeyeceklerdir. Yani Kur'anın Allah tarafından hem tebyin, hem tasrif, hem tafsil hemde tefsir edildiğini ve Resul'ün görevinin sadece onu duyurma anlamında “tebyin” beyan etme yani gizlemeden duyurma yani tebliğ etme anlamında olduğunu öğrenmiş olacağız.

وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ بَيِّنَاتًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِّلْمُسْلِمِينَ ...

“...Ayrıca bu kitabı da sana, her şey için “tibyenen” bir “açıklama” bir hidayet ve rahmet kaynağı ve Müslümanlar için bir müjde olarak indirdik” (Nahl-89)

أَلرَّكِتَابِ أَحْكَمَتِ آيَاتُهُ ثُمَّ فَصَّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ

“Elif. Lam. RA. (Bu sana indirilen), hikmet sahibi ve her şeyden haberdar olan Allah tarafından âyetleri sağlamaştırılmış sonra da detaylandırılmış “fussilet” bir kitaptır.” (Hud- 1)

Aslında vahyin kendisi beyandır, Resul sadece onu okuyor, ilan edip duyuruyor.

هَذَا بَيِّنَاتٌ لِّلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ

“Bu Kur'an bütün insanlara bir açıklamadır, (beyanün) takva sahipleri için de bir hidayet ve bir öğüttür.” (Âli İmran-138)

Dolayısıyla Nahl 44'te bulunan

“... لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ ...” “litübeyyine linnesi” “insanlara açıklayasın”

“duyurasın onu sakın gizlemeyesin” anlamında olduğunu bileceğiz. Kur'an'da öyle kurulu bir sistem mevcut ki, deteylandırma anlamına gelen “tasrif, tefsir, tafsil ve te'vil” kavramları Allah bağlamında, yalnız duyuru anlamına gelen “tebyin” kavramı Resul bağlamında kullanılmıştır. Yani yüce Allah çok detaylı bir şekilde Kur'an'ı beyan etmiştir. Bununla ilgili onlarca âyet vardır.

كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ...

...İşte Allah, kendine karşı gelmekten sakınsınlar diye, âyetlerini insanlara böyle beyan eder.” (Bakara-187)

كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ

“Aklınızı kullanasınız diye Allah size âyetlerini böyle beyan etmektedir.” Resul sadece onu tebliğ eder. (Bakara-242)

وَيُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

“Allah, size âyetleri beyan ediyor. Allah, her şeyi hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.” (Nahl-18) (Mâide- 66, 67, 68; Âli İmran-187)

5-) Tebliğ:

Kur'an'da tebliğ kavramı bir çok kavram gibi Muhammed ve Nebi bağlamında değil, Resul bağlamında kullanılan kavramlardandır.

فَهَلْ عَلَى الرُّسُلِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ...

“...Fehel alerrusuli illel belâğul mübinu” “...Resullerin üzerine açık seçik tebliğden başka bir şey düşer mi?” (Nahl-35)

...مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ “Mé alerrasuli illel belâğü...”

“Resule düşen vazife, ancak tebliğdir.” (duyurmadır) (Mâide- 99)

وَإِنْ مَا نُرِيكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَقَّعُكَ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ

“Biz onlara vâdettiğimizin bir kısmını sana göstersek de veya ondan önce seni öldürürsek de (Ey Resul!) sana ancak Allah'ın emirlerini tebliğ etmek düşer. Hesap yalnız bize aittir” (Ra'd-40)

...أَيُّعُكُمْ رَسُولَاتِ رَبِّي

“Übelliğüküm riséléti rabbi...”

“Size Rabbimin vahiyettiklerini duyuruyorum...” (Âraf-62)

6-) Kitabı Tilâvet:

Kitabı tilâvet kavramına baktığımızda bu kavramın da diğerleri gibi Nebi bağlamında değil, sadece Resul bağlamında kullanıldığını görüyoruz. Yani Allah'ın elçileri sadece Allah tarafından indirilen

vahyi insanlara aktarırlar. Resullerin vahyi tefsir etme ve onu detaylandırma görevleri yoktur.

وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًا حَتَّىٰ إِذَا جَاؤُهَا فُتِحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِ رَبِّكُمْ وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا...

“Kafirler bölük bölük cehenneme sürülür. Nihayet oraya geldikleri zaman kapıları açılır, bekçileri onlara:

“...أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِ رَبِّكُمْ ...”

“...elem ye'tiküm rüsülün minküm yetlüne aleyküm éyeti rabbi-küm...” Size içinizden Rabbinizin âyetlerini tilavet eden yani bugüne kavuşacağınızı ihtar eden Resuller gelmedi mi? derler...” (Zümer- 71)

وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِي أُمَمٍ رَّسُولًا يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَىٰ إِلَّا وَأَهْلُهَا ظَالِمُونَ

“Rabbin kendilerine

رَّسُولًا يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا

“Resülen yetlü aleyhim éyetine” “âyetlerimizi onlara okuyan bir Resul'ü” memleketlerin merkezine göndermedikçe, o memleketleri helak edici değildir. Zaten biz ancak halkı zalim olan memleketleri helak etmişizdir.” (Kasas-59)

7-) Resul Gönderilmeden Azap Olmaz

Yüce Allah, Resul göndermeden hiçbir topluma dünya hayatında ve ahirette azap etmez.

“...Biz Resul göndermedikçe kimseye azap edecek değiliz.” (İsra-15)

Ancak Resul denildiğinde hem beşer Resul'ü hemde kitap kitap Resul'ü anlamak gerekir. Çünkü beşer Resulün dünyada bulunan bütün insanlara ulaşması mümkün değildir. Beşer Resul ölümlü yani fânidir. O halde onu sadece kitap Resul temsil edebilir. Dolayısıyla beşer Resul ile vahyi arasında bir fark yoktur.

Beşer olan Resul'e ulaşamayanların Allah'a karşı bir mazeretleri olmayacaktır. Eğer "vahiy" aynı zamanda "Resul" anlamına gelmeyecek olursa işte o zaman insanların Allah'a karşı bahaneleri olacaktır. Bundan dolayı Resul'ü vahiy'den başka hiçbir şeyin temsil etmesi mümkün değildir. Ve her zaman "beşer Resül" ile "kitap Resül" birbirlerinin yerine kullanılmışlardır. Yani tarihsel ve bölgesel olan Nebi kavramı, evrensel olan "beşer Resul" ve "kitap Resül" sistemine ortak edilmemiştir. Dolayısıyla Allah'a ve Resul'e itaat olacaksa, ittiba, helal ve haram kılma, inzar ve tebliğ etme kıyamet gününe kadar gelecek insanları ilgilendiriyorsa beşer olan Resul'ün ölümünden sonra onu temsil eden kitap Resul yani vahiy olması gerekir. Yoksa Allah'a ve Resul'e itaat etme, Resul'e tabi olmanın bir anlamı olmazdı. Çünkü insanların tümünün beşer Resul ile muhatap olmaları mümkün değildir. O halde hayatta iken kendi çağdaşları için Resul konuşan Kur'an'dır. Vefatından sonra beşer Resul'ü sadece Allah tarafından indirilen vahiy temsil edebilir. Bunun başka bir çözümü ve alternatifi yoktur. Hangi zamanda ve coğrafyada olursa olsun vahye giden aynı zamanda Resul'e gitmiş sayılacaktır. Çünkü Allah tarafından indirilen vahiy'den başka rahmet, hidayet, kurtuluş, doğru söz ve kesin bir delil yoktur. Dinin Allah'a özel kılınması gerekir. Din Allah'ın olduğu için hüküm olarak din de O'ndan başka hiç kimse konuşamaz.

8-) Tekzib:

Kur'an'a baktığımızda "tekzib" yani yalanlamanın da Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanıldığını görüyoruz. Kur'an'ın hiçbir âyetinde tekzib kavramı Nebi için kullanılmamıştır.

وَأَلْقَى كَذَّبَتْ رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ...

"Andolsun ki (Ey Resul!) senden önceki Resuller de yalanlanmıştı..." (En'am-35)

وَأَصْحَابُ الْأَيْكَةِ وَقَوْمٌ تُبِعَ كُلُّ كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيدِ

"Eyke halkı ve Tübba' kavmi de. Bütün bunlar كَذَّبَ الرُّسُلَ "kezzebur-rüsüle" "Resulleri yalanladılar" da azabım onlara hak oldu" (Kaf- 14)

الَّذِينَ كَذَّبُوا بِالْكِتَابِ وَمِمَّا أَرْسَلْنَا بِهِ رُسُلَنَا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ

“Onlar kitab-ı ve elçilerimiz’e gönderdiklerimizi yalanlayanlardır. Onlar yakında gerçeği anlayacaklar.” (Mümin- 70)

Bu konuda en önemli âyet şudur.

فَدَعَلَمَ إِنَّهُ لَيَحْزُنُكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ

“Onların söylediklerinin hakikaten seni üzmemekte olduğunu biliyoruz. Aslında onlar seni yalanlamıyorlar. Fakat o zalimler açıkça Allah’ın ayetlerini inkar ediyorlar.” (En’am- 33)

... فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ...

“... Onlar seni yalanlamıyorlar, ancak onlar zalimler Allah’ın âyetlerine karşı geliyorlar.” Demek ki resulu yalanlamak Allah’ın âyetlerine karşı gelmek oluyormuş. Çünkü âyetler redulun kendi sözleri değil, Allah’ın kelimidir. Vahiy ve Resüllerin yalanlanması ile ilgili yüzlerce âyet vardır. Hiç bir tanesinde Nebi geçmez.

Çünkü vahiy ile Resül aynı gerçeği ifade eder.

9-) İstihza:

İstihza yani Resul ile alay etme, vahyi alaya alma kavramı da Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanılmıştır.

وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِؤُنَّ

“Eğer onlara niçin alay ettiklerini sorarsan elbette biz sadece lafa dalmış şakalaşıyorduk, derler. De ki: Allah ile, onun âyetleriyle ve O’nun Resülü ile mi alay ediyorsunuz? (Tevbe- 65)

فَقَدْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَنْبُؤَا مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِؤُنَّ

“Gerçekten onlar, kendilerine Hak geldiğinde onu yalanlamışlardı. Fakat yakında onlara alay ettikleri şeyin haberleri gelecektir” (En’am- 5)

وَلَقَدْ اسْتَهْزَأُ بِرُسُلٍ مِنْ قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ
يَسْتَهْزِئُونَ

“Senden önceki elçilerle de alay edilmiş, bu yüzden onlarla alay edenleri alay ettikleri azap kuşatıvermişti.” (En’am-10)

10-) Hak:

Hak kavramı da sadece Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanılmıştır. Yani din ve hüküm olarak Kur’an’dan başka hak yoktur. Din ve hüküm olarak vahiy’den başka bütün sözler batıldır. Allah için kullanıldığı âyetler.

فَذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمُ الْحَقُّ فَمَاذَا بَعَدَ الْحَقِّ إِلَّا الصَّلَالُ فَاَتَىٰ تُصْرَفُونَ

“İşte O, sizin gerçek Rabbiniz olan Allah’tır. Artık haktan sonra sapkınlıktan başka ne kalır...” (Yunus- 32)

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ
الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ

“Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir. O’ndan başka taptıkları ise hiç şüphesiz batılın ta kendisidir. Gerçekten Allah çok yüce çok büyüktür.” (Lokman-30)

Vahiy için kullanıldığı âyetler.

الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ

“Gerçek olan, Rabbinden gelendir. O halde şüphe edenlerden olmayasın.” (Bakara-147)

” لَقَدْ جَاءَكَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ... ”

“...Andolsun ki, Rabbinden sana hak gelmiştir. Sakın şüphe edenlerden olmayasın.” (Yunus- 94)

Resul için kullanıldığı âyet.

كَيْفَ يَهْدِي اللَّهُ قَوْمًا كَفَرُوا بَعْدَ إِيمَانِهِمْ وَشَهِدُوا أَنَّ الرَّسُولَ حَقٌّ وَجَاءَهُمْ
النَّبِيُّاتُ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

“İman etmelerinden, Resul'ün hak olduğuna şâhit olmalarından ve kendilerine apaçık deliller gelmesinden sonra inkarcılığa sapan bir topluma Allah nasıl hidayet nasip eder. Allah zalimler topluluğunu doğru yola iletmez.” (Âli İmran- 86)

11-) İnzar:

İnzar yani insanları uyarma ve onları ikaz etme sadece vahiy ile olacaktır.

Allah için kullanıldığı yerler.

وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ مُبَارَكَةٍ إِنَّا كُنَّا مُنذِرِينَ

“Apaçık olan kitab-a andolsun ki, biz onu (Kur'an'ı) mübarek bir gecede indirdik. Şüphesiz biz uyarıcıyızdır.” (Duhan-3,4)

إِنَّا أَنْذَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا...

“Biz (Azimüşşan) yakın bir azap ile sizi uyardık...” (Nebe- 40)

Vahiy için kullanıldığı yer.

وَهَذَا كِتَابٌ مُصَدِّقٌ لِسَانًا عَرَبِيًّا لِيُنذِرَ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَبُشْرَىٰ لِلْمُحْسِنِينَ...

“...Bu Kur'an da, zulmedenleri uyararak ve iyilik yapanlara müjde olmak üzere Arap lisanıyla indirilmiş bir kitaptır.” (Ahkaf- 12)

Resul için kullanıldığı yerler.

تَنْزِيلَ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ لِنُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَنْذَرْنَا أَبَاؤَهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ

“Bu Kur'an üstün ve çok merhametli Allah tarafından indirilmiştir. Ataları uyarılmamış bu yüzden kendileri de gaflet içinde kalmış bir toplumu uyarman için indirilmiştir.” (Yasin- 5,6)

Aslında Allah'ın elçileri kavimlerini sadece vahiy'le uyarı ve ikaz ederler. Dolayısıyla Kur'an'da çok ilginç sistemler kurulmuştur. Bu sistemler içinde en önemli sistem Allah, vahiy ve Resul sistemidir. Bu sistemleri anladığımız zaman ilâh ve rab konumuna sokulan din adamlarının yalan ve iftiralarına kendimizi mahkum etmemiş olacağız.

Çünkü bu iftiracıların rivayetleri, dinimizle birlikte özgürlüğü-müzü de almış ve bizi İslam düşmanlarının önünde rezil etmişlerdir. İşte bundan dolayı Yusuf (a.s) zindan arkadaşlarına şöyle sesleniyor.

يَا صَاحِبِي السِّجْنِ ءَأَرْبَابٌ مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمْ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ

“Ey zindan arkadaşlarım! çeşitli rabler edinmek mi daha iyi, yoksa gücüne karşı durulamaz olan bir tek Allah mı? (Yusuf, 39) Allah elçileri Allah’tan gelen vahiy ile insanlara tebliğ eder ve sadece onunla insanları uyarırlardı. “

قُلْ إِنَّمَا أُنذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصُّمُّ الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُنذَرُونَ

“De ki: Ben, sadece, vahiy ile sizi uyarıyorum. Fakat sağır olanlar ikaz edildikleri zaman bu çağırışı duymazlar.” (Enbiya-45)

نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ فَذَكَرْ بِالْقُرْآنِ مَنْ يَخَافُ وَعَبِيدٍ

“Biz onların dediklerini çok iyi biliriz. Sen onların üzerinde bir zorlayıcı değilsin. Tehdidimden korkanlara Kur’an’la öğüt ver” (Kaf-45) Bu davet metodu en sağlıklı, en güvenli yol ve yöntemdir. Çünkü insanlık tarihinde Allah’a iman etmeyen bir ümmet gelmemiştir. Allah’ın Resulleri örnek ahlak ve yaşantılarıyla kavimlerini Allah’tan gelen vahiy ile baş başa bırakmış oluyorlar.

12-) İhanet:

Kur’an’da ihanet kavramı Allah ile Resul bağlamında kullanılmıştır. Yani ihanet yapılmaması gereken de Allah ve Resul’üdür. Çünkü vahye “ihanet” evrensel bir karakter ve tarihi bir hastalıktır. Kur’an yerine beşeri kaynakları yani hadisleri din ve hüküm olarak kabul etmek Resul olan Kur’an’a ihânet demektir.

İlgili âyet şöyledir.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ وَتَخُونُوا أَمَانَاتِكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

“Ey iman edenler! Allah’a ve Resul’e ihanet etmeyin; sonra bile bile kendi emanetlerinize hainlik etmiş olursunuz.” (Enfal- 27)

13-) İsyân:

Kur'an'da nasıl ki, itaat kavramının bağlamı Allah ve Resül ise, itaat kavramının zıttı olan isyan kavramı da sadece Allah ve Resul bağlamında kullanılmıştır. Yani "isyan" kavramı, Kur'an'da "Nebî" ve "Muhammed" bağlamında geçmez.

وَمَنْ يَعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُهِينٌ

"Kim Allah'a ve Resul'üne karşı isyan eder ve sınırlarını aşarsa Allah onu, devamlı kalacağı bir ateşe sokar ve onun için alçaltıcı bir azap vardır." (Nisa- 14) Kur'an'da Resul'e karşı gelmek yani ona isyan etmek büyük bir sapkınlık olarak görülürken, Nebî'ye karşı gelmek ve onu dinlememek günah bile sayılmamıştır.

Şimdi aşağıdaki iki âyete dikkat edelim.

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا

"Allah ve Resulü bir işe hüküm verdiği zaman, inanmış bir erkek ve kadına o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim Allah ve Resul'üne isyan ederse apaçık bir sapkınlığa düşmüş olur." (Ahzab-36)

وَأذُ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللَّهَ... وَاللَّهُ وَتُخْفَى فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ

(Ey Nebi!) Hani Allah'ın nimet verdiği, senin de kendisine iyilik ettiğin kimseye: Eşini yanında tut, Allah'tan kork! diyordun. Allah'ın açığa vuracağı şeyi insanlardan çekinerek içinde geziyordun. Oysa asıl korkmana layık olan Allah'tır..." (Ahzab-37)

Yukarıdaki âyette Nebi (a.s) Zeyd'e

أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللَّهَ

"emsik aleyke zevceke vettekilléhe" "Eşini yanında tut, Allah'tan kork!" dediği halde Zeyd onu dinlemeyerek hanımını boşamış ve Nebî'ye karşı gelmenin günah olmadığını göstermiştir.

Halbuki Resul'e karşı gelmek ve ona isyan etmek bir çok âyette büyük bir günah ve apaçık bir sapkınlık olarak görülmüştür.

يَوْمَئِذٍ يَوْمُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصَوْا الرَّسُولَ لَوْ تَشَاءُ بِهِمُ الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ حَدِيثًا

“Küfür yoluna sapıp Resul'e isyan edenler o gün yerin dibine batırılmayı temenni ederler ve Allah'tan hiçbir sözleri gizli kalmaz” (Nisa- 42)

14-) Küfür:

Küfür kavramı da Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanılan bir kavramdır. Aslında küfür kelimesine, her ne kadar inkar etme anlamı veriliyorsa da kök itibariyle “vahyi örtme, onun açığa çıkmasını engelleme” anlamına gelmektedir. Bu da rivayet ve ictehadlarla yapılmaktadır. Yani beşeri kaynakları din ve hüküm olarak kabul etmek, vahyin ortadan kaybolmasına dolayısıyla saf dinin yok olmasına sebep olmaktadır.

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُنْفِقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا

“Allah'ı ve Resüllerini inkâr edenler ve inanma hususunda Allah ile Resullerini birbirinden ayırmak isteyip “Bir kısmına iman ederiz ama bir kısmına inanmayız” diyenler ve bunlar iman ile küfür arasında bir yol tutmak isteyenler yok mu; işte gerçekten kafirler bunlardır. Ve biz kâfirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır” (Nisa-150,151) Allah Resüllerinin ve âyetlerinin inkâr edilmesi ile ilgili yüzlerce ayet vardır. Ama Nebi'nin inkar edilmesi ile ilgili bir âyet bile yoktur.

15-) Dâvet ve İcâbet:

Allah ve Resül bağlamında kullanılan kavramlardan bir tanesi de “davet” ve “icâbet” kavramlarıdır.

Bu ibareler de Nebi ve Muhammed için geçmez.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ

“Ey iman edenler! Hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman Allah’a yani Resulü’ne icâben edin ve bilin ki, Allah kişi ile onun kalbi arasına girer ve siz mutlaka onun huzurunda toplayacaksınız.” (Enfal-24)

16-) Aziz:

Kur’an’da “Aziz” kavramının da Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanıldığını görüyoruz. Bu kavram Kur’an’da Nebi bağlamında geçmez. Allah için kullanıldığı yerler.

إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ...

“...Çünkü Allah azizdir kimsenin yaptığını yanına bırakmaz.” (İbrahim-47)

إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ...

“...Şüphesiz Allah, güçlüdür, azizdir.” (Hac-74)

Vahiy için kullanıldığı âyet...”

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَاءَهُمْ وَإِنَّهُ لَكِتَابٌ عَزِيزٌ

“Zikir (Kur’an) kendilerine geldiğinde onu inkâr edenler mutlaka cezalarını göreceklerdir. Şüphesiz o, aziz bir kitaptır.” (Fussilet-41) Resul için kullanıldığı âyet.

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُفٌ رَّحِيمٌ

“Andolsun size kendinizden aziz bir Resul gelmiştir ki, sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır gelir. O size çok düşkün, müminlere çok şefkatlidir, merhametlidir.” (Tevbe-128)

17-) **Rahmet:** Kur’an’da rahmet kavramı vahiy ve Resul bağlamında kullanılmıştır.

Yani insanlara rahmet olan Muhammed ve Nebi (a.s) değildir.

Rahmet olan Allah’tan indirilen vahiy ve risâlettir.

Vahiy için kullanıldığı âyetler.

وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ...

“...Ayrıca bu kitab-ı da sana, her şey için bir açıklama, bir hidayet ve rahmet kaynağı ve Müslümanlar için bir müjde olarak indirdik.” (Nahl- 89)

وَقَالُوا لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَاتٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ

“Ona Rabbinden bir mucizeler indirilmeli değil miydi?” derler. De ki: Mucizeler ancak Allah’ın katındadır. Ben ise apaçık bir uyarıcıyım.” (Ankebut-50)

أَوَلَمْ يَكْفِهِمْ أَنَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرَىٰ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

“Kendilerine okunmakta olan kitab’ı sana indirmemiz onlara yetmemiş mi? Elbette iman eden bir kavim için onda rahmet ve ibret vardır.” (Ankebut-50,51)

Resul için kullanıldığı yerler.

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

“Ey Resul! Biz seni âlemlere (insanlara) rahmet olarak gönderdik” (Enbiya-107)

وَلَنَجْعَلَنَّ آيَةً لِلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِنَّا وَكَانَ أَمْرًا مَّفْضِيًّا ...

“...Çünkü biz onu (İsa’yı) insanlara bir delil ve kendimizden bir rahmet kılacağız...” (Meryem-21) Aslında Allah’ın insanlara vahiy aracılığıyla Resul göndermesinin amacı rahmet ve mağfiretinin gereğidir.

18-) Nur:

Kur’an’da Nur kavramı Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanılmıştır. Allah için kullanıldığı âyet.

...اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ...

“Allah, göklerin ve yerin nurudur...” (Nur- 35) Vahiy için kullanıldığı âyetler.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا

“Ey insanlar! Şüphesiz size Rabbinizden kesin bir delil geldi ve size apaçık bir nur indirdik.” (Nisa-174)

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ

“Ey ehli kitap! Resul’ümüz (Kur’an) size kitaptan gizlemekte olduğunuz birçok şeyi açıklamak üzere geldi; bir çok kusurunuzda da affediyor. Gerçekten size Allah’tan bir nur, apaçık kitap geldi.” (Mâide-15)

يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

“Rızasını arayanı Allah onunla kurtuluş yollarına götürür ve onları iradesiyle karanlıklardan aydınlığa çıkarır, dosdoğru bir yola iletir.” (Mâide-16)

وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَانُ وَلَكِنْ جَعَلْنَاهُ نُورًا نَهْدِي بِهِ مَنْ نَشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

“İşte böylece sana da emrimizle Kur’an’ı vahyettik. Sen, kitap nedir, İman nedir bilmezdin. Fakat biz onu kullarımızdan dileyeni kendisiyle doğru yolu erіştirdiğimiz bir nur kıldık. Şüphesiz ki sen doğru bir yolu göstermektesin.” (Şura, 52)

Resul için kullanıldığı âyet.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا

“Ey Nebi! Biz seni bir şahit, bir müjdeleyici, bir uyarıcı; Allah’ın izniyle kendi yoluna çağırın bir davetçi ve nur saçan bir kandil olarak gönderdik.” (Ahzab-45,46)

Yukarıdaki âyette her ne kadar Resul kavramı geçmiyorsa da “erselnéke” “seni elçi olarak gönderdik” ibaresi Resul’ün misyonunu açık olarak ortaya koymaktadır.

19-) Üsve-i Hasene:

Üsve-i hasene yani “en güzel örnek” olarak Resül kavramının kullanması da hakikaten çok önemlidir. Çünkü Şia ve Ehli Sünnet’in muhaddis ve müctehidleri yani din adamları “üsve-i hasene” “en güzel örnek” ile ilgili olarak, Allah Resülü adına uydurulan rivayetleri bu kavrama sığınarak sünnet adı altında milletin sapmasına yol yapmaktadırlar. Halbuki Ahzab süresi 21. âyetinde bulunan “üsve-i hasene” Allah Resülü’nün Kur’an’da anlatılan inanç, ahlak ve müca-delesi anlamına gelmektedir. Aynı zamanda Resül olan Kur’an’ın içinde anlatılan inanç ve güzel ahlak kıyamet gününe kadar gelecek insanlar için “üsve-i hasene” “en güzel örnek” olarak gösteriliyor. Yoksa “üsve-i hasene” “en güzel örnek” sadece Resül döneminde yaşayan insanlarla ilgili bir durum değildir. Bunu gösteren en güzel delil Mümtetine 4. âyettir. Bu âyette Allah İbrahim (a.s) 1 ve tarihin bütün dönemlerinde yaşamış, onun inancını temsil eden Allah Resullerinin ve muvahhidlerin mücadelelerinin Nebi (a.s) ın arkadaşlarına en güzel örnek olarak gösteriyor.

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لَقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَءُؤُا
مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ
أَبَدًا حَتَّىٰ تُوْمِنُوا بِاللَّهِ وَحَدُّهُ

“Andolsun ki İbrahim’de ve onunla beraber olanlarda sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: “Biz sizden ve Allah’ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi inkar ediyoruz. Siz bir tek Allah’a iman edinceye kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir...” (Mümtetine- 4) Şimdi biz İbrahim (a.s) ve onun inancına sahip olan Müslümanların mücadelelerini anlatan hangi doğru kaynaktan öğreneceğiz.

Yani İbrahim (a.s) ve onunla beraber olanların Kur’an’da anlatılan inanç, ahlak ve mücadeleleri Nebi (a.s) ın arkadaşları ve muvahhidler için en güzel örnektir. Yoksa Allah Resullerinin inanç ve ahlaklarını öğrenmek için Kur’an’dan başka başvurulacak bir kaynak yoktur. Dolayısıyla Nebi ile Resul’ün arasında bulunan farkları anladığımızda Şia ve Ehl-i Sünnet’in muhaddis ve müctehidleri

tarafından meali çarpılan bütün âyetlerin gerçek manası tecelli edecektir. Din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka bir kaynağın olmadığı ortaya çıkacak, rivayet ve içtihatlarla buharlaştırılan ve manası bozulan âyetlerin gerçek manası ortaya çıkmış olacaktır. Aynı şekilde Allah'tan sonra râzı edilmesi gereken kişi yine Resul oluyor.

Âyet şöyledir.

يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ لِيَرْضَوْكُمْ وَاللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَقُّ أَنْ يُرْضَوْهُ إِنْ كَانُوا مُؤْمِنِينَ

(Ey Müminler! Rızanızı almak için size gelip Allah'a yemin ediyorlar. Eğer gerçek Mü'minler iseler Allah ve Resul'ünü razı etmeleri daha doğrudur." (Tevbe-62)

Özellikle âyette geçen "Allah ve Resulü'n"den sonra "en yurduhu" "onu razı etmeleri" kelimesi çok önemlidir. Yani Resulün razı olması Allah'ın razı olması anlamına geliyor. Halbuki âyette "Allah ve Resulü" geçtiği için "onları razı etmeleri" olması gerekirdi. Enfal 20 ile 24. âyetleri de aynı sistemi içlerinde barındırıyorlar.

Birinde *أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ* "Allah ve Resulüne itaat edin" denildikten sonra. *وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ* "velé tevellev anhu" "ondan yüz çevirmeyin" buyuruyor. Halbuki "onlardan yüz çevirmeyin" olmadı gerekirdi. Diğerinde

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ

"Ey iman edenler! Hayat verecek şeylere sizi davet ettiği zaman, Allah ve Resul'ünün davetine icabet edin... "âyetinde "...Allah ve Resulü'nün dâveti" geçtiği halde. *إِذَا دَعَاكُمْ* "sizi davet ettiği zaman" denilip "sizi davet ettikleri zaman" denilmemiştir. Dolayısıyla din ve hüküm olarak Kur'an hiçbir zaman kendisinden başka bir kaynağı referans olarak vermez. Allah Resulü'nün karizmatik ve evrensel kişiliğinden yararlanarak ve onu istismar ederek meydana getirilen bütün rivayetler şirk ve küfürdür. Bu rivayetlerden din ve hüküm olarak alınamayacakları gibi kültür ve gelenek olarak da hiçbir değer taşımazlar. Çünkü bu rivayetlerin üzerine bina edilen din ümmeti perişan etmiş kaos, anarşi, zulüm, taklit, düşman istilaları, katliam,

kargaşa, terör, cehalet, akılsızlık ve fakirliğin pençesinde kıvranmaya mahkum etmiştir.

20-) Emanet:

Kur'an'da emanet kavramı yani "emin olma" vasfı Resul için kullanılan bir kavramdır.

أَبْلِغُكُمْ رَسُولَاتِ رَبِّي وَأَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ

"Size Rabbimin vahyettiklerini tebliğ ediyorum yani ben sizin için "emin" bir nasihatçiyim." (Âraf- 68)

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ

"Kardeşleri Nuh onlara şöyle demişti: (Allah'a karşı gelmekten) sakınmaz mısınız? Bilin ki ben, size gönderilmiş emin bir "Resulüm" (Şuara- 106,107)

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ

"Kardeşleri Hud onlara şöyle demişti: (Allah'a karşı gelmekten) sakınmaz mısınız? Bilin ki, ben size gönderilmiş emin bir "Resulüm" (Şuara- 124, 125)

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صَالِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ

"Kardeşleri Salih onlara şöyle demişti: (Allah'a karşı gelmekten) sakınmaz mısınız? Bilin ki, ben size gönderilmiş emin bir Resulüm" (Şuara -142,143)

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ لُوطٌ أَلَا تَتَّقُونَ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ

"Kardeşleri Lut onlara şöyle demişti: (Allah'a karşı gelmekten) sakınmaz mısınız? Bilin ki, ben size gönderilmiş emin bir "Resulüm" (Şuara -161, 162)

إِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ

"Şuayb onlara şöyle demişti: (Allah'a karşı gelmekten) sakınmaz mısınız? Bilin ki, ben size gönderilmiş emin bir "Resulüm" (Şuara- 177,178)

Yukarıdaki âyetlerde görüldüğü gibi, “emin” sıfatı hiçbir âyette Nebi ve Muhammed için kullanılmamıştır. Dolayısıyla Şia ve Ehl-i Sünnet din adamlarının iddia ettikleri gibi, “emanet” yani emin olma Muhammed’in veya Nebi’nin değil, Resul’ün özelliklerindedir. Hatta Kur’an’a baktığımızda Nebi’nin kendi hataları için istiğfar dilemesi istenirken, Resul’e başkaları için istiğfar etme görevi verilmiştir. Nebi Allah’a karşı hata ettiğinden dolayı günahlarına karşı istiğfar etmesi istenir.

فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَارِ

(Ey Nebi!) Şimdi sen sabret. Çünkü Allah’ın vaadi gerçektir. “vestegfir lizenbika” “Günahlarının bağışlanması için istiğfar et” Akşam sabah Rabbini hamd ile tesbih et” (Mü’min-55)

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلِّبِكُمْ وَمُتَوَكِّمًا

“Bil ki, Allah’tan başka ilah yoktur. (Ey Nebi!) “Hem kendinin hem de Mümin erkeklerin ve Mümin kadınların günahlarının bağışlanması için istifar dile” (Muhammed- 19)

Âetlerde her ne kadar Nebi kavramı geçmiyorsa da istiğfar etmenin Nebi ile ilgili bir fiil olduğunu Nebi ile Resul’ün arasında bulunan farklardan biliyoruz.

Mesela: لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبَ فَرِيقٍ مِنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِهِمْ رُؤُفٌ رَحِيمٌ

“Andolsun ki Allah, müminlerden bir grubun kalpleri eğrilmeye yüz tuttukten sonra Nebi’yi ve güçlük zamanında ona uyan muhacirlerle ensar affetti.

Sonra da onların tevbelerini kabul etti. Çünkü O, onlara karşı çok şefkatli pek merhametlidir.” (Tevbe-117)

Resul’e gelecek olursak. Görevi sadece kendisine indirilen vahyi tebliğ olan ve görevinde ihanet yapması mümkün olmayan

Resul'un istiğfar dilemek söz konusu değildir. Fakat Resul Allah'a karşı samimi bir şekilde tevbe edenlerin bağışlanmaları için yani kendilerinin affedildiklerini ortaya koyan vahiy gelmesi için istiğfar eder. Resulün istiğfar dilemesi, tamamen vahiy'le affedildiklerini göstermek içindir.

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا

“Biz her Resul’ü Allah’ın izniyle (iradesiyle) ancak kendisine itaat edilmesi için gönderdik. Eğer onlar kendilerine zulmettikleri zaman (Tağut’a değil de) sana (vahye) gelmiş olsalardı. Allah’tan bağışlanma dileseler, Resul de onlar için istiğfar etseydi (vahiy indirerek af edilmeleri için) Allah’ı ziyadesiyle affedici, merhamet edici bulurlardı) (Nisa- 64)

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ لَوُوا رُؤُوسَهُمْ وَرَأَيْنَهُمْ يَصُدُّونَ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ

“Onlara: Gelin, Allah’ın Resulü sizin için mağfiret dilesin denildiği zaman, başlarını çevirirler ve sen onların büyüklük taslayarak uzaklaştıklarını görürsün.” (Munâfikun-5)

Yani Resul’ün istiğfar etmesi, vahiy yoluyla onların affedilmelerini sağlamak içindir. Dolayısıyla Nebi hem kendisi için hemde müminlerin bağışlanması için istiğfar eder. Fakat Resul başkaları için istiğfar eder. Bunun sebebi vahiyle bağışlanmalarını sağlamaktır. Bu konunun üzerinde neden fazla duruyoruz? Çünkü tasavvuf ehli Nisa-64.âyetini istismar ederek, “Resul’ün istiğfar etmesinden” şeyhin rabita ve hatmesine yol açıyorlar.

22-) Sıdk:

Sıdk kavramının, yani mutlak doğruluğun, Kur’an’da, Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanıldığını görüyoruz. Allah için kullandığı âyetler.

قُلْ صَدَقَ اللَّهُ فَاتَّبِعُوا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

“De ki: Allah doğruyu söylemiştir. Öyle ise hakka yönelmiş

olarak İbrahim'in hanif dinine tâbi olunuz. Yani o, hiç bir zaman müşriklerden olmadı.” (Âli İmran- 95)

“وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا ...”

“... söz bakımından Allah'tan daha doğru kim vardır” (Nisa- 87)

“وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيْلًا ...”

“... söz verme ve onu tutma bakımından kim Allah'tan daha doğru olabilir.” (Nisa- 122)

Vahiy için kullandığı âyetler.

وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِ أُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ

“Doğruyu getiren ve onu tasdik edenler var ya, işte kötülükten uzak olanlar bunlardır.” (Zümer- 33)

Resul için kullandığı âyetler.

قَالُوا يَا وَيْلَنَا مَنْ بَعَثَنَا مِنْ مَرْقَدِنَا هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ

(İşte o zaman) Eyvah, eyvah! Bizi kabrimizden kim kaldırdı? Bu Rahman'ın vâdettiğidir. Resuller gerçekten doğru söylemişler! derler.” (Yasin- 52)

وَيَقُولُونَ ءَأِنَّا لَتَارِكُوا آلِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَجْنُونٍ بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَّقَ الْمُرْسَلِينَ

“Mecnun bir şair için biz ilahlarımızı bırakacak mıyız?” derlerdi. Hayır o Resul gerçeği getirdi ve elçileri doğruladı.” (Saffat- 37, 38)

23-) İsti'sam:

Kur'an'da “İsti'sam” “sığınma, himayesine girme, korunma” kavramı da Allah ve vahiy bağlamında kullanılmıştır.

Ancak Şia ve Ehli Sünnet âlimleri “İtisam” kavramını bozarak ona “sımsıkı sarılma” olarak meal vermişlerdir. Halbuki “İsti'sam” “Her türlü olumsuz inanç ve fikirden korunmak amacıyla vahye

sığınma, kötülöklere karşı sığınılacak yer, sağlam yer” anlamına gelmektedir. Allah bağlamında kullanıldığı yerler.

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ وَمَنْ يَعْتَصِمِ بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

“Size Allah’ın âyetleri okunurken, üstelik Allah Resulü de aranızda iken nasıl inkara saparsınız? “Ve men ye’tasim billéhi” “Her kim Allah’a sığınırsa” kesinlikle doğru yola iletilmiştir” (Âli İmran-101)

Yukarıdaki âyette bulunan

وَمَنْ يَعْتَصِمِ بِاللَّهِ “vemen ye’tasim billéhi” “kim Allah’a sığınırsa” dan maksat, Allah’ın kitabı Kur’an’dır.

Bu gerçek Âli İmran süresinin 103. âyetinde dile getirilmektedir. وَعَاغْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا... “Va’tasimu bihablillâhi cemian velé teferraku” “Allah’ın himayesine sığının sakın fırka fırka olmayın”

Diğer bir âyet şöyledir.

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا

“Şüphe yok ki münafıklar cehennem en alt katındadırlar. Artık onlara asla bir yardımcı bulamazsın.” (Nisa-145)

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِي اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا

“Ancak tevbe edip hallerini düzeltenler, “Allah’a sığınanlar” yani dinlerini yalnız Allah’a özel kılanlar başkadır. İşte bunlar gerçekten müminlerle beraberdirler ve Allah müminlere yakında büyük bir mükafat hazırlamıştır” (Nisa- 146)

Kur’an’da Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanılan kavramlardan veya Nebi ile Resul’ün arasında bulunan farklardan çıkan gerçek şudur. Din ve hüküm olarak Allah ve Resulü’nden başka hiç kimseye mutlak itaat yoktur. Resul’ün vefatından sonra itaat sadece onun dilinde hayat bulan ve ondan miras kalan Allah’ın âyetlerine

olacaktır. Zaten vahiy ile Resul'ün misyonu arasında bir fark yoktur. Hangi çağda yaşarsa yaşasın vahye itaat eden aynı zamanda Resul'e itaat etmiş olur. Nebi (a.s) a bile mutlak itaat emredilmemiştir.

Çünkü Nebi(a.s) söz ver fiillerinde hata edebilir. Hata eden kimseye mutlak itaat caiz olmaz. Din ve hüküm olarak sadece vahye ve onu dile getiren Resul'e itaat ve ittiba edilecektir. Vahiy ve Resul'den başka hiç kimseye uyulmaz. Beşer Resul on dört asır önce vefat ettiğine ve ona tâbi olunamayacağına göre, tâbi olunacak tek bir rehber kalıyor o da Allah tarafından indirilen kitap Resul yani vahiy'dir. Ancak vahye tâbi olan sırat-ı müstakime ulaşır. Allah ve Resulü'nden başka hiç kimse haram kılamaz. Kur'an'da bir şey haram kılınmamışsa yiyebilecek kimseler için sağlık açısından zararlı değilse o şey helaldir.

Yüce Allah göndermiş olduğu kitabın âyetlerini tafsil, tasrif, tefsir ve tebyin edip detaylı bir şekilde ortaya koymuştur. Resul (a.s) âyetlerin manasını açma, onları tefsir etme yani detaylandırma yetkisi verilmemiştir. Resul için kullanılan "tebyin" "açıklama" (Nahl-44) "onu duyurma ve ilan etme" yani gizlememe anlamında kullanılmıştır. Bunu da en güzel bir şekilde ortaya koyan Âli İmran 187. âyetidir. Allah elçileri sadece Allah tarafından kendilerine indirilen vahyi tebliğ ederler. Allah Resullerinin vahyi tebliğ etmekten başka görevleri yoktur. Ancak onlar vahyi en güzel bir şekilde yaşayarak Allah'ın ahlakına sahip olduklarını ortaya koyan örnek şahsiyetlerdir. Allah'ın elçileri sadece kendilerine gönderilen âyetleri okur eksiltme ve çoğaltma yapmadan insanlara ulaştırırlar. Yüce Allah, Resuller göndermeden dünya hayatında ve ahirete hiç kimseye azap etmez.

Ancak burada ister istemez şöyle bir gerçek ortaya çıkıyor. Hayatta olduğu sürece insanlar Beşer Resul'den, beşer Resul vefat ettikten sonra ise sadece dilinde hayat bulan kitap'tan sorumlu tutulmuşlardır. Yoksa beşer Resul ölümlü olduğu için ona bütün insanların ulaşması ve onunla muhatap olmaları mümkün değildir. İşte bundan dolayı son vahiy olan Kur'an kıyamet gününe kadar devam edecek kitap Resul kimliğine ve özelliğine sahiptir. Din ve

hüküm olarak Allah tarafından indirilmeyen, Allah tarafından gelmeyen hak olamaz dolayısıyla ona uyma zorunluluğu yoktur. Kıyamet gününe kadar din ve hüküm olan sadece Allah'tan indirilen vahiy'dir.

Din Allah'tan indirilendir. Dinin Allah'a özel kılınması gerekir. Resulullah (a.s) daha hayatta iken din yüce Allah tarafından tamamlanmıştır. Bunun aksi inanç ve fikirler Kur'an'a dolayısıyla Allah'a karşı isyan ve şirk olacaktır. Bakara 89. âyet ile 101. âyet vahiy ile Resul'ün arasında bir farkın olmadığını açık olarak ortaya koyuyor. Yani beşer Resul ile kitab Resul aynı hakikati temsil ediyorlar. Şimdi bu iki âyete dikkatli bir şekilde göz atalım.

İşte Bakara 89.âyetin metni

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَهُمْ

“Velemmé céehum kitébun min indilléhi musaddikun limé maahum...”

“Kendilerine Allah katından yanlarında bulunanı tasdik eden bir kitap gelip de...”

Bakara 101. âyet

...وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَهُمْ

“Velemmé céehum Resulün min indilléhi musaddikun limé maahum...” “Kendilerine Allah katından yanlarında bulunanı tasdik eden bir resul gelip de...” Görüldüğü gibi âyetin başında bulunan metin aynı olmakla beraber, sadece kitap ve Resul kavramları yer değiştirmiştir.

24-) Mübin:

Aynı şekilde “Mübin” kavramı da hem vahiy hemde Resul bağlamında kullanılmıştır.

Vahiy için kullanıldığı âyetler.

طس تِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ وَكِتَابٍ مُبِينٍ

“Tâ. Sin. Bunlar Kur'an'ın ve Mübin kitabın âyetleridir.” (Neml- 1)

وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ “Mübin olan kitab-a andolsun ki...” (Duhan- 2)

Resul için kullanıldığı âyetler.

أَنِّي لَهُمُ الذِّكْرَىٰ وَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مُّبِينٌ

“Nerede onlarda öğüt almak ? Oysa kendilerine gerçeği açıklayan “Mübin” bir Resul gelmişti.” (Duhan- 13)

وَقُلْ إِنِّي أَنَا النَّذِيرُ الْمُبِينُ

(Ey Resul!) De ki: Ben mübin bir uyarıcıyım” (Hicr-89)

بَلْ مَتَّعْتُ هَؤُلَاءِ وَأَبَاءَهُمْ حَتَّىٰ جَاءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُولٌ مُّبِينٌ

“Doğrusu bunları da atalarını da kendilerine Hak ve onu açıklayan Mübin bir Resul gelinceye kadar onları geçindirdim.” (Zuhuruf-29)

Yani vahiy ile Rasul aynı şeydir. Allah'ın elçileri sadece Allah tarafından indirilen vahyi anlatır ve onu tebliğ ederler. Nebi'lerin özel hayatlarında konuştukları şeyler din ve hüküm değildir. Dolayısıyla Nebi'nin sözleri hiçbir zaman ümmeti bağlamaz. Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanılan daha bir çok kavram mevcuttur.

Mesela:

Ültimatom:

بِرَاءَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

“Allah ve Resulü'nden kendileriyle anlaşma yapmış olduğunuz müşriklere bir ihtar bir (ültimatom!)” (Tevbe- 1)

Meydan okuma:

إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ فِي الْأَذَلِّينَ

“Allah'a ve Resul'üne meydan okuyanlar işte onlar aşağıların en aşağısındadırlar.” (Mücadele-20)

Galip olma, galip gelme:

كَتَبَ اللَّهُ لَأَغْلِبَنَّ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ

“Allah: Elbette ben ve Resullerim galip geleceğiz, diye yazmıştır. Şüphesiz Allah güçlüdür, galiptir.” (Mücadele- 21)

Enfal ve ganimetler:

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَنْفَالِ قُلِ الْأَنْفَالُ لِلَّهِ وَالرَّسُولِ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَصْلِحُوا ذَاتَ بَيْنِكُمْ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

“Sana cihattan gelen ganimetler hakkında soruyorlar. De ki: Cihad'ın bahsettiği bütün gelirler Allah'a ve Resulüne aittir. Şu halde Allah'a karşı bilinçli olun ve aranızdaki ilişkiyi düzgün tutun yani eğer müminseniz Allah'a ve Resulüne itaat edin.” (Enfal- 1)

وَاعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَأَبْنِ السَّبِيلِ إِنْ كُنْتُمْ أُمَّتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ التَّنْقِيهِ أَجْمَعِينَ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

“Bilin ki, ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri mutlaka Allah'a ve Resul'e yani yakınlarla, yetimlere, miskinlere ve yol çocuklarına aittir. Eğer Allah'a; hak ile batılın birbirinden ayrıldığı gün, (yani) iki ordunun (Bedir'de) karşılaştığı gün kulumuza indirdiklerimize inandıysanız (bunu böyle bilin). Allah, her şeye hakkıyla gücü yetendir.” (Enfal-41)

23-) Kerim:

Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanılan kavramlardan biri de “Kerim” kavramıdır. Allah bağlamında kullanıldığı âyetler.

يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ مَا عَرَفَكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ

“Ey insan! Seni Kerim olan Rabbine karşı aldatan nedir? (İnfitar-6)

وَمَنْ شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّيَ غَنِيٌّ كَرِيمٌ ...

“...Şükreden ancak kendisi şükretmiş olur, nankörlük edene

gelince, o bilsin ki, benim rabbim gani ve Kerim olandır” (Neml- 40)

Vahiy bağlamında kullanıldığı ayetler.

“Şüphesiz bu Kerim bir Kuran’dır.” (Vakıa- 77)

“Resul bağlamında kullanıldığı âyetler.

وَلَقَدْ فَتَنَّا قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَاءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ أَنْ أَتُوا إِلَىٰ عِبَادِ اللَّهِ
إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ

“Andolsun, kendilerinden önce biz, Firavun’un kavmini de imtihan etmiştik. Onlara: Allah’ın kulları! Bana gelin! Çünkü ben size gönderilmiş güvenilir bir Resulüm diye davette bulunan “Kerim” bir Resul gelmişti” (Duhan- 17, 18)

24-) Sırat-ı Müstakim:

Sırat-ı müstakim Allah ile vahiy bağlamında kullanılan bir kavramdır. Allah için kullandığı ayet.

إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ
رَبِّي عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

“Ben benimde Rabb’im sizin de Rabbiniz olan Allah’a dayan-
dım, çünkü yürüyen hiçbir varlık yoktur ki, boyunu O’nun elinde
olmasın. “...Şüphesiz Rabbim sırat-ı müstakim üzerindedir.” (Hud,
56) Yüce Allah’ın sırat-ı müstakim üzerinde olduğunu beyan etmesi,
bütün fiillerinin bir hikmete bağlı olması, ancak hakkı söylemesi,
keyfi hiçbir şey yapmaması, yaptığı her işte maslahat, rahmet ve
adaletin bulunduğunu ifade eder. Rahmân ve Rahim olan Allah’ın
yarattığı her şeyde ince bir ayar ve hassas bir denge gözetmesi anla-
mına geliyor.

Dolayısıyla Yüce Allah fiil ve sözlerinde yani Resullere gönder-
miş olduğu vahiylerde hep hak, hidayet, rahmet ve sırat-ı müstakim
üzerindedir. Kullarına asla haksızlık etmez her türlü zulümden
uzaktır. Göklerde, yerde ve bütün eşyada O’nun rahmeti tecelli eder.
Yüce Allah yarattığı her şeye aynı zamanda hayatını sürdürebilecek
hidayetini de vermiştir. Akıl ve fikir sahibi insana Resuller vasıta-

siyla vahiy, akıl ve tefekkürden yoksun olan varlıklara da içgüdüsel bir yetenek vermiştir. Kur'an'da sırat-ı müstakim tamlamasına baktığımızda bazen sırat yerine “hüden” “hidayet” kavramı da gelmektedir. Demek oluyor ki, Allah'ın yarattığı her şeye aynı zamanda bir hidayet, bir yol ve bir yön tayin etmiştir.

وَادْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ إِنَّكَ لَعَلَىٰ هُدًى مُّسْتَقِيمٍ ...

“...Sen Rabbine davet et. Zira sen, hakikaten hidayet olan müstakim bir yol üzerindesin” (Hac, 67)

Dolayısıyla Allah elçilerinin davet ettikleri dinin bir diğer adı da sırat-ı müstakim'dir.

وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ

“Muhakkak ki Allah, benim de Rabhim, sizin de Rabbinizdir. Öyle ise sadece ona ona kulluk edin. İşte bu sırat-ı müstakim'dir.” (Meryem-36)

وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَيُؤْمِنُوا بِهِ فَتُخْبِتَ لَهُ قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ اللَّهَ لَهَادِ الَّذِينَ آمَنُوا إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ

“Bir de, kendilerine ilim verilenler, onun (Kur'an'ın) hakikaten Rabbin tarafından gelmiş bir gerçek olduğunu bilsinler de ona inansınlar, bu sayede kalpleri huzur yani itminana kavuşsun. Şüphesiz ki Allah, iman edenleri kesinlikle sırat-ı müstakime yöneltir.” (Hac-54)

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ وَمَنْ يَعْتَصِمْ بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ

“Size Allah'ın âyetleri okunurken, üstelik Allah Resulü de aranızda iken nasıl inkara sapsarsınız? Her kim Allah'a sığınırsa kesinlikle sırat-ı müstakime iletilmiştir.” (Âli İmran-101)

Yukarıdaki ayette bulunan sisteme dikkat etmek gerekiyor.

“Allah'ın âyetleri, Allah Resulü, Allah'a sığınma ve sırat-ı müstakim”

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

“Rabbimiz! ancak sana kulluk eder ve yalnız senden yardım dileriz. Biz sırat-ı müstakime hidayet eyle” (Fatiha- 5 ,6)

Son vahyin sisteminde Nebi'nin ailesi, haysiyet ve şerefi koruma altında olmakla beraber sözleri Resul gibi bağlayıcı değildir. İnsanlar sadece Allah tarafından indirilen vahiy ile sorumlu tutulmuşlardır.

Tek doğru yol, hidayet, rahmet, hak, nur, adalet, sırat-ı müstakim olan sadece Allah tarafından indirilen Kur'an'dır. Dolayısıyla kıyamet gününe kadar dâvet, uyarı ve ikaz sadece Kur'an ile olacaktır.

Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü kavramayan, Nebi ile Resul'ün arasında bulunan farkları anlamayan, Kur'an'da bulunan kavramların hangi anlama geldiğini bilmeyen, Allah'tan, Allah Resülü'nden ve İslam dininden konuşması doğru değildir. Çünkü Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları anlamayan dinde sağlam bir usul ve sağlıklı bir kaide elde edemez.

İkincisi: Allah'ın kitabını hakkıyla anlamak için mana ve hikmetinin inceliklerini kavramak zorunluluğu vardır. Mana ve hikmetinden uzak sadece Kur'an'ın metnini yani arapçasını okumanın ne topluma ne bireye hiç bir faydası yoktur.

Üçüncüsü: Kur'an'ı anlamak için Arapça bilmekten daha önemli olan aklın kullanılması ve sorgulama yeteneğidir. Batılı ilim adamları her ne kadar Kur'an'ı bilmiyor ve inanmıyor olsalarda, sorgulama nimetinden mahrum olmadıkları için maddi bir ilerleme kaydettiler. Yani akıl ve iradelerine değer vererek başkalarına peşkeş çekmiyorlar. Hangi dine ve inanca sahip olursa olsun insanların akıl ve zihinlerini, ahlak ve vicdanlarını vahiy'den başka hiçbir şey gerçek anlamda temizleyip arındıramaz. İşte Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanılan kavramlardan biri de “tezkiye” “arındırma” “kitap ve hikmeti öğretme” olarak karşımıza çıkmaktadır. Söz konusu kavramlar Muhammed ve Nebi bağlamında değil Resul için kullanılmaktadır.

كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِنْكُمْ يَتْلُوا عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ
وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ

“Nitekim kendi içinizden size âyetlerimizi okuyan, sizi kötülüklerden arındıran, size kitab’ı ve hikmeti tâlim edip bilmediklerinizi size öğreten bir resul gönderdik.” (Bakara- 151)

لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْ أَنْفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

“Andolsun ki içlerinden, kendilerine Allah’ın âyetlerini okuyan, (şirkten ve küfürden) kendilerini temizleyen, kendilerine kitab ve hikmeti öğreten bir resul göndermekle Allah, müminlere büyük bir lütufta bulunmuştur. Halbuki daha önce onlar apaçık bir sapkınlık içindeydiler.” (Âli İmran-164)

هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

“O öyle lütufkar bir Allah ki, ümmilere içlerinden, kendilerine âyetlerini okuyan, onları vahiyle temizleyen, onlara kitab’ı ve hikmeti öğreten bir resul gönderendir. Kuşkusuz onlar daha önce apaçık bir sapkınlık içindeydiler.” (Cuma-2)

Âyetlere baktığımızda her üç âyette bulunan kavramın Resul olduğunu görüyoruz.

Bunun sebebi şudur. Beşer Resul vefat ettikten sonra onu sadece yüce Allah tarafından indirilen vahiy temsil edebilir. İkincisi: vahiy canlı bir organizma gibidir. Yani hariçten hiçbir inancın etkisinde kalmayan temiz akıl ve vicdan sahipleri vahyin hidayetine zorlanmadan sahip olabilirler. Yeter ki, kalp ve zihinlerini ön yargılara mahkum etmeyecekler.

26-) Şâhid:

Yine bir çok kavram gibi “şâhid” kavramı da Kur’an’da Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanılmıştır. Allah bağlamında kullanıldığı âyetler.

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا تَعْمَلُونَ

“De ki: Ey ehl-i kitap! Allah yaptıklarınıza şâhid olurken niçin Allah’ın âyetlerinin üzerini örtüp onları inkar ediyorsunuz” (Âli

İmran- 98)

قُلْ أَيُّ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَادَةً قُلِ اللَّهُ شَهِيدٌ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَذَا
...الْقُرْآنُ لِأُنذِرْكُمْ بِهِ وَمَنْ بَلَغَ

“De ki: Hangi şey şahadetçe en büyüktür? De ki: (Allah’tan başka ilah olmadığına dair) benimle sizin aranızda Allah şahittir. Bu Kuran bana, kendisiyle sizi ve ulaştığı herkesi uyarmam için vahyolundu...” (Enam- 19)

Yukarıdaki âyet kıyamet gününe kadar din ve hüküm olarak Kur’an’dan başka hiç bir kaynağın olmayacağını açık olarak ortaya koyuyor. Yani din anlatanlar sadece Kur’an’dan konuşmaları ve sadece Kur’an ile uyarı ve ikaz yapmaları gerekir.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِغِينَ وَالنَّصَارَى وَالْمَجُوسَ وَالَّذِينَ
أَسْرَكُوا إِنَّ اللَّهَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ

“İman edenler, Yahudi olanlar, Sabiiler, Hristiyanlar, Mecusiler ve Müşrik olanlara gelince, muhakkak ki Allah bunlar arasında kıyamet gününde ayrı ayrı hükmünü verir. Çünkü Allah her şeyin üzerinde şahid olandır” (Hac- 17)

Kur’an’da Allah’ın her şeyin üzerinde şahid olduğu ile ilgili onlarca ayet vardır. Resul bağlamında kullanıldığı âyetler.

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ
...عَلَيْكُمْ شَهِيدًا

“İşte böyle sizin insanlara şahitler olmanız, Resul’ün de size şahid olması için size vasat bir ümmet kıldık...” (Bakara- 143)

فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى هَؤُلَاءِ شَهِيدًا

“Her bir ümmetten bir şahid getirdiğimiz ve seni de (Ey Resul!) şahid olarak gösterdiğimiz zaman durum nasıl olacak” (Nisa-41)

وَأَنْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لِيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ
شَهِيدًا

“Ehl-i kitaptan her biri (kendi) ölümünden önce ona muhakkak

iman edecektir. Kıyamet gününde de o (İsa, Resul olarak) onlara şahitlik edecektir” (Nisa- 159)

“وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ الرَّقِيبَ ...
عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ

(...Resul şöyle cevap verdi) içlerinde bulunduğum müddetçe onlar üzerine şâhid idim. Beni vefat ettirince artık onlar üzerine gözetleyici sen oldun.” (Maide- 117)

...وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا

“O gün her ümmetin içinden kendilerine birer şâhid göndereceğiz...” (Nahl- 89)

وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ هُوَ اجْتَبَاكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ مِلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ هُوَ سَمَّاكُمْ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ... شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ

“Allah uğruna, hakkını vererek cihad edin. O, sizi seçti; din hususunda üzerinize hiçbir zorluk yükledi; babanız İbrahim’in dininde de böyleydi. Resul’ün size şahid olması, sizin de insanlara şahit olmanız için, O, gerek daha önce gelmiş kitaplarda gerekse bunda (Kur’an’da) size Müslümanlar adını verdi...” (Hac-78)

Kur’an’da “şâhid” kavramı “ümmet” kavramı bağlamında kullanıldığı için, son Nebi ve Nübüvveti bağlı son Resül olan Muhammed (a.s) sadece kendi döneminde yaşayan insanlara “şâhid” olabilir. Beşer Resül olan Muhammed (a.s) kendisinden sonra gelen insanlara şâhid olamaz. Çünkü Kur’an’da “ümmet” kavramı aynı zaman ve zeminde yaşayan “vatandaşlar” için kullanılırken, “millet” kavramı, ister şirk, ister islam olsun dünya tarihinde yaşayan bütün insanlar için kullanılan bir kelimedir.

Yüce Allah, İsa (a.s) a

“...ءَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ الْهَيْبَةَ مِنْ دُونِ اللَّهِ ...” “Beni ve anamı Allah’ın yanında iki ilâh edinin diye sen mi söyledin...” sorusuna, İsa (a.s) şöyle cevap vermiştir.

“ وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ الرَّقِيبَ ... عَلَيْهِمْ ”
 idim. Beni vefat ettirince artık onların üzerinde gözetleyici sen oldun...” (Mâide-117) Kur'an'da bir çok kavram Allah, vahiy ve resul bağlamında kullanılır. Bazı kavramlar var ki, sadece vahiy ile Resul bağlamında kullanılmıştır. Bazı kavramlarda vardır ki, Allah ile Resul bağlamında kullanılmıştır. Çok az olmakla beraber Nebi bağlamında kullanılan kelimeler de vardır.

Kur'an sisteminde vahiyle Resul eşit bir konuma sahiptir. Fakat nihayette esas hedef olarak “vahye yani Kur'an'a tabi olmak ve ondan ayrılmamak emredilmiştir. (Âraf-3; En'am-153,155) Bu ilâhi emir başta Nebi ve Resul olmak üzere bütün insanlar için aynı öneme sahiptir. Onlarca âyete göre Muhammed (a.s) Nebi olarak yalnız vahye tabi olmuş ve Resul misyonu da sadece vahyi tebliğ etmiştir. İşte Şia ve Ehli Sünnet'in muhaddis ve müctehidleri Nebi ve Resul sisteminin cahili olduklarından dolayı Allah Resulü'nü Kur'an'dan ayırarak büyük bir kaos, anarşi ve fitneye sebep olmuşlardır.

Halbuki Allah'ın son mesajı olan Kur'an'da vahiy ile Resul etle tırnak gibi birbirinin içine girmiş, aynı olmuş, birbirinden ayrılmayacak, iç içe geçmiş bir şekilde dizayn edilmiştir. Fakat Şia ve Ehli Sünnet'in cahil mezhep imamları Resulü anlamak için Kur'an'a, Kur'an'ı anlamak için Resul'e gitmediler. Yani vahye gitmiş olsalardı son Nebi ve Resul ile birlikte bütün elçileri de hakkıyla anlamış olacaktı. Kur'an'da anlatılan Resul yerine uydurdukları hayal mahsulü bir Muhammed'in peşine takılıp uydurma ve anlamsız, zor bir din yaşadılar. Yalan ve iftira rivayetlerle Allah'ın Resulü olan Muhammed (a.s) ı tanımanın imkanı var mı? Yeryüzünde bundan daha ahmakça bir inanç ve ahlak yoktur. Aydınlıkta kaybettiklerini, kapkaranlık bir dünyada şaşkın şaşkın arayıp duruyorlar.

27-) Sebil:

Sebil kavramı da diğer kavramlar gibi Kur'an'da Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanılmaktadır.

وَيَوْمَ يَعَضُّ الظَّالِمُ عَلَى يَدَيْهِ يَقُولُ يَا لَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا

“O gün, zalim kimse (pişmanlıktan) ellerini ısırıp şöyle der. Keşke o “Resul” ile birlikte bir yol tutsaydım” (Furkan- 27)

Bu âyette geçen Resul kavramı “kitap Resul” yani Kur’an’dır. Çünkü beşer Resul olan Muhammed (a.s) hem fâni, hemde insanlık tarihi açısından yaşadığı hayat bir an kadar kısadır. Ama kitap Resul muvahhidlerin lisanıyla kıyamet gününe kadar uyarı ve ikaz görevini yapmaya devam edecektir.

Muvahhidler direk olarak sadece Kur’an’dan etkilenir ve Kur’an’dan konuşurlar. İşte bu yüzden gelenekçilerin bilmedikleri ve duymadıkları gerçekleri dile getirirler. Eğer muvahhidlerin Kur’an gibi dayandıkları sonsuz bir güç ve bitmez bir enerji kaynağı olmasaydı uydurma dinin fanatik müşriklerine karşı koyamazlardı. Dolayısıyla Beşer Resul vefat ettikten sonra onu sadece kitap Resul temsil eder.

إِنْ كَادَ لَيُضِلَّنَا عَنْ إِلَهِنَا لَوْلَا أَنْ صَبَرْنَا عَلَيْهَا وَسَوْفَ يَعْلَمُونَ حِينٍ يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ أَضَلَّ سَبِيلًا

“Şayet ilahlarımıza iman etmekte sabır göstermeseydik, gerçekten (Muhammed) bizi neredeyse ilâhlarımızdan saptıracaktı” diyorlar. Azabı gördükleri zaman, asıl kimin yolunun (sebilen) sapkın olduğunu bilecekler.” (Furkan- 42)

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أُولَٰئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَىٰ رَبِّهِمْ وَيَقُولُ الْأَشْهَادُ هَٰؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَّبُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ آلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ

“Allah’a karşı yalan yere iftira edenden daha zalim kim vardır. Onlar kıyamet gününde Rablerine arz edilecekler, şahitler de: İşte bunlar Rablerine karşı yalan söyleyenlerdir, diyecekler. Bilin ki, Allah’ın laneti zalimlerin üzerinedir!” (Hud-18)

الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ

“Onlar, insanları Allah’ın yolundan alıkoyan (يَصُدُّونَ عَنِ سَبِيلِ) - yesuddune an sebilillâhi) ve onu yamuk göstermek isteyenler-

dir. Ahireti inkar edenler de onlardır.” (Hud-19)

...فَلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُوا إِلَى اللَّهِ عَلَىٰ بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي

(Ey Resul!) De ki: “İşte bu, benim dosdoğru yolumdur. (سَبِيلِي -sebili) Ben ve bana tâbi olanlar sadece Allah'a dâvet ediyorum...” (Yusuf-108)

الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَىٰ الْأَجْرَةِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ

“Dünya hayatını âhirete tercih edenler, “وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ -ve yesuddune an sebililléhi” “Allah yolundan alıkoyanlar” ve onun yamukluğunu isteyenler var ya, işte onlar haktan uzak bir sapkınlık içindedirler.” (İbrahim- 3)

وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي السَّبِيلَ ...

“...Allah sadece gerçeği söyler ve yalnız O doğru yola ulaştırır.” (Ahzab-4)

إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكَافِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا

“Şu muhakkak ki, Allah kafirleri rahmetinden uzaklaştırmış ve onlara çılgın bir ateş hazırlamıştır. (Onlar) orada ebedi olarak kalacaklar, kendilerini koruyacak ne bir dost ne de bir yardımcı bulamayacaklardır.” (Ahzab-64,65)

يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَا لَيْتَنَّا أَطَعْنَا اللَّهَ وَأَطَعْنَا الرَّسُولَ

Yüzleri ateşte evrilip çevrildiği gün: Yazıklar olsun bize! Keşke Allah'a itaat etseydik Resul'e de itaat etseydik! derler.”(Ahzab-66)

وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبْرَاءَنَا فَأَضَلُّونَا السَّبِيلَا

“Rabbimiz! Biz reislerimize ve büyüklerimize uyduk da onlar bizi yoldan sapdırdılar, derler” (Ahzab-67)

28-) Hak Din:

Şimdi “hak din” tamlamasında nasıl bir sistemin kurulduğunu görelim.

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ

“O (Allah) Müşriklerin hoşuna gitmese de kendi dinini (daha önceki Resuller vasıtasıyla gönderdiği tevhid dininden daha açık ve detaylı bir şekilde ortaya koymak) için Resulü'nü hidayet ve hak din ile gönderendir.” (Tevbe-33)

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا

(Daha önceki Resuller vasıtasıyla gönderdiği tevhid dininden daha açık ve detaylı bir şekilde ortaya koymak) üzere Resulü'ne hidayet ve hak din ile gönderen odur. Şahit olarak Allah Yeter” (Fetih-28)

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ

“Müşrikler istemeseler de dinini (daha önceki Resuller vasıtasıyla gönderdiği tevhid dininden daha açık ve detaylı bir şekilde ortaya koymak) için Resulü'nü hidayet ve hak din ile gönderen odur.” (Saf-9) Âyetlere dikkatli bir şekilde bakıldığında “Allah, vahiy ve Resul” sistemi açık olarak görülecektir.

29-) Hakem-Hüküm:

Şia ve Ehl-i Sünnet din adamlarının istismar edip yanlış meal verdikleri âyetlerden biri de Nisa süresi 65. âyettir. Âyet şöyledir.

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

“Hayır, Rabbine andolsun ki (Ey Resul!) aralarında çıkan (dinî anlaşmazlıklar hususunda seni hakem kılıp sonra da (indirilen vahiy'le) verdiğin hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın onu tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar.” Şia ve Ehl-i Sünnet din adamları Nebi ve Resul arasında bulunan farkları anlamadıkları için manasını tahrif etmişlerdir. Bunlara göre hadisler olmadan Kur'an anlaşılamayacağı için dinlerini rivayetler

üzerine bina ederek bu gibi âyetlerden inançlarına bir dayanak edinmeye çalışmışlardır. İşte dinin doğru olarak anlaşılmasında Nebi ve Resul arasında bulunan farkları anlamak bunun için çok önemlidir. Kur'an, vahiy'den bağımsız olan Mekke vatandaşı Muhammed (a.s.) ı görmez ve onun üzerinde olumlu veya olumsuz durmaz.

Din ve hüküm için Nebi ve Allah Resülü olan Muhammed(a.s) önemlidir. İşte bundan dolayı son Nebi ve Nübüvvet'e bağlı yani vahiy alan son Resul olan Muhammed (a.s) Allah'ın âyetlerine eşdeğer bir konuma sahip kılınmıştır.

Dolayısıyla Nisa süresi 65 .âyetinde bulunan "hakem" kavramının muhatabı vahiy'den bağımsız olan Muhammed değil, Resul olduğu açıktır. Bunu anlamayan tam bir Kur'an cahilidir. İsterse bu kişi mezhep imamı, muhaddis ve müctehid olsun hiç fark etmez. Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğüne baktığımızda din ve hüküm olarak Allah'tan başka bir hakemin olamayacağını, din ve hüküm olarak ihtilafları çözecek tek merci ve yetki sahibinin Allah olduğunu açık olarak görebiliriz.

أَفَعَيَّرَ اللَّهُ ابْتِغَىٰ حَكْمًا وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا وَالَّذِينَ اتَّيْنَاهُمْ الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ

(Ey Nebi!) De ki: Allah'tan başka bir hakem mi arayacağım? Halbuki size kitab'ı açık olarak indiren O'dur. Kendilerine kitap verdiğimiz kimseler, Kur'an'ın gerçekten Rabbin tarafından indirilmiş olduğunu bilirler. Sakın şüpheye düşenlerden olmayasın" (En'am-114)

وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبِّي عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَالِيهِ أُنِيبُ

"Ayrılığa düştüğünüz herhangi (dini) bir şeyde hüküm vermek Allah'a mahsustur. İşte, bu Allah, benim Rabbin'dir. Sadece ona dayanırım ve yalnız ona yönelirim." (Şura- 10)

Kur'an'ın dininde ve dilinde Muhammed'in ayrı, Nebi'nin ayrı Resul'ün ise apayrı bir kimliği ve misyonu mevcuttur. Kur'an'ın

dininde ve dilinde Resul (a.s) Allah'ı temsil makamında bulunuyor.

Dolayısıyla Nisa Suresi 65. âyette bulunan “hakem” kavramı vahyi tebliğ etme yani risâlet misyonunu ifade etmektedir. Yani “hakem” Muhammed veya Nebi değil, kendisine Allah'ın hükümleri indirilen Resul (a.s)dır. Çünkü hükmün tek kaynağı Allah'tır ve âlemlerin Rabbi olan Allah hükmünde hiç kimseyi ortak yapmaz.

وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا ...

“.. O, kendi hükmünde hiç kimseyi ortak etmez.” (Kehf- 26)

مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءَ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

“Allah'ın yanı sıra kulluk ettikleriniz sizin ve (din) atalarınızın taktığı bir takım isimlerden başka bir şey değildir. Allah onlar hakkında (doğru yolda olduklarına dair) bir delil indirmemiştir. Hüküm sadece Allah'a aittir. O size kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.” (Yusuf-40)

Kur'an'ın bağlam bütünlüğünden sonra söz konusu olan Nisa 65. âyetinde önceki âyetlere de bir göz atalım. “Hakem”in Muhammed yani Nebi adına uydurulan binlerce yalan ve iftira hadisler değil, Resul (a.s) in insanlara tebliğ ettiği Kur'an olduğunu anlamış olacağız.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْنَا وَمَا أَنْزَلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

“Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandıklarını ileri sürenler görmedin mi? Tağut'a inanmamaları kendilerine emrolunduğu halde, Tağut'un önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Halbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor.” (Nisa, 60)

“Onlara Allah’ın indirdiğine (Kur’an’a) ve Resul’e gelin (onlara baş vuralım), denildiği zaman münafıkların senden iyice uzaklaş-tıklarını görürsün.” (Nisa, 61)

“Elleriyle yaptıkları yüzünden başlarına bir felaket gelince hemen, biz yalnızca iyilik etmek ve arayış bulmak istedik, diye yemin ederim sana nasıl gelirler” (Nisa-62)

“Onlar Allah’ın, kalplerindeki bildiği kimselerdir; onları aldırma, kendilerine öğüt ver onlara, kendileri hakkında tesirli söz söyle” (Nisa-63)

“Biz her Resulü Allah’ın izniyle ancak kendisine itaat edilmesi için gönderdik. Eğer onlar kendilerine zulmettikleri zaman (Ey Resul!) sana gelseler de Allah’tan bağışlanma dileseler, Resul de onlar için istişfar etseydi Allah’ı ziyadesiyle affedici, esirgeyici bulurlardı” (Nisa-64)

(Hayır, Rabbine andolsun ki (Ey Resulé) aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra (indirilen vahiy’le) verdiğin hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın onu tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar” (Nisa-65)

Allah Resulü’nün İnsanlar arasında sadece indirilen vahiy’le hüküm verdiğine dair çok âyet vardır. “Sana da, daha önceki kitabı doğrulamak ve onu korumak üzere hak olarak Kitab-ı (Kur’an’ı) gönderdik. Artık aralarında Allah’ın indirdiği ile hükmet, sana gelen gerçeği bırakıp da onların arzularına uyma...” (Mâide-48) (Ey Resul! Sana şu talimatı verdik) : Aralarında Allah’ın indirdiği ile hükmet ve onların arzularına uyma...” (Mâide, 49)

“Allah’ın sana gösterdiği şekilde insanlar arasında hükmedesin diye sana kitabı hak olarak indirdik; hainlerdentaraf olma.” (Nisa-105)

30-) Resullerin Görevlerini Karşılıksız Yapmaları:

Tebliğleri karşılığında kavimlerinden herhangi bir ücret istememeleriyle ilgili ayetlerin tümü Resuller bağlamında geçmektedir.

Hiçbir tanesi Nebiler bağlamında geçmez.

Resuller yüklendikleri ulvi görevi ifa etme hususunda her hangi bir çıkar beklememişlerdir. Resuller, yüce Allah'tan yüklendikleri bu şerefli görevi, hiçbir maddi karşılık, kişisel çıkar beklemeden yerine getirmiş, bütün söylem ve eylemleriyle insanlığın kurtuluşunu düşünerek onları mutlu yarınlara çağırmışlardır. Allah'ın elçileri yaptıkları bu ilahi görevlerine karşılık herhangi bir ücret istemedikleri ve maddî bir beklenti içinde olmadıkları Kur'an'da birçok defa vurgulanmıştır:

وَمَا تَسْأَلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ

“Hâlbuki sen buna karşılık onlardan bir ücret de istemiyorsun. O (Kur'an) âlemler içinde ancak bir öğüttür.” (Yusuf-104)

قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا

“De ki: “Ben buna karşılık sizden dileyen kimsenin, Rabbine giden yolu tutmasından başka herhangi bir ücret istemiyorum.” (Furkan-57)

قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ

(Ey Resul!) De ki: “Bundan (tebliğ görevimden) dolayı sizden hiçbir ücret istemiyorum. Ben kendiliğimden yükümlülük altına girenlerden de değilim.” (Sâd-86)

“قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ وَمَنْ يَقْتَرِفْ حَسَنَةً... تَزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ

“...De ki: “Ben buna (yaptığım tebliğ görevine) karşılık sizden, akrabalıktan doğan yakınlık ve saygıdan başka bir ücret istemiyorum.” Kim güzel bir iş yaparsa, onun iyiliğini artırırız. Şüphesiz Allah, çok bağışlayandır, şükürün karşılığını verendir. Böyle asil bir görevi her türlü zorluğa katlanarak sürdüren Resullere sevgi ve saygı duymak; her zaman onların kadrini yüceltip onları rehber ve önder edinmek gerekir. Nuh (a.s) kavmine şöyle sesleniyor.

وَيَا قَوْمِ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَىٰ اللَّهِ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الَّذِينَ

أَمْنُوا إِنَّهُمْ مُلَاقُوا رَبِّهِمْ وَالْحَبْنَىٰ أَرَايَكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ

“Ey kavmim! Elçilik görevime karşı sizden herhangi bir mal da istemiyorum. Benim mükâfatım ancak Allah’a âittir. Ben o iman edenleri (teklifinize uyararak yanımdan) kovacak da değilim. Çünkü onlar Rablerine kavuşacaklardır. Fakat ben sizin bilgisizce davranan bir toplum olduğunuzu görüyorum.” (Hud-29)

Yine Nuh (a.s) ı anlatırken yüce Allah şöyle buyuruyor.

فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَمَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ

“Eğer yüz çeviriyorsanız, sizden zaten hiçbir ücret istemedim. Benim ücretim, ancak Allah’a aittir. Bana müslümanlardan olmam emredildi.” (Yunus-72)

فَكَذَّبُوهُ فَجَبَّيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ وَجَعَلْنَاهُمْ خَلَائِفَ وَأَعْرَفْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ

“Onu yine de yalanladılar. Biz de onu ve onunla beraber gemide bulunanları kurtardık ve onları ötekilerin yerine geçirdik. Âyetlerimizi yalanlayanları da suda boğduk. Bak, uyarılan (fakat söz anlamayan)ların sonu nasıl oldu!” (Yunus-73)

كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ

“Nûh’un kavmi de Resulleri yalanladı.” (Şuara-105)

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ

“Hani kardeşleri Nûh, onlara şöyle demişti: “Allah’a karşı bilinçli olmaz mısınız?” (Şuara-106)

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ

“Şüphesiz ben size gönderilmiş güvenilir bir peygamberim.” (Şuara-107)

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا

“Artık Allah’a karşı bilinçli olun yani bana itaat edin.” (Şuara-108)

وَمَا سَأَلْتُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ

“Buna karşılık sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim ücretim ancak âlemlerin Rabbi olan Allah’a aittir.” (Şuara-109)

Yüce Allah Âd kavmine gönderilen Hud (a.s) la ilgili şöyle buyuyor.

كَذَّبَتْ عَادُ الْمُرْسَلِينَ

“Âd kavmi de Resulleri yalanladı.” (Şuara-123)

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ

“Hani kardeşleri Hûd, onlara şöyle demişti: “Allah’a karşı bilinçli olmaz mısınız?” (Şuara-124)

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ

“Şüphesiz ben size gönderilmiş güvenilir bir Resulum.” (Şuara-125)

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا

“Artık Allah’a karşı bilinçli olun yani bana itaat edin.” (Şuara 126)

وَمَا سَأَلْتُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ

“Buna karşılık sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim ücretim ancak âlemlerin Rabbi olan Allah’a aittir.” (Şuara-127)

كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ

“Semûd kavmi de Peygamberleri yalanladı.” (Şuara-141)

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صَالِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ

“Hani kardeşleri Salih, onlara şöyle demişti: “Allah’a karşı bilinçli olmaz mısınız?” (Şuara-142)

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ

“Şüphesiz ben size gönderilmiş güvenilir bir Resulum.” (Şuara-143)

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا

“Artık Allah’a karşı bilinçli olun yani bana itaat edin.” (Şuara-144)

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ

“Buna karşılık sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim ücretim ancak âlemlerin Rabbi olan Allah’a aittir.” (Şuara-145)

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ الْمُرْسَلِينَ

“Lût’un kavmi de Resulleri yalanladı.” (Şuara-160)

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ لُوطُ أَلَا تَتَّقُونَ

“Hani kardeşleri Lût, onlara şöyle demişti: “Allah’a karşı bilinçli olmaz mısınız?” (Şuara-161)

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ

“Şüphesiz ben size gönderilmiş güvenilir bir Resulum.” (Şuara-162)

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا

“Artık Allah’a karşı bilinçli olun yani bana itaat edin.” (Şuara-163)

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ

“Buna karşılık sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim ücretim ancak âlemlerin Rabbi olan Allah’a aittir.” (Şuara-164)

إِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ

Hani Şu’ayb, onlara şöyle demişti: “Allah’a karşı gelmekten sakınmaz mısınız?” (Şuara-177)

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ

“Şüphesiz ben size gönderilmiş güvenilir bir Resulum.” (Şuara-178)

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا

“Artık Allah’a karşı bilinçli olun yani bana itaat edin.” (Şuara-179)

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ

“Buna karşılık sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim ücretim ancak âlemlerin Rabbi olan Allah’a aittir.” (Şuara-180)

Hayat Allah'a bağlılıktan ibarettir, yalnız Allah'a bağlı olan mutlu yaşar. Kur'an'ın hiçbir âyetinde "Nebi" kavramı tekil olarak Allah lafzı (lezzatullâh) ile beraber yer almamıştır. Sadece bir yerde İsrailoğullarına özel gönderilen Nebiler için çoğul olarak "enbiyê Allâhi" "ANBIYÂ ALLĦİ ... " "Allah'ın Nebileri- veya başka bir kıraate göre "enbié Allâh'ı" "Allah'ın habercileri- Allah'tan haber verenler" şeklinde kullanılmaktadır. (Bakara- 91)

Ancak "Resul" (Elçi) kavramı bir çok âyette lezzatullâh ile beraber kullanılmıştır. Bir kaç örnek şöyledir.

“...إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ ...”

“... Meryem oğlu Mesih, ancak “Allah'ın Resülü”dür (Resülullâhi)...” (Nisa- 171)

“...قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا

“De ki: Ey insanlar! Gerçekten ben sizin, hepinize, göklerin ve yerin sahibi olan “Allah'ın Resul'ü”yum (Resülullâhi)...” (Araf- 158)

...مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ

“Muhammed “Allah'ın Resülü”dür (Resülullahi)...” (Fetih-29)

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ لِمَ تُلُونَنِي وَقَدْ تَعْلَمُونَ أَنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ...

“Bir zaman Musa kavmine: Ey kavmim! Size gönderilen “Allah'ın Resul”ü (Resülullâhi) olduğumu bildiğiniz halde neden bana eziyet ediyorsunuz?...” (Saf- 5)

...وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ

“Hatırla ki, Meryem oğlu İsa: Ey İsrailoğulları! Ben size “Allah'ın Resülü”yum (Resülullâhi) demişti...” (Saf-6)

إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ

“Münafıklar sana geldiklerinde: Şahitlik ederiz ki sen “Allah'ın Resülü”sun, (Resülullâhi) derler. Allah da bilir ki sen elbette O'nun Resülusun. Fakat Allah şahittir ki münafıklar yalan söylüyorlar.”

(Münafikun-1)

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ لَوَّا رُؤُسَهُمْ وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّونَ
وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ

“Onlara: Gelin, “Allah’ın Resul”ü (Resülullâhi) sizin için bağış-
lanma dilesin, denildiği zaman başlarını çevirirler ve sen onların,
büyüklük taşıyarak senden (vahiy’den) uzaklaştıklarını görürsün”
(Münafıkın- 5)

وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ...

“...Allah’ın Resülü’ne (Resülallâhi) eziyet edenler için elem verici
bir azap vardır.” (Tevbe-61)

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَكَانَ
اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا

“Muhammed sizin erkeklerinizden hiç birinizin babası değildir.
Fakat o “Allah’ın Resul”ü (Resülallâhi) ve Nebilerin sonuncusudur.
Allah herşeyi hakkıyla bilendir.” (Ahzab-40)

وَمَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُؤْذُوا رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَنْ تُنْكِحُوا زُجَّاجَهُ مِنْ بَعْدِهِ ...
...أَبَدًا...”

“... Sizin “Allah’ın Resul”ünü (Resülallâhi) üzmeniz ve kendi-
sinden sonra onun hanımlarını almanız olacak bir şey değildir...”
(Ahzab- 53)

...وَاعْلَمُوا أَنَّ فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ

“Bilin ki İçinizde Allah’ın Resul’ü (Resülallâhi) vardır...”
(Hücurat- 7)

Nebi ile Resul’ün arasında bulunan en önemli farklardan biri
de “Nebi” kavramının “hu” zamiri ile Allah’a bağlı bulunmamasıdır.
Bu ilginç ilâhi sistem gerçekten çok önemlidir.

Yani Kur’an’ın hiçbir âyetinde “Nebiyallâhi” “Allah’ın Nebisi”
bulunmadığı gibi “Nebiyihi” “O’nun Nebisi” de bulunmamaktadır.
Fakat “Resülühi, Resüluhu” “O’nun Resülü” “Rüsülühi, Rüsülehu”
“O’nun Resulleri” ifadeleri yüzlerce âyette yer almaktadır.

Resülihi:

“...فَأَذْنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ...”

“...Allah ve Resulü (Resülihi) tarafından (faizcilere karşı) açılan savaştan haberinizi olsun...” (Bakara- 279)

“وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكُهُ الْمَوْتُ فَقَدْ...
...وَوَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ...”

“...Kim Allah ve Resulü (Resülihi) uğrunda hicret ederek evinden çıkar da sonra kendisine ölüm gelirse artık onun mükâfatı Allah'a kalmıştır...” (Nisa-100)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَى رَسُولِهِ
...وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِنْ قَبْلُ...

“Ey iman edenler! Allah'a, Resulü'ne (Resülihi) Resul'üne (Resülihi) indirdiği kitaba ve daha önce indirdiği kitaba iman edin...” (Nisa- 136)

بَرَاءَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

“Allah ve Resulü'nden (Resulühi) kendileriyle antlaşma yapmış olduğunuz müşriklere bir ihtar (bir ultiमतodur) (Tevbe- 1)

وَأَذَانٌ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى النَّاسِ يَوْمَ الْحَجِّ الْأَكْبَرِ أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِنَ
...الْمُشْرِكِينَ وَرَسُولُهُ...

“Hacc-ı ekber gününde Allah ve Resulü'nden (Resülihi) bir bildiridir. Allah ve Resulü (Resulühi) müşriklerden uzaktır...” (Tevbe-3)

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ رَسُولِهِ إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ عِنْدَ
...الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ...

“Mescidi Haram'ın yanında kendileriyle antlaşma yaptıklarınızın dışında müşriklerin Allah ve Resulü (Resulühi) yanında nasıl muteber bir ahdi olur?...” (Tevbe- 7)

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُتْرَكُوا وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَلَمْ يَتَّخِذُوا مِنْ
دُونِ اللَّهِ وَلَا رَسُولِهِ وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَلِجَنَّةٍ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

“Yoksa Allah, sizden cihad edip Allah, Resul (Resulühi) ve

müminlerden başkasını kendilerine sırdaş edinmeyenleri ortaya çıkarmadan bırakılacağınızı mı sandınız. Allah yaptıklarınızdan haberdardır.” (Tevbe-16)

قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ
اَفْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ
وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
الْفَاسِقِينَ

“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığımız evler size Allah’tan Resul’ünden (Resulihî) ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevgilisi ise, artık Allah emrini getirinceye kadar bekleyin. Allah fasıklar toplumunu hidayete erdirmez.” (Tevbe- 24)

ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ جُنُودًا لَمْ
تَرَوْهَا...

“...Sonra Allah, Resulü (Resulihî) ve müminler üzerine sükunetini indirdi yani görmediğiniz ordular indirdi...” (Tevbe- 26)

...وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقْبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَاتُهُمْ إِلَّا أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَبِرَسُولِهِ

“Onların infaklarının kabul edilmesini engelleyen, onların Allah ve Resulünü (Resulihî) inkar etmeleri...” (Tevbe-54)

قُلْ أِبَالَهُ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ ...

“... De ki: Allah ile, O’nun âyetleriyle ve O’nun Resulü (Resulihî) ile alay mı ediyorsunuz?” (Tevbe-65)

اسْتَعْظِمُوا لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَعْظِمُوا لَهُمْ إِنْ تَسْتَعْظِمُوا لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ
...لَهُمْ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ

(Ey Nebî!) Onlar için ister af dile, ister dileme; onlar için yetmiş kez af dilesen de Allah onları asla affetmeyecek. Bu onların Allah ve Resulü’nü (Resulihî) inkâr etmelerinden ötürüdür...” (Tevbe- 80)

“...إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ...”

“...Allah ve Resulü'nü (Resulihî) inkar ettiler...” (Tevbe-84)

“...إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ...”

“Allah ve Resulü (Resulihî) için insanlara öğüt verdikleri takdirde...” (Tevbe-91)

“...خُدُودَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ...”

“... hem de Allah'ın Resulüne (Resulihî) indirdiği kanunları...” (Tevbe- 97)

...وَإِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ

“Onlar, aralarında hüküm vermesi için Allah'a ve Resulüne (Resulihî) davet edildiklerinde...” (Nur-48)

“...إِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ...”

“Aralarında hüküm vermesi için Allah'a ve Resulüne (Resulihî) davet edildiklerinde...” (Nur- 51)

...إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ

“Müminler ancak Allah'a ve Resulüne (Resulihî) inanmış kimselerdir...” (Nur-62)

“... وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ...”

“Kim Allah'a ve Resulüne (Resulihî) itaat eder...” (Ahzab- 71)

“...لِنُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ...”

“Ta ki Allah Allah'a ve Resulüne (Resulihî) iman edeceksiniz...” (Fetih-9)

“...فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ...”

“...Allah, Resulü (Resulihî) ve müminlerin üzerine sükunetini indirdi...” (Fetih-26)

...يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقَدِّمُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ

“Ey iman edenler! Allah ve Resul'ünün (Resulihî) önüne geçmeyin...” (Hucurat-1)

...إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ

“Müminler ancak Allah’a ve Resulüne (Resulihî) iman eden...”
(Hucurat- 15)

...آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ

“Allah’a ve Resul’üne (Resülihi) iman edin...” (Hadid- 7)

...يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَآمِنُوا بِرَسُولِهِ

“Ey iman edenler! Allah’a karşı bilinçli olun yani Resulüne (Resulihî) iman edin...” (Hadid- 28)

...إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ

“Allah’a ve Resulüne (Resülihi) karşı gelenler...” (Mücadele- 4)

...مَا آفَاءَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرَى

“Allah’ın (fethedilen) yerlerden Resulüne (Resulihî) verdiği ganimetler...” (Haşr-7)

“Resüluhu”

Daha önce ele aldığımız zamirli “Resul” kavramları “lam”ın esreli olarak okunuşuydu. Şimdi “Resul” kavramında “lam”ın ötreli olarak okunuşunu göreceğiz. Yani yüzlerce âyette Resul zamirle Allah’a bağlanırken, bir âyette bile Nebi tekil olarak Allah ile beraber yer almaz.

...وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتِ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ

“Size Allah’ın âyetleri okunurken, üstelik Allah Resulü de (Resulühu) aranızda iken nasıl inkara saparsınız...” (Âli İmran- 101)

...إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ

“Sizin dostunuz ancak Allah’tır, Resulü’dür (ve Resüluhu)...”
(Maide- 55)

...أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ وَرَسُولُهُ

“... Allah ve Resulü (Resulühu) müşriklerden uzaktır...” (Tevbe-3)

“...وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ...”

“Allah ve Resul’ünün (Resulühu) haram kıldığını haram saymayan...” (Tevbe- 29)

...وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا مَا آتَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ

“Eğer onlar Allah ve Resul’ünün (Resulühu) kendilerine verdiği razi olup da...” (Tevbe- 59)

“...وَمَا نَقَمُوا إِلَّا أَنْ أَغْنَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ مِنْ فَضْلِهِ...”

“... ve sırf Allah ve Resulü (Resulühu) kendi lütfundan onları zenginleştirdiği için intikam almaya kalkıştılar...” (Tevbe-74)

“...وَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ...”

“Amelinizi Allah da görecektir Resulü de (Resulühu)...” (Tevbe- 94)

...وَقُلْ اْعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ

“Deki (yapacağınızı) yapın! Amelinizi Allah da görecektir Resulü de (Resulühu) müminler de görecektir...” (Tevbe- 105)

Şimdi Kur’an’ın Resul misyonuna ne kadar geniş bir yer ayırdığını ve ne kadar değerli kıldığını gördünüz mü? Dolayısıyla Kur’an ehli muvahhidler Allah’ın Resul’üne derin bir sevgi ve saygı duyarlar. Bundan dolayı uydurma dinin âlimleri yalan konuşuyorlar, Allah Resulü’ne utanmadan iftira ediyorlar. Allah ve Resulü ile ümmi insanları aldatıp sömürüyorlar.

RESUL'E İTAAT EMRİ HANGİ ANLAMA GELİYOR?

Kur'an'da anlatılan vahiy İslam'ına karşı delil getirme çabasında olan Şia ve Ehli Sünnet'in muhaddis ve müctehidleri, "Allah'a ve Resulüne itaat edin" şeklindeki âyetleri gösterip, "Kur'an'da Allah'a ve Resulüne itaat etmemiz emrediliyor," Kur'an'a uymak Allah'a itaattir, hadislere uymak da "Resul'e itaattir" demektedirler. Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları bilmemek böyle karanlık bir cehaleti ortaya çıkarıyor. Halbuki Kur'an'ın hiçbir âyetinde "Muhammed'e ve "Nebi'ye itaat etmekle" ilgili bir emir bulunmamaktadır. Söz konusu olan "itaat" fiili bütün âyetlerde "Resul" bağlamında geçmektedir.

Kur'an'da kendisine itaat edilmesi emredilen "Resul'ün" Türkçe tam karşılığı "Elçi" dir. "Peygamber" Farsça kökenli bir kelimedir ve Kur'an'da geçmemektedir. Kur'an meallerinde "Elçi" manasına gelen Arapça "Resul" kelimesi "peygamber" olarak çevriliyor. Bu kelime hem "Allah'ın Elçisi" hem de "herhangi bir Elçi" manasında kullanılır. Kur'an'da "Resul" "diye geçen kelimeyi "Elçi" diye çevirmek doğru bir çeviri olacaktır. Nitekim bazı meal-lerde bu şekilde çevrilmiştir." Kim Allah'a ve elçisine itaat ederse ve Allah'tan korkup sakınırsa işte kurtuluşa ve mutluluğa erenler bunlardır." (Nur- 52) "Allah'a ve elçisine itaat edin ki Merhamet olunasz." (Âli İmran-132)

Belli bir yaşın üzerindeki kişilerin çoğu “Resul” kelimesinin hangi anlama geldiğini ve kullanım tarzını bilirler, fakat genç neslin Resul kelimesinin manasını bilememesi ihtimaline karşı geniş bir açıklama yapmayı uygun görüyoruz. Yukarıdaki âyetlerde “Resul” kelimesinin “Elçi” manasında olduğunu iyice anlamak, âyetin manasını da tam olarak anlamayı sağlayacaktır. Müminler, Muhammed (a.s) a niye itaat ve ittiba ederler? Çünkü o, Allah’ın elçisidir. Yani Allah’ın mesajını alıp insanlara ulaştıran bir Resuldür. Resul’ün okuduğu ve tebliğ ettiği şey, Allah’ın gönderdiği mesajdır. Bunun için “Elçiye zeval yoktur” denilmiştir. O mesaja itaat edilince, hem Allah’a, hem de o mesaja getiren Resul’e itaat edilmiş olur. Aynı zamanda mesajın kendisine (Kur’an’a) itaat edildiğini ve uyulduğunu söylersek bu da doğru olur.

Muhammed’e “Resul” denmesinin sebebi, kendisine ait olmayan mesajı taşımasıdır. Bu görev son derece önemlidir. Yani Yüce Allah “Resul”(Elçi) kelimesi ile, Muhammed (as) ın kendisinin olmayan mesajı taşıyan, (emin- güvenilir) bir emanetçi bir mubelliğ olduğunu vurgulamaktadır. İnsanlara, “Elçi’yi devreden çıkartıp vahiy’den bağımsız olarak Allah’a ulaşmanız mümkün değildir” dersini vermektedir. Aynı zamanda bu vahyin hedef kitleye ulaştırılması için en ideal yol ve yöntem, aynı zamanda elçileri onurlandırmak anlamına da gelmektedir. Yüce Allah, Elçiye de kendisine verilen elçilik görevini hakkıyla yapmasını ısrarla emretmektedir.

“Ey Nebi! Rabbinden sana indirilene tebliğ et. Eğer bunu yapmazsan onun elçiliğini yapmamış olursun.” (Maide- 67) “İşte bütün bunlar (emirler) Rabb’inin sana vahyettiği hikmetlerdir. Allah ile birlikte başka ilah edinmeyesin. Sonra kınanmış ve Allah’ın rahmetinden uzaklaştırılmış olarak cehenneme atılırsın” (İsra-39)

İtaat edilmesi emredilen kişi olan Resul, kendi namına değil, göndericisi (Allah) namına konuşmaktadır. Onun mesajını ulaştırılmaktadır. Bu yüzden “ona (Elçiye) itaat, gönderene (Allah’a) itaattir mantığı, yani elçiye zeval yoktur, anlayışı Kur’an’ın bu âyetleriyle ortaya konmaktadır. Allah’ın mesajı Elçi’nin dilinde neşvu nema

buluyor. Mesaj elçi'nin dilinden hayata aktarılır.

Resul olmazsa, din, iman, İslam, vahiy diye bir şey olmaz. Resul, mesajı insanlara ulaştıracağı, Allah'a davet edeceği için elçiye itaat, onu gönderene itaat etme anlamına gelmektedir. "Kim Resul'e itaat ederse, Allah'a itaat etmiş olur. yüz çevirene gelince, seni onların başına bekçi göndermedik." (Nisa- 80)

Bu âyette görüldüğü gibi elçi sadece kendisine vahyedilene insanlara ulaştırmakla mükelleftir. "De ki: İşte bu, benim yolumdur. Ben sadece Allah'a davet ediyorum." (Yusuf- 108)

Diğer bir ilginç nokta da, Allah Resulü'nün ismi olan "Muhammed'in" geçtiği dört âyetten üçünde "Muhammed'in Elçi olduğu"-nun vurgulanmasıdır.

"Muhammed yalnız bir elçidir... "(Âli İmran- 144)

"...Muhammed Allah'ın elçisi ve Nebilerin sonuncusudur..." (Ahzab-40)

"Muhammed Allah'ın elçisidir..." (Fetih- 29)

Kur'an'da "(Muhammed) isminin geçip, Resullüğünün vurgulanmadığı tek ayette ise "Muhammed'e indirilene inanılması" (Muhammed-2)

Yani Kur'an'a inanılması gerektiği söylenir. Kur'an'ı Mübin'de Muhammed'in sözünden asla bahsedilmez.

Musa (a.s) ve İsa (a.s) örneğinde olduğu gibi, Kur'an'da Muhammed (a.s) ın çocukluk ve gençlik çağının üzerinde olumlu veya olumsuz olarak durulmaz. Muhammed'in veya Nebi'nin sözlerine inanılmasından söz edilmez. Sadece ve sadece indirilen Kur'an'a inanılması veya inanılmamasından doğacak sorumluluklardan uzun uzun açıklamalar getirilir.

"Kendilerine Rablarının ayetleri hatırlatıldığında ise onlara

karşı sağır ve kör davranmazlar.” (Furkan- 73) “O muttakiler sana indirilene ve senden önce indirilene iman ederler.” (Bakara-5)

Daha evvel gördüğümüz gibi Kur'an'ın hiçbir âyetinde “Allah'a ve Muhammed'e itaat edin” diyen bir âyet bulunmaz.

Kur'an'da sürekli olarak “Allah'a ve elçisine itaat edin” şeklinde bir ifadenin geçmesi Muhammed (aleyhisselâm) a ancak elçilik vazifesinden dolayı itaat edilmesi gerektiğini hatırlatmaktadır. Allah'ın elçileri sadece kendilerine indirilen vahyi tebliğ ederler.

Kur'an'da “küfür, savaş açılma, istihza, şikak, isyan, hak, nur, tebliğ etme, tebyin, (açıklama) helal ve haram kılma, tekzip, itaat etme, ittiba, kitab'ı tilavet etme, kerim, aziz, üsve-i hasene (en güzel örnek), iman, gibi birçok kavram “Allah, vahiy ve Resul” bağlamında kullanılmıştır. Elçiler değerlerini vahiy'den alırlar. Allah'ın elçileri vahiy kadar değerlidirler.

Dolayısıyla hiçbir zaman “peygamber” kelimesini kullanmamak gerekmektedir. Çünkü “peygamber” kelimesi Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları yok eden, Kur'an'ı anlaşılmasız bir metin kılan, zehirli ve ölümcül bir kelimedir. “Peygamber” kelimesi, Kur'an'ı tahrif eden, Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü bozan, Kur'an'ın orijinal sistemini dağıtan çok tehlikeli bir kelimedir.

NEBİ VE RESUL KAVRAMLARI ALLAH'IN KOYDUĞU BİR SİSTEMDİR

Aslında “Nebi” ve “Resul’ün” arasında bulunan onlarca farkı ve mükemmel sistemi bir çok âyette yüce Allah ortaya koymuştur. Yani Nebi ve Resul’ün arasında bulunan farkların üzerinde bu derece durmamızın sebebi Kur’an’ın bu iki kavrama yüklemiş olduğu değişik anlamlardır.

Dolayısıyla Kur’an’da bunları araştırırken bu farkları sanki muvahhidler kendi inanç ve fikirlerinden çıkarıyorlar gibi suçlanmalarının mantıklı bir karşılığı yoktur.

Kur’an’ı Mübin bu farkları açık olarak ortaya koymasaydı bizim bu konuda konuşmamızın imkanı olur muydu? Nebi ve Resul’ün arasında bulunan farklara imanı olmayan veya bir sıkıntı içerisinde bulunanlar şikayetlerini yüce Allah’a yaparlar. Yahudi ve Hristiyan din adamlarının düştükleri hatalara, son vahyin muhatapları da düşmemesi için yüce Allah böyle bir ayırım yapmıştır. Yahudi ve Hristiyanların Nebi’lerini ilâhlaştırdıkları gibi son vahyin sahipleri de Nebi (a.s) ı ilâhlaştırmamaları için Yüce Allah aynı kişi olan yani Muhammed (a.s) ile ilgili Nübüvvet mertebesi ile Risalet misyonunun arasında son derece net bir ayırma gitmiştir.

Dolayısıyla son vahiy ile birlikte Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farklar çok açık seçik bir şekilde ortaya konmuştur.

Kur'an'ın Nebi ve Resul arasında bulunan farkları kalın çizgilerle birbirinden ayırmasının sebebi iman edenlerin zihnini ve tevhid akidesini yani hanif İslam'ı korumaya yöneliktir. Muhammed (a.s) kendisine vahiy indirilince kadar Ebubekir, Ömer, Ali ve Ammar gibi sâde bir Mekke vatandaşıdır. (Kehf- 110; Fussilet- 6) Muhammed (a.s) gece gündüz, 24 saat, her an, 23 sene, vefat edinceye kadar, özel hayatında, hatta âhirette bile (Nisa-69) Nübüvvet makam ve mertebesine sahiptir.

Nübüvvet makam ve mertebesi hiçbir zaman ondan ayrı bir şey değildir. Nebi kavramı, dar bir alan ve özel bir hayatı temsil eder. Yani tarihsel ve sosyal bir hayatı ve özel bir durumu temsil eder. Nübüvvet, Nebi'nin hataları, evi, sesi, siyeri, savaşları, ailesi, hanımları, beşeri özelliği, sosyal yaşantısı ile ilgilidir. Resul, Allah tarafından indirilen vahyi insanlara ulaştırdığı andaki konumudur. Resul, indirilen vahye eşdeğer bir konuma sahip kılınmıştır.

Dolayısıyla vahiy indirildikten sonra sade Mekke vatandaşı, normal, herkes gibi bir beşer olan Muhammed (a.s) iki karakteri oluyor.

1-) Nübüvvet makam ve mertebesi

2-) Risalet misyonu

Kendisine Allah'tan vahiy indirildikten sonra artık Muhammed diye birisi yoktur. Kur'an'da, itaat, tekzip, küfür, hak, mübin, kerim, nur, tebliğ, âyetleri tilavet etme, tebyin, karanlıklardan aydınlığa çıkarma, şikak, hidayet, rahmet, helal ve haram kılma, istihza, (alaya alınma) aziz, hakem olma, üsve-i hasene (örneklik) nehiy (yasaklama) ittiba, inzar, mübeşşir (müjdeleyici) gönderilmeden azap etmeme, teziye, hâdd gibi bir çok kavram Resul bağlamında kullanılmıştır. Nebi hata yaptıktan sonra, Resul ise hata yapmadan uyarılır. Çünkü Resul sadece Allah tarafından indirilen vahyi insanlara tebliğ ediyor. Onun biricik görevi budur.

Kur'an'da Nebi kavramı genellikle iman eden müminler bağlamında kullanılırken, (Tevbe- 113, 117 ; Tahrim- 12) Resul ise, Allah ve vahiy bağlamında kullanılır. Yani Nebi (a.s) iman edenler gibi söz ve hareketlerinde Allah'a karşı hata yapabilir. (Tevbe-113; Tahrim-1) Fakat konumu itibariyle Allah tarafından uyarılır ve hatada ısrar etmesi engellenir.

Nebî'nin haysiyet ve şerefi, aile mahremiyeti koruma altına alınmıştır, hanımları müminlerin anneleridir, fakat sözleri ümmet için bağlayıcı değildir. Fakat Resul, görevi icabı Allah tarafından indirilen vahyi tebliğ etmek olduğu için hata yapması ve görevinde ihanet etmesi mümkün değildir. (Yunus-15; Hakka-44)

Risalet, vahiy ile ilgili bir görevlendirmedir. Resul'ün misyonu, Allah tarafından indirileni direkt olarak muhataplara ulaştırma olunca onun hata yapmasına izin verilmiyor ve kendisine hata etme imkanı bırakılmıyor. Yüce Allah, vahiy'le emir ve yasaklarını ona indiriyor, o da insanlara bunu açıklıyor. Yani Resul, Allah'ın emirlerini okuma, ilan etme, duyurma ve insanlara tebliğ etmekle yükümlü oluyor. Muhammed (a.s) risâlet misyonu ile vahye eşdeğer bir konuma sahip kılınmıştır, Emevi ve Abbasilerin yalanlarına onu âlet etmek dine karşı büyük bir ihanettir. Resul, vahyin dilinde hayat bulduğu kişidir. Resul olmadan din, iman, Kur'an diye bir şey olmaz. Resul, bu derece önemli bir göreve sahiptir. Kur'an'da yüce Allah yüzlerce âyette Nebi ve Resul kelimelerini kullanmaktadır.

Nebi ve Resul kelimeleri yerine Farsça'dan devşirilen "peygamber" kelimesini kullanmak vahyin bağlam ve bütünlüğünü bozarak Kur'an'ın anlaşılmasını imkansız hale getiriyor. Rahmân ve Rahim olan Allah tek kişiyi anlatırken neden iki ayrı kelime kullansın? Vahyin sisteminden ve ilminden anlıyoruz ki bu iki kelime birbirinden son derece farklı misyonlara işaret ediyor. Söz konusu âyetlerde bu farklar çok açık seçik bir şekilde ortaya konmuştur. Nübüvvet, yerel ve tarihsel olurken, Risalet ise, genel ve evrensel oluyor. Nübüvvet, kişinin beşeri yönünü ele alırken, risâlet, aynı kişinin vahyi tebliğ boyutunu simgelemektedir.

Nebi ve Resul'ü birbirinin yerine kullanır veya tek kelime olan "peygamber" kelimesi ile kullanırsanız artık sizin için vahyin, risâletin, hanif İslam'ın hangi anlama geldiğinin bir önemi kalmayacaktır. Dolayısıyla artık dini Allah'a özel kılmanın imkan ve kabiliyeti yitirilmiş olacaktır. Eğer Nebi ve Resul'ün arasında bu farklar olmasaydı veya aynı anlama gelmiş olsalardı, yüce Allah Nebi ve Resul'ü tek kelimeyle anlatırdı. Sonsuz bir ilme ve sonsuz bir güce sahip olan Allah bunu yapmaktan aciz değildir. Eğer Nebi ve Resul aynı şey olmuş olsaydı, İsmail (a.s) için "...o bir Resul ve nebi idi" (Meryem-54) buyrulmazdı. Kur'an'da geçen Nebi ve Resul'ü iki farklı kişilik olarak anlıyorsanız veya kişilik bölünmesi olarak algılıyorsanız siz Kur'an'dan hiçbir şey anlamamışsınız demektir. Dikkat edin, ortada tek bir şahsiyet vardır. O da Allah tarafından kendisine vahiy indirilen kişidir. Bu ayrımı yüzlerce âyette Allah yapıyor. Yoksa Kur'an ehli muvahhidlerin kendilerinden çıkardıkları bir şey değildir. Eğer Kur'an bizim önümüze böyle bir yol, mükemmel bir sistem ve olağanüstü bir kombinasyon konmasaydı bu konuda bunca delil ile konuşma hakkımız ve yetkimiz olamazdı.

Yüce Allah bir değil mi? Fakat bu birliğe rağmen onlarca isim ve sıfatı bulunmuyor mu? İşte aynen bunun gibi aynı kişi olan yani Muhammed (a.s) ın sosyal hayatta iken Nebi, dindeki yeri Resul'dür. Kur'an'da bulunan Nebi ve Resul arasındaki farklar. Kur'an'a göre hakem olan Resul'dür, Nebi değil, örnek olan Resul'dür, Nebi değil, helal ve haram kılma Resul'e aittir, Nebi'ye değil, Resul vahyi beyan eder, Nebi değil, itaat Resul'e yapılır, Nebi'ye değil, emanet ve sadakat Resul bağlamında kullanılmıştır. Kur'an'da üç âyette her ne kadar "beşir, nezir ve iman" kavramları Nebi'ler bağlamında kullanılmış olsa da, (Bakara- 177, 213; Mâide-81) Bu âyetlerde bulunan "nebiyyin" "Nebiler" kelimesinin içinde Resuller de bulunmaktadır. Çünkü bütün Resuller aynı zamanda Nübüvvet makam ve mertebesinden geçerek Resul olmuşlardır. Yani bütün Resuller aynı zamanda Nebi'dir. Resuller masum olmakla beraber, Nebi'ler masum değildir. Bundan dolayı nebilere mutlak olarak yani kayıtsız şartsız itaat etmek yok iken, (Mümtehine-12) Resul'e mutlak itaat vardır. (Nisa-80)

KUR'AN'DA BULUNAN BAZI KAVRAMLAR SİSTEMİ

Çok sevdiğim ve değer verdiğim iki güzel söz vardır. Biri “Allah matematiksel konuşur.” İkincisi “Allah istediğini yapar ama keyfi iş yapmaz” Gerçekten de, göklerde ve yerde yaratılan hiçbir madde plansız ve sistemsiz değildir. Yıldızlardan zerrelere kadar her şey bir plan ve program dahilinde hareket etmektedir. Bu konunun Kur'an'daki tarifi şöyledir. “Biz her şeyi bir ölçüye göre yarattık.” (Kamer-49)

Göklerde ve yerde bulunan bütün maddeler bir ölçüye göre yaratılmışsa, Allah tarafından indirilen vahyin de bir sistemi, bağlam ve bütünlüğü olması gerekir. Zaten Kur'an'ın böyle bir sisteme sahip olması onun Allah keliması olduğunu gösteriyor. Yüce Allah şöyle buyuruyor. “Gerçekten onlara, iman eden bir toplum için yol gösterici ve rahmet olarak, ilim (sistem) üzere açıkladığımız bir kitap getirdik.” (Âraf- 52) Bu sistemlerden bir kaç tanesi şöyledir.

1-) “Kitap ve Hikmet:

Kitap, Kur'an'dır. Aslında kitap, vahiy demektir. Fakat koruma altına alındığı, bir bağlam ve bütünlüğü olduğu için ona kitap denilmiştir. Yoksa vahiy yazının gücüne değil, sözün gücüne sahiptir. Vahiy, kelimadır, sözdür, hitaptır.

Dolayısıyla vahiy, yazı, satır, kitap değildir. İkisinin arasında büyük bir fark vardır. Hiçbir zaman kitap, söz ve hitabın gücüne ulaşamaz. Kitap, bilgiyi koruma haricinde hiçbir şey değildir.

Eğer kitabın gücü olsaydı, toplumda bu kadar hurafe, yalan ve cehalet yaygın olmazdı. İşte Resulün önemi burada ortaya çıkıyor. Kitap Resulün dilinde hayat buluyor. Resul olmadan din, iman, vahiy, kitap diye bir şey olmaz. Kendi döneminde yaşayan insanlar için beşer Resul örneği, güzel ahlakı ve sözünün gücü sayesinde, vahiy'den daha öncelikli bir konuma sahiptir. Hikmet, Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğü, kendi içinde bulunan çözümdür. Hikmet kavramının Kur'an'ın çözümü olduğunu gösteren âyet cümlesi şöyledir. "...Allah'ın ayetlerini eğlenceye almayın. Allah'ın üzerinizdeki nimetini anın, size onunla öğüt vermek üzere indirdiği kitabı ve hikmeti hatırlayın..." (Bakara- 231)

Yukarıdaki âyette "kitap ve hikmet" kavramları geçtiği halde,"-bihi" "onunla" zamiri kullanılmıştır. Aslında Arapça kuralları gereğince "bihim" "onlarla" veya "bihime" "ikisiyle" olması gerekirdi. Fakat kitap ve hikmet aynı şey olduğu için yani hikmet, Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü kavrama olduğu için Allah hikmeti kitaptan (Kur'an'dan) ayırmayarak, kitabın Kur'an, hikmet'in de onun bağlam ve bütünlüğü, onun kendi içinde bulunan çözümü olduğunu ortaya koymuştur. Yoksa Şia ve Ehl-i Sünnet âlimlerinin iddia ettikleri gibi, hikmetin hadislerle veya sünnetle hiç bir ilgisi yoktur.

2-) Beşer - İnsan sistemi:

Beşer, mâsum, icat etme yeteneği olmayan, sorumsuz, akıl ve tefekkür nimetinden mahrum olan bir varlıktır. Kur'an'da beşere kınama ve eleştiri yoktur. Beşer, cehennem azabı ile korkutulmamıştır. Çünkü günahsız ve masumdur. İnsan ise, akıl ve tefekkür nimetine sahip, icat yeteneği bulunan, şer ve iyilik yapma potansiyeline sahip ve sorgulaması olan bir varlıktır. Kur'an'da olumlu veya olumsuz bütün hitaplar insan bağlamında kullanılmıştır. Kur'an'da cehennem insan bağlamında kullanılmıştır. Onlarca âyette her zaman "...insanların çoğu bilmezler, akıllarını kullanmazlar

3-) Hasenat - Salihat sistemi:

Hasenat, insanın kendisi için yaptığı iyilikler ve güzellikler anlamına gelmektedir. Hasenât, insanın ölümü ile son bulur. Hasenâta bire karşı on sevap vardır. (En'am-160) Sâlihât ise, insanın kendisi dışında kalan tüm varlıklar için yaptığı her türlü hayırlı işler ve iyilikler anlamına geliyor. Sâlihât, insanın ölümünden sonra devam eder. (Meryem- 76; Kehf- 46)

4-) Ümmet- Millet sistemi:

Ümmet, aynı zaman ve coğrafyada yaşayan, aynı havayı tenefüs eden, aynı ülkü ve ulusal birliğe sahip olan çeşitli ırk ve kültüre sahip olan vatandaşlar anlamına gelmektedir. Kur'an'da Ümmet kavramı, hayvanlar için de kullanılmıştır. Millet ise, insanlık tarihinde ister tevhid (İslam) ister şirk olsun aynı inanca sahip olan insanlar anlamına geliyor. Millet kavramı tamamen din ve inançlar ilgili bir kavramdır.

5-) Tasrif - Tafsil - Tefsir - Tebyin sistemi:

Kur'an'a baktığımızda 'tebyin' kavramı dışında üç kavramın sadece Allah bağlamında kullanıldığını görürüz. Çünkü "tebyin" kavramı "vahyi gizlemeden beyan etme, duyurma yani içine bir kelime koymadan ve içinden bir kelime eksiltmeden olduğu gibi aktarma" anlamına gelmektedir.

Fakat "tasrif, tefsir ve tafsil" kavramları detaylandırma anlamlarına geldikleri için yalnız Allah bağlamında kullandıklarını görüyoruz. Yüce Allah Kur'an'ı bizzat kendisi tarafından açıkladığını (tafsil-tasrif-tefsir-tebyin) edildiğini ve bunun bir usul/ilim üzere yapıldığını onlarca âyette bildiriyor.

Şefaath sistemi: Kur'an'a göre şefaath sisteminin özeti şu şekildedir.

a-) Dünya hayatında Allah'ın izin ve rızasıyla melekler müminlere şefaath ederler. (Yunus-3; Bakara-255; Necm-26)

Ahirette insanın kendi amelinden başka hiçbir şefaathçi yoktur. (Bakara-48,254; Nahl-111; İnfitar-17,18,19)

Müşriklerin evliya ve ilahları için dedikleri “..Bunlar, Allah katında bizim şefaathçılarımızdır...” (Yunus-18) ayeti, dünya hayatında evliya ve ilâhlarının kendilerine şefaath ettiklerine olan imanlarını ortaya koymaktadır.

Yoksa Mekke müşrikleri öldükten sonra dirilmeye iman etmiyorlardı. (İsra-49; Yasin-78; Muminun-35,36) Mekke müşriklerinin yeniden dirilişee iman etmedikleri ile ilgili onlarca âyet vardır.

KİM PEYGAMBER DÜŞMANI

“Allah’a yani Resul’ünü incitenlere Allah dünyada ve ahirette lanet etmiş ve onlar için alçaltıcı bir azap hazırlamıştır.” (Ahzab-57) “(Yine o münafıklardan:) O (Nebi her söyleneni dinleyen) bir kulaktır, diyerek Nebi’yi incitenler de vardır. De ki: O, sizin için bir hayır kulağıdır. Çünkü o Allah’a iman eder, müminlere güvenir ve o, sizden iman edenler için bir rahmettir. Allah resulüne eziyet edenler için mutlaka elem verici bir azap vardır.” (Tevbe-61)

Aslında Nebi ve Resul kelimeleri yerine kullanılan “peygamber” kelimesi, Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğünü, kendi içinde bulunan çözümünü, onun mükemmel sistemini bozuyor. “Peygamber” kelimesi, Kur’an’ın anlaşılmasını son derece zorlaştırıyor. “Peygamber” kelimesi Kur’an’da var olan bir çok kavramın anlaşılmasını engelliyor.

Fakat Şia ve Ehl-i Sünnet dininin tapıcıları sürekli olarak “peygamber” kelimesini kullandıkları için biz de yazımızda bu Farsça kelimeyi kullanmak zorunda kaldık. Daha Resul (a.s) hayatta iken dinin Allah tarafından tamamlandığını (Mâide-3; En’am 115) diğer Resuller gibi sadece kendisine indirilen vahiy’le uyarı yaptığını (Enbiya 45; Kaf 45)

Nebi (a.s.)’in sadece vahye tâbi olduğunu (Yunus-15,109) İnsanların sadece vahiy’den sorumlu olduklarını (Zuhruf-43,44) din ve hüküm olarak Kur’an’ın yeterli bir kaynak olduğunu (Ankebut-50,51)

Din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynağa iman edilmeyeceğini (Casiye-6) anlatan yüzlerce âyete rağmen atalarının karanlık dinine mensup olanlar vahiy ehl-i muvahhidleri, tamamen Şirk ve küfür olan hadislere iman etmedikleri için “peygamber” düşmanı olarak karalamaya ve bu iftira ile insanların gözünden düşürmeye çalışıyorlar. Allah şahittir ki, Kur'an ehli muvahhidlerin Nebi ve Resul düşmanı olmaları mümkün değildir.

Çünkü din ve hüküm olarak kıyamet gününe kadar yeterli olacak olan son vahiy yani Kur'an sadece son Resulün inanç ve ahlakını koruma altına almamıştır. Kur'an bütün elçilerin aynı seviyeye eşit olduklarını ortaya koyarak inanç bakımından onların arasında bir farkın olmadığını açıklamıştır. Son vahiy olan Kur'an Resullerin haysiyet ve şereflerini koruma altına alarak, onları dokunulmaz kılmıştır.

“Allah'ı ve Resullerini inkar edenler ve inanma hususunda Allah ile elçilerini birbirinden ayırmak isteyip “Bir kısmına iman ederiz ama bir kısmına iman etmeyiz.” diyenler ve bunlar iman ile küfür arasında bir yol tutmak isteyenler yok mu; işte gerçekten gerçek kafir olanlar bunlardır ve biz kâfirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır. Allah'a ve Resullerine iman eden ve onlardan hiçbirini diğerlerinden ayırmayanlara gelince işte Allah onlara bir gün mükafatlarını verecektir. Allah çok bağışlayıcı ve merhamet edendir.” (Nisa-150,151,152)

Dolayısıyla vahiy'den hareket eden hiç kimse Nebi ve Resullerin aleyhinde olumsuz hiçbir inanca ve fikre sahip olamaz. Vahiy Ehl-i Muvahhidlerin “peygamber” düşmanı olmaları mümkün değildir. Fakat aslandan kaçan yaban eşekleri misali, Kur'an'dan kaçan mezhepçiler gerçek olarak Allah ve Kur'an düşmanıdırlar.

Esas Nebi ve Resul düşmanları, Allah Resülü'nün inancını ve ahlakını yüzlerce ayette anlatan Kur'an'dan kaçanlardır. Hakiki Resul düşmanları, Allah Resülü'nü Kur'an'dan ayırarak dünyanın en karanlık metinlerine mahkum edenlerdir. Allah'ın indirdiği vahiy'de Resülü arayanlar değil, uydurulan sanal ve sahte bir dünyada Resülü arayanlar “peygamber” düşmanıdır.

Esas Nebi ve Resul düşmanları aydınlıkta kaybettiklerini karanlıkta arayanlardır. Kur'an düşmanları gerçekten Allah ve yani Resul'den yüz çevirenlerdir.

Allah ve Resul düşmanları en doğru sözde değil, insanlık tarihinin en yalancı adamlarının eserlerinde Allah Resulü'nü arayanlardır. Ataların dinine bağlı olan mezhepçilerden daha iyi Nebi ve Resul düşmanı olur mu? "Hırsız ev sahibini bastırır, dağdan gelip bağdakini kovmak" misali dünyanın en batıl ve şirk olan dinin sahipleri, Kur'an'a tabi olanlara saldırıyor ve onları "peygamber" düşmanı ilan ediyorlar. Halbuki bu uydurma şirk dininin mensupları, atalarının dünyayı cehennem mutfağına çevirdiklerinin farkında değillerdir.

Sizin mezhebinizde yalan, ihtilaf, kargaşa, terör , cehalet , iftira, taklit, kaos, katliam, fakirlik, zulüm ve perişanlıktan başka bir şey var mı? Sizin uydurma dininizde güzel ahlak, fazilet, dürüstlük, erdem, insan hakları, medeniyet, merhamet ve adaletin zerresi bulunur mu? Yezid ve fetö sizin dininizin eseri değiller mi? Sizde dürüstlük olsaydı, fetö'nün inanç ve fikir ayağını araştırırdınız. Fetö'nün dini ayağını ortaya çıkarmadan daha önemli bir hizmet var mı?

MUHAMMED - NEBİ - RESUL

Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünde yani Kur'an'ın sisteminde Muhammed'in kimliğini, Nebi'nin makam ve mertebesini, Resul'ün misyonunu anlamadığımız zaman ne Kur'an'ı nede İslam'ı anlamış oluruz. En önemlisi buna bağlı olarak uydurulmuş binlerce rivayete ve bu rivayetlerin üzerine bina edilmiş olan ihtihadlara ve mezheplere mahkum oluruz. Bu ölümcül mahkumiyetten kurtulmanın en önemli yolu Muhammed'i, Nebi'yi ve Resul'ü gerçek olarak anlamaktan geçer.

Muhammed:

Kur'an'ın dilinde ve dininde Mekke'de yaşayan beşer Muhammed'in kim olduğu şu şekilde ortaya çıkar. Muhammed: Doğumundan kendisine Nübüvvet yani vahiy indirilinceye kadar diğer insanlardan farkı olmayan, normal, sade ve sıradan bir hayat yaşayan Mekke vatandaşıdır. Bu hakikat Kur'an'ı Mübin'de şöyle dile getiriliyor.

“Ey Nebi! De ki: Ben, yalnızca sizin gibi bir beşerim. (Şu var ki) bana İlah'ınızın tek bir ilâh olduğu vahyediliyor. Artık her kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, ameli salih işlesin ve Rabbine kullukta hiç kimseyi ortak koşmasın.” (Kehf-110)

“Ey Nebi! De ki: Ben de ancak sizin gibi bir beşerim. Bana İlah'ınızın tek bir ilâh olduğu vahyediliyor. Artık O'na yönelin. Ondan bağışlanma dileyin. Müşriklerin vay haline!”(Fussilet-6)

Kur'an, Nebi ve Resul (a.s) dan bağımsız olan Muhammed'in çocukluğu ve gençliği üzerinde fazla durmaz. Yani Kur'an'ın dininde, Şia ve Ehli Sünnet muhaddislerinin rivayetlerinde iddia ettikleri gibi Mekke vatandaşı Muhammed (a.s) çocukluğunda ve gençlik yıllarında başından olağanüstü olaylar geçen birisi değildir. Bununla ilgili bütün rivayetler yalandır. Kur'an'a göre o "İman nedir, vahiy nedir bilmeyen..." (Şura-52) diğer insanlar gibi bir beşer sade bir vatandaşdır. Kur'an, Mekke vatandaşı Muhammed'in Nübüvvetten önceki hayatından olumlu hiçbir hatıra ve anıyı ele almamıştır. Muhammed'in sözü, elbisesi, kullandığı silah ve eşyaları ile diğer insanların sözleri, elbiseleri, kullandıkları silah ve eşyaları arasında hiçbir fark yoktur.

Muhammed (a.s)'ın saç ve sakalı ile diğer insanların saç ve sakalları arasında da bir fark yoktur.

Dolayısıyla Kur'an'a göre, Mekke vatandaşı Muhammed'in diğer insanlardan ayrı hiçbir özelliği bulunmamaktadır. Muhammed'e salavat getirilmez, risâlet misyonundan bağımsız olan Muhammed örnek birisi değildir, Muhammed âlemlere (insanlara) rahmet değildir.

Salat: Kendi döneminde yaşayan müminlerin Nebi'ye yapacakları yardım ve destektir. Yani dil ile yapılan bir şey değil, fiili bir eylemdir ve Nebi'ye yapılması gereken bir ameldir. (Ahzab-56)

Nebi- Nübüvvet:

Nebi ve Nübüvvet, Allah tarafından vahyin gönderilmesi yani kendisine kitabın indirilmesi anlamına gelmektedir. Kendisine vahyin indirilmesiyle sade bir hayata sahip olan Muhammed (a.s) ın Mekke vatandaşlığı sona erer. Yani o artık gece gündüz, 24 Saat, vefat edinceye kadar, hatta ahirette bile ondan ayrılmayacak (Nisa-69) nübüvvet makam ve mertebesine sahiptir. Nübüvvet: Kitabın (vahyin) indirilmesi, Resul olacak kişinin Allah tarafından terbiye edilmesi, mükemmel bir ahlak kazandırılması yani risâlet görevine bir hazırlık aşaması olarak görülmelidir.

Yani Nübüvvet, Allah ile Nebi arasında gerçekleşen bir olgunluk, terbiye ve talim kurumudur.

Günümüzün diliyle risâlete bir hazırlanma bir seminer gibidir. “Nebî'nin hanımları müminlerin anneleridir. O müminlere kendi nefislerinden daha öncelikli bir konuma sahiptir...” (Ahzab-6) “Nebinin haysiyet ve şerefi koruma altına alınmıştır, ona saygısızlık yapılamaz...” (Hucurat-2) “Allah ve meleklerinin yardım ve desteği her zaman Nebî'nin üzerinde olmuştur...” (Ahzab-56)

Nübüvvet, Nebi olan kişinin tüm hayatını kapsayan özel bir kurumdur. Yani Resul'ün özel hayatını temsil eder.

Dolayısıyla Nebi'ler özel hayatlarında Allah'a karşı hata ederler. (Tevbe- 113; Tahrim-1) Nebi'yi Resulden ayıran en önemli özellik sözünün, Resul gibi bağlayıcı olmamasıdır. Yani Nebî'nin sözleri Allah tarafından indirilen ve Resulün dilinde hayat bulan vahiy gibi din ve hüküm olarak alınamazlar. Çünkü Resul'e mutlak itaat emredilmişken (Nisa-80) “Nebiye mutlak itaat değil, kayıtlı ve şartlı itaat etme emredilmiştir...” (Mümtehine-12)

“Resul'e isyan etmenin karşılığı sapkınlık (Ahzab-36) ve karşılığı cehennem iken (Cin-23) Nebi'ye karşı gelmek ve onu dinlemek günah bile değildir...” (Ahzab-37; Mücadele-1)

Resul:

Rahmân ve Rahim olan Allah'tan sonra Kur'an'da bulunan en önemli kavram Resul kavramıdır. Kur'an'ın sisteminde Resul'ün yani risâletin hangi anlama geldiğini, Resul misyonunun ne kadar önemli olduğunu bilmeyen Kur'an'ı anlamaktan uzak kalacaktır. Resul (a.s) ı anlamamak Kur'an'da bulunan birçok önemli kavramın anlaşılmasını zorlaştıracaktır. Kur'an'da vahiy ve Resul kavramları birbirinin içine girmiş, et ile tırnak gibi kaynaşmış bir vaziyettedir. Gerçekten de Resulü vahiy'den ayırdığınız zaman vahiy anlamsız bir kitap haline gelecektir. Resulullah'ı Kur'an'dan kopardığınız zaman onun gerçek değerini ıskalamış ve vahyin ona yüklemiş olduğu misyonunun önemini yok etmiş olursunuz.

Çünkü Muhammed'i önemli kılan tek şey indirilen vahiy'dir. İşte bundan dolayı tek yol ve hidayet kaynağı, Sırat-ı Müstakim ve kesin delil olduğu için Allah Resulü'ne Kur'an'ın dosdoğru yolundan gitmek gerekir. Vahyin doğru olarak anlaşılması büyük oranda Resul'ün hangi anlama geldiğini bilmekten geçmektedir. Resul ve risâlet, vahiy alan Nebi'nin Allah'ın mesajlarını insanlara ulaştırdığı andaki konumunu ifade eder. Resul hem gönderilen kişi hem de gönderilen mesaj anlamına gelmektedir. Vefat edinceye kadar "beşer Resul" olan Muhammed(a.s) elçi misyonu ile "konuşan Kur'an"dır.

Beşer Resul vefat ettikten sonra onu sadece indirilen vahiy temsil eder. Vefat ettikten sonra vahyin, Beşer Resul'ü temsil etmesi Kur'an'ı bir gerçektir. Çünkü Kur'an'ı Mübin'in birçok âyetinde "Allah'a ve Resulüne itaat edilmesi" emredilmiştir. Beşer Resul ölümlü olduğuna göre ona eşdeğer ve ölümsüz olan bir şey temsil etmesi gerekir. Bu da ölümsüz olan vahiy ve yalnız vahiy'den beslenen yani din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynak kabul etmeyen muvahhidlerdir. Resul bağlamında önemli bir konu da şudur. Nübüvvet'e bağlı risâlet son bulunduğu halde Kitaba bağlı risâlet kıyamet gününe kadar devam edecektir. (En'am-130; Mümin-51; Zümer-71; Mücadele-21; Âraf-35)

Son Nebi ve Nübüvvet'e bağlı son Resul olan Muhammed (a.s) dan sonra vahiy alacak bir Nebi ve Nübüvvet'e bağlı Resul gelmeyecektir. Fakat kendilerini ortaya koymadan yani Resul olduklarını iddia etmeden vahyin sözcülüğünü yapanlar her zaman var olacaktır. Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğüne baktığımızda vahiy ve Resul arasında hiçbir farkın olmadığını görüyoruz. Ancak Resul (a.s) döneminde yaşayan insanlar için Beşer- Resul vahiy'den daha önemli bir konuma sahiptir. Çünkü Allah tarafından indirilen vahyin sözün gücüne dayanması sebebiyle, Beşer- Resul'ün mücadelesi, konuşması, mimik hareketleri, güzel ahlakı, örnekliği ve edebi vahiy'den daha etkili bir özelliğe sahiptir. Kitab - Resul ise beşer - Resul'ün ulaşamayacağı coğrafyalara ve zamanlara ulaşma kabiliyetine sahiptir. Kitap- Resul zihin ve gönüllerde canlı olarak taşındığı için önünde hurafe ve yalanlardan başka hiç bir engel bulunmaz.

Nebi ve Resul'ün Arasında Bulunan Farkların Bilinmesinin Önemi

Nebi ve Resul arasında bulunan farkları anladığımızda insanlara rahmet olanın (Enbiya-107) Muhammed değil, Resul yani vahiy olduğunu anlarız. Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları anladığımızda Kur'an'da müminlere örnek olarak gösterilenin (Ahzab-21) Muhammed ve Nebi değil, Kur'an'da hayat ve mücadelesi anlatılan Resul'ün örnekliğinin olduğunu anlamış olacağız. Çünkü yüce Allah, Kur'an'da "İbrahim (a.s) ı ve insanlık tarihinde ona tâbi olan hanifleri, onun tevhid yolunda giden muvahhidleri Resulullah'ın ashabına örnek olarak gösteriyor. (Mümtehine-4)

Halbuki kesin bilgi olan Kur'an'dan başka hiçbir kaynak İbrahim (a.s) ı ve ona tabi olan muvahhidlerin hayatlarını yaşadığı gibi doğru olarak anlatamaz. Nebi ve Resul arasında bulunan farkları anladığımızda "dini konularda hakem olanın (Nisa- 65)

Muhammed ve Nebi değil, Resul'ün yani vahyin yani Allah'ın olduğunu anlamış olacağız..." (Enam- 114)

Çünkü dini konuların tek çözüm kaynağının Allah yani vahiy olduğunu kesin olarak biliyoruz. (Şura-10)

Nebi ve Resul arasında bulunan farkları anladığımızda, Resul'ün vahiy'den başka hiçbir şey söylemediğini ve görevinin sadece vahiyle insanları uyarmak olduğunu bileceğiz. (Necim- 1,2,3,4,5; Máide-117; Kehf-1,2,3 4,5; Kaf- 45; Enbiya-45; Âraf-62;67,68)

Nebi ve Resul arasında bulunan farkları anladığımızda, Resul'den gelen vahiy dışında (Haşr-7) din ve hüküm olarak Nebi (a.s) dan hiçbir şeyin alınmayacağını öğrenmiş olacağız. Nebi ve Resul arasında bulunan farkları anladığımızda Resul için kullanılan "tebyin" (Nahl-44)

"Kur'an'ı açıklama" kavramının, "Kur'an'ı tefsir etme" anlamında değil, onu ilan etme, Allah'ın kitabını okuma, vahyi duyurma yani tebliğ etme anlamında olduğunu anlamış olacağız. Nebi ve Resul arasında bulunan farkları anladığımızda Şia ve Ehli Sünnet'in

bütün rivayetlerinin ve icthadlarının yani mezheplerinin Nebi adına iftira olduğunu anlamış olacağız.

Nebi ve Resul arasında bulunan farkları anladığımızda, vahyin, Resul'ün dilinde hayat bulduğunu, Resul (a.s) olmadan vahiy, din ve iman, İslam diye bir şeyin olmayacağını ve Resul'ün vahye eşdeğer olduğunu yani mübarek bir misyona sahip bulunduğunu anlamış olacağız. Nebi ve Resul arasında bulunan farkları anladığımızda Emevi- Abbasi yalanlarının Resul'ü temsil edemeyeceğini, Resul'ü ancak Allah tarafından indirilen mübarek vahyin temsil ettiğini,

Dolayısıyla Ehl-i Sünnet ve Şia'nın rivayetlerinin Allah Resulü'ne bir hakaret olduğunu ve onun yüksek derecesini alçalttığını öğrenmiş olacağız. Yalan ve iftiralar, hurafe ve hezeyanlar Allah'ın Resul'ünü nasıl temsil eder? Nebi ve Resul arasında bulunan farkları aldığımızda son Nebi ve Resul ile beraber diğer Resullerin de seçkin bir öneme sahip olduklarını anlayacağız. Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları anladığımızda

“De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana tâbi olun...” (Âli İmran-31) emrinin Muhammed ve Nebi ile hiçbir alakasının olmadığını, çünkü ittiba kavramının yalnız vahiy ve Resul bağlamında kullanıldığını anlayacağız (Âraf-3; En'am-153,155; Zümer-55; Yasin-20) Nebi ve Resul arasında bulunan farkları anladığımızda, Allah Resulü'nü Kur'an'dan koparmanın nasıl kahredici bir günah olduğunu ve gerçek olarak Resul düşmanlarının uydurma din mensuplarının olduğunu öğrenmiş olacağız.

Allah Vahiy ve Resul Bağlamında Kullanılan Kavramlar

İtaat, ittiba, inzar (uyarma-ikaz) tebliğ, küfür, karşı gelenlere Allah tarafından savaş açılma, tebyin, tekzip (yalanlama) şikak, istihza (alaya alma) isyan, helal ve haram kılma, hakem, mübin, aziz, kerim, emanet, sıdk, hak, kitab'ı tilavet, davet, emanet, elçi göndermeden azap etmeme, üsve'i hasane (güzel örnek), her verdiği alma, yasakladığı şeylerden kaçınma (Haşr-7) gibi bir çok kavram

Kur'an'da Nebi bağlamında değil, Resul bağlamında kullanılmıştır. Aslında “küfür” kavramı gibi “iman” kavramı da yalnız Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanılmıştır.

Sadece Bakara- 177 âyetinde bütün Resuller aynı zamanda Nübüvvet makamında oldukları için Nebiler bağlamında da iman kavramı kullanılmıştır.

Bir de Kur'an İsrailoğulları bağlamında genellikle Allah Resulü'nün risâlet misyonuna değil, Nübüvvet makamına gönderme yaptığı için Maide 81. âyette Nebi (a.s) aynı zamanda Resul olduğu için “iman” kavramı Nebi bağlamında kullanılmıştır.

NEBİ TARİHSELLİĞİ, RESUL EVRENSELLİĞİ TEMSİL EDİYOR

Son zamanlarda Nebi ile Resul'ün arasında bulunan farkları düşünürken aklımıza takılan farklardan biri de Nebi kavramının kullanıldığı yerlerde özel ve dar konuların, Resûl kavramının kullanıldığı yerlerde ise, genel ve evrensel konuların işlendiğini görüyoruz. Yani Nebi kavramının kullanıldığı âyetlerde Nebi'nin kendi yerel hayatı, özel durumu, hataları, hanımları, ailesi veya sadece ona iman eden müminlerin hataları, Medine'de yaşayan insanların ve olayların konu edildiğini görüyoruz. Resûl kavramının kullanıldığı âyetlerde ise, genel, külli, evrensel, zamanları ve coğrafyaları aşan bir hitabın var olduğunu yani tüm insanları ilgilendiren dâvet, emir, yasak ve öğütlerin olduğunu görüyoruz. Dolayısıyla bu yönüyle “Nebi” tarihselliği yani sadece kendi döneminde yaşanan sorunları temsil eden, dar bir makam ve merteye ilgili bir kavram iken, “Resul” bütün insanları ilgilendiren bir misyona sahip olduğunu görüyoruz. Kur'an'da bulunan Nebi kavramı, ister tekil olsun, ister çoğul olsun hepsi tarihseldir. Yani Nebi kavramının geçtiği âyetlerden ders çıkarılır ve onlardan ibret alınır. Fakat üzerlerine din ve hüküm bina edilemez. Nebi kavramının “tekil” olarak geçtiği âyetler.

Nebiy: (Âli İmran- 68; Maide- 81; Araf- 157, 158; Enfal- 64, 65, 70; Tevbe- 61,73, 117; Ahzab- 1,6, 13, 28, 30, 32, 38, 45, 50, 53, 56, 59,

Hucurat- 2, Mümtehine-12; Talak- 1; Tahrir- 1,3,8,9)

Nebi kavramının “çoğul” olarak geçtiği âyetler.

Nebiyüne: (Bakara-136; Âli İmran-84; Mâide-44)

Nebiyine: (Bakara- 61, 117, 213; Âli İmran- 21, 80, 81; Nisa- 69, 163; İsrâ- 55; Meryem-58; Ahzab- 7,40; Zümer-69 69

Şimdi konuyla alakalı âyetlere bir göz atalım.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لَأَزْوَاجِكُمْ وَبَنَاتِكُمْ وَنِسَاءَ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيبِهِنَّ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذِينَ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا

“Ey Nebi! Hanımlarına, kızlarına ve müminlerin kadınlarına dış örtülerini üstlerine almalarını söyle. Onların tanınmaları ve incitilmemeleri için en uygun olan budur. Allah bağışlayandır, merhamet edendir” (Ahzab-59)

Bu âyet o günün ahlak, gelenek ve şartlarında inmiş olan yani sadece Medine halkının yaşamış olduğu sorunla ilgili bir durumdan bahsetmektedir. Artık bugün aynı şartların yani dünyanın başka yerinde kadınlara karşı böyle rahatsız edici ve eziyet verici durumların yaşatılması imkânsızdır. Çünkü devletlerin kanunu ve hukuki düzenlemeleri, adalet mekanizması buna fırsat vermeyecektir. Çok ilginçtir, Nebi(a.s) yaşadığı Medine'nin sosyal hayatında böyle bir sorun vardı. Bu sorunun tüm insanlığı ilgilendirdiğini söylemek doğru değildir. Yani bu olay risâlet misyonunun alanına girmiyor. Tamamen Medine ve çevresinin yerel hayatını yani gelenek ve davranışlarını anlatıyor.

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ (2-
وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

“Allah ve melekleri, Nebi’ye (Muhammed’e değil) salat (yardım) ederler. Ey iman edenler! Siz de ona salat (yardım) edin yani tam olarak (Allah’a) teslimiyet gösterin” (Ahzab- 56)

Bu âyette Medine’de yaşayan iman edenlerin Nebi (a.s) a destek olmalarını, onu yalnız bırakmamalarını, Nübüvvet makam ve şere-

fini korumalarını istemektedir. Yani âyetin konusu ve hitap bağlamı Nebi(a.s) in döneminde yaşayan müminlerdir.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِيِّ إِلَّا أَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ إِلَى طَعَامٍ غَيْرٍ
نَاطِرِينَ إِنِّيهِ وَلَكِنْ إِذَا دُعِيتُمْ فَادْخُلُوا فَإِذَا طَعِمْتُمْ فَانْتَشِرُوا وَلَا مُسْتَأْنِسِينَ
... لِحَدِيثٍ إِنَّ ذَلِكَ كَانَ يُؤْذَى النَّبِيَّ فَيَسْتَحْيِي مِنْكُمْ

“Ey iman edenler! Siz, bir yemeğe çağırılmadıkça, zamanını gözetmeksizin, Nebi'nin evlerine girmeyin. Ancak davet edilginiz vakit girin. Yemeği yediğinizde hemen dağılın sohbete dalmayın. Çünkü bu hareketiniz Nebi'yi üzmemekte, fakat o size bunu söylemekten utanmaktadır...” (Ahzap- 53)

Bu âyette de sadece Nebi'nin evlerine giren ve gece geç saatlere kadar kalarak Nebi'yi rahatsız eden müminlere hitap edilmektedir. Bu emir o zaman yaşayan insanları ilgilendirmektedir. Zaten âyette geçen “bu hareketiniz Nebi'yi üzmemekte, fakat o size bunu söylemekten utanmaktadır” cümlesi bu işin risâletle ilgili olmadığını, özel bir durumun kastedildiğini göstermektedir. Yoksa genel bir sorun ve risâletle ilgili bir durum olsaydı Nebi bunu söylemekten utanmazdı yani onu duyurmak ve ilan etmek zorunda kalırdı.

مَا كَانَ لِنَبِيِّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَى حَتَّى يُبْحَنَ فِي الْأَرْضِ تُرِيدُونَ عَرَضَ
الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

“Yeryüzünde ağır basıncaya kadar, hiçbir Nebi'ye esirleri bulunması yakışmaz. Siz geçici dünya malını istiyorsunuz, halbuki Allah sizin için ahireti istiyor. Allah azizdir, hakimdir.” (Enfal-67)

Yukarıdaki âyet Nebi ve iman edenlerin zaaf ve hatalarını anlatmaktadır.

İman edenler savaştan önce mallarına konmak için karşı tarafın askerlerini öldürme yerine esir almalarının hesabını yapmamaları gerekir.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِمَنْ فِي أَيْدِيكُمْ مِنَ الْأَسْرَى إِنْ يَعْلَمِ اللَّهُ فِي قُلُوبِكُمْ خَيْرًا
يُؤْتِكُمْ خَيْرًا مِمَّا أُخِذَ مِنْكُمْ وَيَعْفُو عَنْكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

“Ey Nebi! Elinizdeki esirlere de ki: Eğer Allah kalplerinizde

hayır olduğunu bilirse (şirki bırakıp İslam'ı kabul ederseniz) sizden alınından (fidyeden) daha hayırlısını size verir ve sizi bağışlar. Çünkü Allah günahları bağışlayan merhamet edendir. (Enfal-70)

“Ey Nebi! diyerek başlayan yukarıdaki âyetlerin tümü tarihseldir ve sadece Nebi'ye (a.s) ın yaşadığı zaman dilimini ilgilendirmektedir. Yani Medine’de cereyan eden bir savaşı ve o savaşla ilgili olayları ele almaktadır. Çünkü dünyada savaş şartları, silahları, imkanları, kanunları, kuralları ve anlaşmaları sürekli değişmekte ve islam toplumu bu şartlara ve hükümlere riayet etmek ve ayak uydurmak zorundadır. Dolayısıyla esirlerle ilgili Nebi'ye ve iman edenlere yapılan uyarılar geçerliliğini kaybetmiştir.

مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولَىٰ قُرْبَىٰ
مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ

“Cehennem ehl-i oldukları onlara açıkça belli olduktan sonra, akraba dahi olsalar, müşrikler için af dilemek ne nebi'ye ne de iman edenler yakışmaz” (Tevbe-113)

Bu âyette nebi ile iman edenler müşrik akrabalarına dua ettiklerinden dolayı Allah tarafından uyarılıyorlar. Yani hitap bağlamı özel bir hareket ve dar bir insan topluluğu ile ilgilidir. Ancak bundan iman edenler de ders çıkarabilirler.

لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ
الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبَ فَرِيقٍ مِنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِهِمْ رَؤُفٌ
رَحِيمٌ

“Andolsun ki Allah, bir grubun kalpleri eğrilmeye yüz tuttuktan sonra, Nebi'yi ve zor zamanda ona uyan muhacirlerle ensarı affetti. Sonra da onların tevbelerini kabul etti. Çünkü O onlara karşı çok şefkatli çok merhametlidir” (Enfal- 117)

Yukarıdaki âyet Müslümanlardan hata eden az bir grup hakkında nazil olmuştur.

Mesele şu âyetlere bir bakalım

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِمَ لَأَزْوَاجِكَ إِنْ كُنْتُمْ تُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ

أَمْتَعُنَّ وَأَسْرَحُنَّ سَرَا حًا جَمِيلًا

“Ey Nebi! Eşlerine şöyle söyle: Eğer dünya dirliğini ve süsünü (refahını) istiyorsanız, gelin size boşanma bedellerinizi vereyim de, sizi güzellikle salıvereyim. (Ahzab-28)

وَإِنْ كُنْتُمْ تُرِيدُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالْأَخِرَةَ فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنْكُمْ أَجْرًا عَظِيمًا

“Eğer Allah’ı, Resul’ünü ve ahiret yurdunu diliyorsanız, bilin ki Allah, içinizden güzel davrananlar için büyük bir mükafat hazırlamıştır.” (Ahzab-29)

يَا نِسَاءَ النَّبِيِّ مَنْ يَأْتِ مِنْكُنَّ بِفَاحِشَةٍ مُبَيَّنَةٍ يُضَاعَفْ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا

“Ey Nebi’nin kadınları! Sizden kim açık bir hayasızlık yaparsa, onun azabı iki katına çıkartılır. Bu, Allah’a göre kolaydır.” (Ahzab-30)

Yani az bir zaman dilimi olsa dahi Kur’an’ın, Nebi (a.s) ın hatalarını aile hayatını ve Medine’de yaşanan sorunları görmezlikten gelmesini bekleyemeyiz. Aslında görevinin başında, evinde ve özel hayatında olan diplomat aynı kişi olmakla birlikte konumu ve misyonu farklıdır. İş başında, mesai saatlerinde resmi olan bir diplomatın görev ve sorumluluğu ile evinde ve özel hayatında olan diplomatın görev ve sorumluluğu birbirinden farklı özellikler taşır. Hatta görev başında olan bir memura yapılacak hakaret ve saygısızlık ile mesai dışında ve özel hayatındaki bir memura yapılacak hakaret ve saygısızlığın kanundaki karşılığı bir değildir. Dolayısıyla görev başında devleti temsil eden bir memurun gayri meşru hareket yapması ve görevini kötüye kullanması da kabul edilmez bir suçtur. Fakat sivil hayatta yapmış olduğu olumsuz hareketler kanun karşısında o derece büyük bir ihanet olarak görülmez. Hangi yönden bakarsak bakalım Nebi ile Resul’ün arasında birçok farklar olduğu bir gerçektir. Yani yüce Allah’ın, kadim resullerin ve nebilerin hayat mücadelelerini geniş şekilde anlatmasının sebebi insanlara ders vermek içindir. Nebiler hakkında insanların meraklarını gidermek

içindir. Dolayısıyla Nebi (a.s) ın Medine’de yaşadığı yerel ve bölgesel hayatın Kur’an’da yer alması garipsenecek bir şey değildir.

İnsanlar sadece Resul’ün Risalet misyonuna ait bilgilerle yetinmek istemezler. Nebi’nin resmi olmayan özel hayatını da merak ederler. Dolayısıyla yüce Allah hem Resullerin tebliğ ve tevhid mücadelesini hem de özel, beşeri zaaf ve hatalarını ele almıştır.

وَإِذْ أَسَرَّ النَّبِيُّ إِلَىٰ بَعْضِ أَرْوَاحِهِ حَدِيثًا فَلَمَّا نَبَّأَتْ بِهِ وَأَظْهَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ عَرَفَ بَعْضُهُ وَأَعْرَضَ عَنْ بَعْضٍ فَلَمَّا نَبَّأَهَا بِهِ قَالَتْ مَنْ أَنْبَأَكَ هَذَا قَالَ نَبَّأَنِيَ الْعَلِيمُ الْخَبِيرُ

“Nebi, eşlerinden birine gizli bir söz söylemişti. Fakat eşi, o sözü başkalarına haber verip Allah da bunu Nebi’ye haber verince, nebi bir kısmını bildirmiş, bir kısmından da vazgeçmişti. Nebi bunu ona haber verince eşi: Bunu sana kim bildirdi? dedi. Nebi: Bilen, her şeyden haberdar olan Allah bana haber verdi, dedi” (Tahrim-3)

Yukarıdaki âyet Nebi ve hanımları arasında geçen özel bir konuya temas ettiği için sadece Nebi ibaresinin kullanıldığını görüyoruz.

وَمِنْهُمْ الَّذِينَ يُؤَدُّونَ النَّبِيَّ وَيَقُولُونَ هُوَ أَدْنَىٰ فُلْ أَدْنَىٰ خَيْرٌ لَّكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَيُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِينَ وَرَحْمَةً لِلَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ يُؤَدُّونَ رَسُولَ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

“(Yine o münafıklardan) O (Nebi her söyleneni dinleyen) bir kulaktır, diyerek nebi’yi incitenler de vardır. De ki: O, sizin için bir hayır kulağıdır. Çünkü o Allah’a iman eder, müminlere güvenir ve o, sizden iman edenler için de bir rahmettir. Allah resulüne eziyet edenler için mutlaka elem verici bir azap vardır” (Tevbe-61)

Dikkat edilirse yine belli bir grup hakkında yani Nebi döneminde yaşayan münafıklar hakkında âyetin nazil olduğunu görüyoruz. Âyette bir incelik daha vardır. Şöyle ki, nebi için “sizden iman edenler için bir rahmettir” derken, Enbiya süresi 107.âyette, misyon olarak Resulün “bütün insanlara rahmet olduğu” vurgulanıyor. Nebi’nin tarihselliği, Resul’ün evrenselliği temsil ettiğini misallerle görelim.

وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغُلَّ وَمَنْ يَغُلَّ يَأْتِ بِمَا عَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

“Bir Nebi’nin emanete ihanet etmesi mümkün değildir. Kim emanete (devlet malına) ihanet ederse, kıyamet günü ihanet ettiği şeyin günahı boynuna asılı olarak gelir. Sonra herkese (asla haksızlığa uğratılmaksızın) kazandığı tam olarak verilir” (Âli İmran-161)

Siyer kitaplarının yazdığına göre, Bedir savaşında elde edilen ganimetlerin paylaşımı sırasında, kayıp bir eşya için, münafıkların “herhalde Muhammed almıştır” demeleri üzerine bu âyetin indiği söylenir. Âyette görüldüğü gibi “bazı münafıkların” Nebi(a.s) hakkındaki dedikodularına cevap veriliyor. Yani âyet yine yerel, yine Medine yani tarihsel bir olaya değinmekte, dar bir alan ve özel bir durum hakkında bilgi vermektedir.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَنْ تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ

“Ey iman edenler! Seslerinizi Nebi’nin sesinin üstüne yükseltmeyin. Birbirinize bağırdığınız gibi Nebiye yüksek sesle bağırmayın; yoksa siz farkına varmadan amelleriniz boşa gidiverir” (Hücurat-1, 2)

Birinci âyette “Allah ve Resul’ünün önüne geçmeyin” derken, ikinci âyette “seslerinizi Nebi’nin sesinin üzerine yükseltmeyin” buyurmaktadır. “Nebi’nin sesi” Medine’nin sınırları içinde kalan, onun yaşadığı özel hayattaki konuşmasından başka bir şey değildir. Sadece kendi döneminde yaşayan arkadaşlarına “Nebi’nin şahsına saygısızlık yapmamalarını” öğütlemektedir. Zaten Resüllere hitap olan yani Resul bağlamında kullanılan evrensel kavramlar hayata hakim olmazsa diğer ibadetlerin hiç bir önemi kalmıyor. Dinde esas olan Resülün evrenselliğidir, nebinin tarihselliği değil. Çünkü Nebinin tarihselliği 10 yıllık gibi dar bir zaman dilimini içine alırken, Resülün evrenselliği ve misyonu kıyamet gününe kadar devam edecektir.

Nebi’nin tarihselliği, Resül’ün ise evrenselliği temsil ettiğini

tam olarak anlayabilmek için Kur'an'da var olan Nebi kavramları üzerinde durmak gerekiyor. İnşallah daha sonra "Resul"ün evrenselliği ile ilgili yazılarımız gelecektir. Sorunları çözme ve müracaat edilecek merci Nebi değil, âyetlerde her zaman Resul olarak gösterilir. Âyetlerde Nebi'ye değil, Resule davet vardır.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَّلُوهُمْ كَانُوا هُمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ (Maide- 104)

Çünkü son Nebi vefat etmiştir. Nebi'nin hayatı, makam ve mertebesi yani konumu tarihselliği temsil ediyor. Fakat Kur'an, "Resul" misyonuyla din ve hüküm olarak kıyamet gününe kadar baki kalacaktır. Bu önemli konuyu anlamayı bize bağışlayan yüce Allah'a sonsuz hamd olsun. Her ümmet için bir Resul varken, her ümmet için bir Nebi yoktur.

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَسُولٌ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

"Her ümmetin bir Resulu vardır. Onların Resülü geldiği (tebliğini yaptığı) zaman, aralarında adaletle hükmedilir ve onlara asla zulmedilmez." (Yunus-47)

Şimdi içinde Nebi kavramı bulunan diğer âyetlere bakalım.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

"Ey Nebi! Allah, sana ve sana uyan müminlere yeter." (Enfal -64)

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عِشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتِينَ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ

"Ey Nebi! Müminleri savaşa teşvik et. Eğer sizden sabırlı yirmi kişi bulunursa; iki yüze galip gelirler. Eğer sizden yüz kişi bulunursa kâfirlerden bin kişiye galip gelirler. Çünkü onlar anlamayan bir topluluktur" (Enfal, 65)

"Ey Nebi!..." diye başlayan yukarıdaki iki âyet, savaşıla ilgili nazil olmuşlardır. Yani tamamen Nebi (a.s) ın yaşadığı zamanı ilgilendir-

mektedir. Müminlerin savaşa teşvik edilmesiyle ilgili olarak Nebi lafzının kullanılmasının sebebi şudur. Vahiy haricinde Nebi kendine ait sözlerle orduyu harekete geçirip, ilgili savaşın ne kadar önemli ve hayati bir değere sahip olduğunu kendine ait sözlerle anlatacaktır. Yani ordunun komutanı olarak, sözünün gücü ile otoritesini ortaya koyacak, ordunun savaş kabiliyetine stratejik ve psikolojik katkıda bulunacaktır. Çünkü savaşta ordunun moral ve motivasyonu için, komutanın taktik ve cesareti çok önemlidir. İşte bu yüzden âyetler tarihsel oldukları için âyetlerde “Ey Resul! değil, “Ey Nebi!...” diye hitap edilmektedir. Zaten bu iki âyetten önceki âyetin meali şöyledir.

وَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ لَوْ أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَا أَلَّفْتَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ
وَلَكِنَّ اللَّهَ أَلَّفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

“Ve (Allah), onların kalplerini birleştirmiştir. Sen (Ey Nebi!) yeryüzünde bulunan her şeyi infak etseydin, yine de onların gönüllerini birleştiremezdin; fakat Allah onların aralarını bulup kaynaştırdı. Çünkü O, mutlak galiptir, yegane hikmet sahibidir” (Enfal- 63)

Yani âyet tamamen tarihsel ve bölgesel bir olayı anlatıyor. Nebi (a.s) ın vefatından sonra özellikle Emevilerle başlayan süreçte indirilen tevhid sistemi dejenere edildiği yani Kur’an bir kenara atılıp din rivayetlerin üzerine inşa edildiği için, artık islâmi bir fetihten ve kutsal bir cihattan bahsetmek mümkün değildir. Savaşın farz kılınması savunma amaçlı ve zalimlerin zulmünü engellemek içindir.

إِذْ لِلَّذِينَ يُقَاتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ

“Kendileriyle savaşa girişenlere, zulme uğradıklarından dolayı savaşmaya izin verildi ve şüphe yok Allah’ın, onlara yardım etmeye gücü yeter elbette.” (Hac- 39)

Yoksa Kur’an dininin ve ahlakının olmadığı bir dünyada Allah yolunda kutsal bir savaştan ve cihattan söz edilemez. Dolayısıyla “Ey Nebi!...” diye başlayan âyetlerin hepsi tarihseldir. Yani sadece Nebi (a.s) ın yaşadığı Medine dönemini ve çevresini ilgilendirir.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوِيَهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

“Ey Nebi! Kafirlerle ve münafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran. Onların varacakları yer cehennemdir. O ne kötü bir varış yeridir!” (Tevbe-73)

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوِيَهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

“Ey Nebi! Kafirlerle ve münafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran. Onların varacakları yer cehennemdir. O gidilecek yer ne kötü bir yerdir” (Tahrim-9)

Yukarıdaki iki âyet tarihsel olmak durumundadır.

Çünkü münafıkları sadece Allah biliyor ve Nebi(a.s) ın vefatından sonra artık hiç kimse bir başkasını nifakla suçlama hakkına sahip değildir.

Ama Medine’de münafıklar ciddi bir güce sahip idiler.

Yani tehlikeleri toplumu tehdit edebilecek bir seviyede idi.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللَّهَ وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا

“Ey Nebi! Allah’tan kork, kafirlere ve münafıklara itaat etme. Elbette Allah her şeyi bilmekte ve yerli yerinde yapmaktadır” (Ahzab-1)

Nübüvvet, Resul olan kişinin özel hayatını temsil ettiği için bu âyette “Ey Resul! diye değil, Ey Nebi! denilerek hitap edilmiştir. Bunun sebebi, görevi sadece indirilen vahyi tebliğ eden Allah Resul’ünün kafir ve münafıklara itaat etmesinin imkansızlığından kaynaklanmaktadır. Yani Resul’ün kafir ve münafıklara itaat etmesi mümkün değildir. Fakat Nebi, Resul olan kişinin özel hayatını temsil ettiği için kafir ve münafıklara karşı az da olsa meyletme ihtimali olabilir. İşte bundan dolayı âyet “Ey Nebi! diyerek başlamaktadır.

İkincisi, âyet “Ey Resul! diye hitap etmiş olsaydı, Resul, vahiy ile aynı düzleme sahip olduğu için vahiy hakkında bir şüphe ortaya çıkarmış olurdu. Dolayısıyla kafir ve münafıklara itaat etme ihtimali

Resul hakkında mümkün olmadığı için âyetin “Ey Resul! diye başlaması anlamsız olurdu.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ وَأَحْصُوا الْعِدَّةَ وَاتَّقُوا اللَّهَ رَبَّكُمْ لَا تُخْرِجُوهُنَّ مِنْ بُيُوتِهِنَّ وَلَا يَخْرُجْنَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَاحِشَةٍ مُبَيِّنَةٍ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ لَا تَدْرِي لَعَلَّ اللَّهَ يُخْدِثُ بَعْدَ ذَلِكَ أَمْرًا

“Ey Nebi! Kadınları boşayacağınızda, onların iddetlerini gözeterek boşayın ve iddeti de sayın. Rabbiniz olan Allah’tan korkun. Apaçık bir hayasızlık yapmaları hali bir yana, onları evlerinden çıkarmayın, kendileri de çıkmassınlar. Bunlar Allah’ın sınırlarıdır. Kim Allah’ın sınırlarını aşarsa, şüphesiz kendine zulmetmiş olur. Bilemezsin, olur ki Allah, bundan sonra bir durum ortaya çıkarır.” (Talak-1)Boşanma ile ilgili olan bu âyetin “Ey Nebi! diye başlamasının sebebi, Medine’de yaşayan Nebi ile müminlere o günkü nikah kurallarını ve hükmünü ortaya koymaktadır. Âyetin sonunda bulunan “Bilemezsin, olur ki Allah, bundan sonra bir durum ortaya çıkarır” cümlesi, nikahla ilgili kural ve kaidelerin değişkenliğine işaret etmektedir. Yoksa âyetin kıyamete kadar sürecek bir hüküm ortaya koyması mümkün değildir. Çünkü insanlar çoğalmakta evlilik hukuku, erkek ile kadın arasında oluşacak olayların çeşitliliği ve adli sistem yirmi- otuz âyet veya beş-on madde ile çözülemez. Her ülkenin ve toplumun ahlak, kültür, medeniyet ve örfüne göre hukuk adamları evlilik ve boşanma ile ilgili kanun ve hüküm maddelerini değiştirebilirler. Sosyal düzen ve evlilik hayatı ile ilgili düzenlemeler, sorunlar ve geçimsizlikler meydana geldikçe güncellenmeye, yeni kural ve kanunlara ihtiyaç olacaktır. Dolayısıyla aile hukuku, boşanma ve eşlerin arasındaki ilişkiler üç dört sayfa, on beş yirmi âyetle sınırlandırılacak ve çözülebilecek bir mesele değildir. Belki bu konuda yüzlerce- binlerce sayfalık kanun maddeleri gerekecek bir meseledir. İşte onun için âyet “Ey Resul! değil, “Ey Nebi! diye başlıyor.

Aslında Muhammed (a.s) Nübüvvet’e bağlı bir Resul’dür. Yani Nübüvvet makam ve mertebesine, Risalet misyonuna sahip

bulunuyordu. Fakat âyetlerde “Nebi” ve “Resul” kavramlarının kullanılmasının mutlaka bir çok neden ve hikmeti vardır. Zira yüce Allah hiçbir zaman abes bir şey yapmaz. Kur’an’da “Nebi” kavramını kullanmakla yüce Allah, son Nebi’nin yaşamış olduğu tarihi ve insanları da muhatap almıştır. Medine halkının yaşamış olduğu ekonomik, sosyal, psikolojik, aile, gelenek ve kültür, kıyamet gününe kadar gelecek insanların kültür ve geleneklerinden birçok yönden farklılık arz etmektedir. İşte yüce Allah, az bir zaman dilimi ve az bir nüfusa sahip olduğu halde Medine ve çevresinde yaşayan Nebi’nin özel ve sosyal hayatını, Allah’a karşı olan hatalarını, ailesi ile olan ilişkilerini ve müminlerin sorunlarını anarak onları da muhatap almıştır. Kur’an’a baktığımızda âyetlerde Nebi’ye ayrılan yer ile Resul’e ayrılan yer arasında büyük bir açının olduğunu görüyoruz. Yani genellikle Resul ve mesaj ön planda tutulmuştur. Kur’an, mübarek bir kitap olduğu için bereketi gereği, hem Nebi (a.s) döneminde yaşayan insanların sorunlarını ele almış, hemde Resul kavramını kullanarak kıyamet gününe kadar gelecek insanların inanç, ibadet ve ahlaki sorunlarını kayıt altına almıştır. Yani Kuran, hem din, hem güzel ahlak, hem hidayet, hem merhamet, hem öğüt olarak kıyamet gününe kadar gelecek tüm insanlara yeterli bir kitaptır.

Dolayısıyla Nebi (a.s) ın Medine’sinde yaşanan bazı mahalli ve özel sorunlara parmak basması Kur’an’ın özelliğinden ve bereketinden hiçbir şey kaybettirmez. Yani Kur’an, kadim tarihte yaşayan bir çok Nebi ve kavimden söz ederken, Nebi (a.s) ın yaşamış olduğu zaman ve zemini ihmal etmesini bekleyemeyiz. Veya Nebi (a.s) ın yaşamış olduğu çevrenin yerel sorunları ile kıyamet gününe kadar gelecek olan insanların sorunları aynı değildir. Halbuki Kur’an, “Allah’a davet, itaat, isyan, hidayet, rahmet, aydınlık, sırat-ı müstakim, helal ve haram kılma, istihza, iman, küfür, hak, mübin, tebliğ, kitabı tilavet, ittiba, kerim, aziz, hakem olma, tebyin, karanlıklardan aydınlığa çıkarma, verdiğini alma yasakladığı şeyden kaçınma, üsve-i hasene” gibi birçok kavramı “Resul” bağlamında kullanmıştır. Evrensel kavramlardan sadece iman kavramı iki âyette Nebi bağlamında kullanılmıştır. (Bakara-177; Mâide- 81)

Bunun sebebi de Medine’de yaşayan Yahudiler bağlamında geçtiğinden dolayıdır. Yani Nebi kavramı Medine ve çevresinde cerayan eden hadise ve kişiler bağlamında kullanılmıştır.

Bu konuda şu ayet önemlidir.

إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ لَلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَهَذَا النَّبِيُّ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ

“İnsanların İbrahim’e en yakın olanı, ona tâbi olanlar, şu Nebi ve iman edenlerdir. Allah mü’minlerin dostudur” (Âli İmran-68)

Halbuki Nebi (a.s) aynı zamanda Resül misyınuna sahiptir. Yani hem Nebi hemde Resüldür. Fakat ayetin hitap bağlamı Medine’de yaşayan Yahudiler olduğu için Resül değil, Nebi kavramı kullanılmıştır. Evrensel kavramların Resül bağlamında kullanılmasının sebebi, Medine’de yaşayan son Nebi’den sonra onu “kitap Resul’ün” yani Kur’an’ın temsil etmesidir. Yani Nebi Medine’de vefat etmiştir, Nübüvvet kurumu Medine’de kapanmış ve kapısına kilit vurulmuştur. Fakat Resul’den kalan tek mesaj olan kitap Resul kıyamet gününe kadar aydınlık saçmaya ve hidayet vermeye devam edecektir. Yüce Allah, bu önemli noktaları ve ayrımı akıl ve tefekkür sahipleri için “Nebi” ile “Resul” kavramlarının içine yerleştirmek suretiyle, vahyin hikmet ve sistemini apaçık olarak ortaya koymuştur. Yani Nebi (a.s) bağlamında kullanan âyetlerin tarihsel olması Kur’an için bir daralma ve eksiklik meydana getirmez.

Kur’an’a baktığımızda “Resül” kavramının kullanıldığı yerlerde evrensel bir dâvetin olduğunu ve geniş bir misyonun bulunduğunu görüyoruz. “Nebi” kavramının kullanıldığı yerlerde Medine’nin dar alanı, Nebi’nin ve çağdaşı olan müminler, Yahudi ve Hristiyanların dini ve özel hayatları varsa, “Resul” kelimesinin kullanıldığı yerlerde ise, bir genişlik, evrensellik, tüm insanlık ve bütün bir dünya mevcuttur. Bunun en büyük sebebi Nübüvvet makamının Medine’de son bulduğu ve orada kaldığı ile ilgilidir. Yani artık Nebi’nin hanımlarıyla evlenilmesinden, evlerine girilmesinden, rahatsız edilmesinden söz edilemez. Fakat risâlet iki anlamda ve makamda kıyamet

gününe kadar devam etmektedir.

1-) Kitap Resul: Kıyamet gününe kadar kendisine itaat ve ittiba edenleri, ona bağlı olanları ve ona hicret edenleri aydınlatmaya devam edecektir. İşte bundan dolayı “Resul” bağlamında kullanılan birçok evrensel kavram ve geniş görevler “Nebi” bağlamında değil, “Resul” bağlamında kullanılmıştır.

2-) Kimlikleri belli olmadan sadece Kur’an okuyan ve yalnız vahye davet eden isimsiz Resuller:

وَسَبِقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًا حَتَّىٰ إِذَا جَاؤُهَا فَتَحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهَا خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِ رَبِّكُمْ وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا قَالُوا بَلَىٰ وَلَكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلَى الْكَافِرِينَ (Zümer-71)

يَا بَنِي آدَمَ إِنَّمَا يَأْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي فَمَنِ اتَّقَىٰ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ (Âraf-35)

Mesela: Bakara 89. âyetin ilk cümlesi ile 101 âyetin ilk cümlesi aynı olmakla beraber sadece üçüncü kelime değişmiştir.

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ

89. âyetin üçüncü kelimesi “kitabün” “kitap” iken, 101. âyetin üçüncü kelimesi “resulün” “Resul” olarak yer almaktadır.

وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ

Kur’an’da var olan bu kurulu sistem, vahiy yani kitab ile Resul’ün aynı misyona sahip olduklarını göstermektedir. Kitap yani vahiy ve Resul evrensel bir konuma ve misyona sahiptirler. Dolayısıyla onları anlatan kavramlarda evrenselidir. Aslında bazı şeyleri birbirine karıştırmamak gerekir. Biz “Nebi” kavramının geçtiği âyetlerin tarihsel olduğunu söylediğimizde hiçbir zaman onların gereksiz olduklarını iddia etmiyoruz. Sadece onların üzerine din ve hüküm inşa etmenin mümkün olmadığını, onlardan ders ve ibret alınacağını söylüyoruz. Zaten Kur’an’da var olan kıssalardan yaşadığımız hayata dair din ve hüküm çıkarmak mümkün değildir. Yani Kur’an’da çok geniş olarak anlatılan bu kıssaların en büyük sebebi, Mekke’de binbir zorluk içinde görev yapan Allah Resülü’ne ve iman

edenlere sabır tavsiye etme ve güven vermeye yönelik moral verme ve motivasyon sağlamaya yönelik olarak inmişlerdir.

Nebi kavramının kullanıldığı yerlerde gelecek nesiller için ders ve ibret vardır. Resul kavramının kullanıldığı âyetlerde ise din ve hüküm yani bütün insanları ilgilendiren bir emir vardır. Resul'ün evrenselliğine örnek olarak bir kaç âyet şöyledir.

كَيْفَ يَهْدِي اللَّهُ قَوْمًا كَفَرُوا بَعَدَ إِيمَانِهِمْ وَشَهِدُوا أَنَّ الرَّسُولَ حَقٌّ وَجَاءَهُمُ
الْبَيِّنَاتُ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

“İman etmelerinden, Resul'ün (Kur'an'ın) hak olduğuna şahit olmalarından ve kendilerine apaçık deliller gelmesinden sonra küfre sapan bir kavme (vahiy'den bağımsız olarak) Allah nasıl hidayet verir? Allah zalimler topluluğunu (vahiy'den bağımsız olarak) hidayete iletmez” (Âli İmran-86)

وَكَيفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ وَمَنْ يَعْتَصِمْ
بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

“Size Allah'ın âyetleri okunurken yani Allah'ın Resülü (Kur'an) aranızda iken nasıl küfre saparsınız? Her kim Allah'a sığınırsa kesinlikle sırat-ı müstakime iletilmiştir” (Âli İmran-101)

وَاطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

“Allah'a ve Resülü'ne itaat edin ki rahmete ulaştırılasınız” (Âli İmran- 132)

بَلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

“Bunlar Allah'ın koyduğu sınırlardır. Kim Allah'a ve Resülü'ne itaat ederse Allah onu, altından nehirler akan cennetlere koyacaktır...” (Nisa -13)

وَمَنْ يَعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ
مُهِينٌ

“Kim Allah'a ve Resul'üne isyan eder ve sınırlarını aşarsa Allah onu, devamlı kalacağı bir ateşe sokar ve onun için alçaltıcı bir azap

vardır” (Nisa- 14)

يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصَوُوا الرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّىٰ بِهِمُ الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ حَدِيثًا

“Küfür yoluna sapıp yani Resul’e (Kur’an’a) isyan edenler o gün yerin dibine batırılmayı temenni edecekler ve Allah’tan hiçbir sözü gizliyemezler” (Nisa- 42)

“İtaat, Allah ve Resul- küfür, Allah, vahiy ve Resul-- ittiba, vahiy ve Resul-- İsyân, Allah ve Resul- - tekzib, Allah, vahiy ve Resul-- Kerim, Allah, vahiy ve Resul- Aziz, Allah, vahiy ve Resul-- davet, Allah, vahiy ve Resul-- icabet, Allah ve Resul-- hıyanet, Allah ve Resul-- emanet, Resul-- sıdk, Allah ve Resul-- İnzar, Allah, vahiy ve Resul-- şikak, Allah ve Resul, hâdd, Allah ve Resul-- Hak, Allah, vahiy ve Resul-- Nur, Allah, vahiy ve Resul-- mubin, vahiy ve Resul-- Üsve-i hasene yani örnek olma Resul-- tebliğ, vahiy ve Resul-- helal ve haram kılma, Allah ve Resul-- nehiy Allah ve Resul-- âyetleri tilavet etme Allah ve Resul-- âyetleri tebyin etme Allah, vahiy ve Resul-- tezkiye, vahiy ve Resul bağlamında kullanmasının en önemli sebeplerinden bir tanesi belki en önemlisi Resûl kavramının evrensel bir anlama sahip olmasından kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla “Nebi” kavramı, yöresel ve tarihsel bir anlam ifade ederken, “Resul” kavramı, genel ve evrensel bir anlama sahiptir.

Mesela, şu âyetlere bir bakalım.

وَإِذَا قِيلَ لَهُم تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ
يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا

“Onlara, Allah’ın indirdiğine yani Resul’e gelin (onlara başvuralım) denildiği zaman, (Ey Resul) münafıkların senden iyice uzaklaştıklarını görürsün” (Nisa- 61)

Âyette “Allah’ın indirdiği ve Resul” denilmesinin sebebi, iki ayrı otorite olmasından dolayı değildir. İlk başta vahyin Resul’ün kalbine indirilmesinden dolayıdır.Yani başlangıçta Kur’an ile Resul birbirinden bağımsız değillerdi. Âyetlere ulaşmanın biricik kaynağı Resul (a.s) idi. Aynı zamanda vahyin, yani Kur’an’ın Muhammed (a.s) ile

bağlantılı olmadığını ortaya koymak için Allah'ın indirdiğine gelin buyrulmuştur.

Resul sözcüğünün beraber kullanıldığı kavramlara baktığımızda geniş bir hayat, evrensel bir mesaj, ve ebedi bir davet görüyoruz. Yani şunu demek istiyoruz. Nebi Medine ve çevresi ile hayatı kayıt altına alınmıştır. Nübüvvet makam ve mertebesi Medine'de son bulmuştur. Nebi'nin hayatı dar bir alan ve sınırlı bir coğrafya ile kalarak vefat etmiştir. Fakat "Beşer Resul" bütün ilişkisi vahiy olduğu için kendisinden sonra "Kitap Resul" ile misyonunu devam ettirmesi şarttır. Yani "Resul" kavramı evrensel bir özellik ve ebedi bir misyonu temsil etmektedir. Bu Nebi ile Resul'ün arasında bulunan en önemli farklardan biri olarak kabul edilmelidir.

وَيَوْمَ يَعَضُّ الظَّالِمُ عَلَى يَدَيْهِ يَقُولُ يَا لَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا

"O gün, zalim kimse pişmanlıktan ellerini ısırp şöyle der: Keşke o Resul ile birlikte bir yol tutsaydım" (Furkan- 27)

Zulüm kıyamet saatine kadar sürecekse, Resul'ün dahi misyonu yani tebliğ ve yol göstericiliği kıyamet gününe kadar sürmesi gerekir. Yani "beşer" olan "Resul" hayatta olduğu sürece risâlet misyonu ile konuşan Kur'an'dır. "Beşer Resul" vefat ettikten sonra yine Resul misyonu ile onu bir şeyin temsil etmesi gerekir. O da Allah'ın kitabından başka bir şey olamaz. Dolayısıyla evrensel mesaj taşıyan bütün kelimeler "Resul" kavramı ile gelmektedir.

Mesela:

إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكَافِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا

"Şu muhakkak ki, Allah kafirleri rahmetinden uzaklaştırmış ve onlara çılgın bir ateş hazırlamıştır."

خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا

Onlar orada ebedi olarak kalacaklar, kendilerini koruyacak ne bir dost ne de bir yardımcı bulamayacaklardır"

يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَا لَيْتَنَّا أَطَعْنَا اللَّهَ وَأَطَعْنَا الرَّسُولَ

“Yüzleri ateşte evrilip çevrildiği gün: Eyvah bize! Keşke Allah’a itaat etseydik, Resul’e itaat etseydik derler” (Ahzab-64,65,66)

Yukarıdaki âyette kafirler “keşke Allah’a itaat etseydik, Nebi’ye de itaat etseydik değil, Resul’e itaat etseydik” diyecekler, buyuruyor. Çünkü küfür aynen kitap Resul gibi kıyamet gününe kadar devam edecektir. Özel hayatı temsil ettiğinden dolayı son Nebi olan Muhammed (a.s) Medine’de vefat etmiştir. Fakat Resul dâvet ve yol göstericiliği yani hidayeti ile kıyamet saatine kadar devam edecektir.

Mesela,

وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرَاعًا كَثِيرًا وَسَعَةً وَمَنْ
يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكُهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى
اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا

“Kim Allah ve Resulü’ne doğru hicret ederek evinden çıkar da kendisine ölüm yetişirse artık onun mükafatın Allah’a kalmıştır. Allah çok bağışlayıcı ve merhamet edicidir” (Nisa- 101)

Nebi tarihsel yani ölümlü olduğu için ona hicret edilmez. Fakat Resul misyonu itibariyle evrensel olduğu için kıyamet gününe kadar tebliği ve beyanı devam edecektir. Dolayısıyla kıyamet gününe kadar Resule hicret etmek devam edecektir. Kitap Resule hicret edenler aynı zamanda beşer Resule hicret etmiş olurlar. Aynı şekilde küfür kıyamet gününe kadar süreceksa Resul da kıyamet gününe kadar misyonunu devam ettirmesi gerekiyor. Çünkü Resul ile muhatap olmadan küfür, dalâlet, nifak ve şirk olmayacağı gibi, hidayet, iman, islam, takva ve ihlas’ın olması mümkün değildir. Bütün bu dini kavramlar ve fiiller ancak Resul ile karşılaştıktan yani onunla muhatap olup, onu red veya kabul ettikten sonra bir anlam kazanırlar. Yani “beşer Resul” veya “kitap Resul” olan vahiy’le muhatap olmayan, onu bilmeyen insanlara kafir, münafık, fasık ve müşrik denmeyeceği gibi, mümin, Müslüman, muttaki, muhsin ve muhlis de denemez”

وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُلْكًا الْقُرَىٰ حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِي أُمَمٍ رَسُولًا يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا
وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَىٰ إِلَّا وَأَهْلِهَا ظَالِمُونَ

“Rabbin, kendilerine âyetlerimizi okuyan bir Resulü memleket-

lerin merkezine göndermedikçe, o memleketleri helak edici değildir. Zaten biz ancak halkı zalim olan memleketleri helak etmişizdir” (Kasas -59)

“... وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا ...”

“...Biz, bir Resul göndermeden kimseye azap edecek değiliz” (İsra-15)

Mesela:

“... وَمَا آتَيْكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا ...”

Neden “Resul size neyi verdiyse onu alın, size ne yasakladıysa ondan da sakının...” (Haşr-7) buyrulduğu halde, “Nebi size neyi verdiyse onu alın, size ne yasakladıysa ondan da sakının” denmemiştir. Çünkü Nebi tarihsel ve ölümlü, Resul evrensel, davet ve tebliği sonsuz olduğu yani kıyamet gününe kadar süreceği içindir. Her ne kadar Nebi'nin tarihselliğini kabul etmesek de, onunla ilgili olan âyetler tarihsel kalmaya mahkumdur.

Yani Nebi ve onunla ilgili âyetler zamana mağlup olacaklardır. Nebi'ye Kur'an'a intiba etmesi emredilirken, (Ahzab 1,2) Resul'e tebliğ etmesi emredilmiştir. (Maide-67)

VAHYE BAĞLI RİSALET VE KİTABA BAĞLI RİSALET

Kur'an'da yüzlerce âyette geçen Nebi ve Resul kavramları Osmanlı İmparatorluğu döneminde Farsça'dan dilimize geçmiş olan "peygamber" kelimesi ile ifade edilmektedir. Bu kavram ister istemez Kur'an'ın en önemli kavramları olan "Nebi" ve "Resul'ün" arasında bulunan farkların yok olmasına neden olmuştur.

Resul: Bazen yüklenen söze, bazen o sözü yüklenen şahsiyete denir. Bu kökten türeyerek Türkçe'ye girmiş olan bazı kelimeler şunlardır. Resul, irsaliye, mürsel, risale.

Resul: Belirli bir amaç için kendisini seçip gönderen tarafından tevdi edilen emanete herhangi bir katkı yapmaksızın muhataplara bilgi ve haber götüren kişiye denir. Resulü'n çoğulu Rusul'dür.

İrsaliye: Gönderilen şeyle ilgili evrak.

Mürsel: Aktarma

Risale: Yazılı mektup, dergi ve kitap demektir.

Risalet, Resul kelimesinin mastarıdır, Resulün görev icra ettiği işin adıdır.

Nebi: nun, be, elif; ne-be-e kökünden veya ne-be-ve kökünden türemiştir. "Nabee" kökünden türetildiğinde manası: Çok önemli haber alan, haberin kaynağı anlamına gelir.

“Nebeve” kökünden türetildiğinde ise manası: Mertebesi ve değeri çok yüksek anlamına geliyor. Yani bulunduğu toplumda derecesi yükseltilmiş anlamına gelmektedir.

Kur’an’da kıraat imamları Nebi kavramını iki şekilde de okumuşlardır.

Nebi: Haber veren mertebesi yüksek olan anlamına gelir. Nübüvvet, Nebi kelimesinin mastarıdır yani Nebi’nin yaptığı işin adıdır. Kur’an’da Nebi ve Resul’ün birbirinden farklı olduklarını gösteren âyetler vardır. “Biz, senden önce hiçbir Resul ve Nebi göndermedik ki...” (Hac- 52) “Hani Allah, Nebilerden: “Ben size kitap ve hikmet verdikten sonra yanınızda olanları tasdik eden bir Resul geldiğinde ona mutlaka iman edip yardım edeceksiniz diye söz almış...” (Âli İmran- 81)

Nübüvvet: Makam

Risalet: Bu makama ait görevlendirmedir.

Resul: Kendisinden hiçbir şey katmadan birinin emirlerini diğerine ulaştırın görevli kişidir. Nübüvvet unvan, Risalet ise bu unvanın gereğinin icra edilmesi demektir.

Tıpkı bir şehrin valisi olarak atanmış bir kişi görev esnasında kanunlar ve bu kanunlarca kendisine verilen yazılı yetkilerle makamında görev yapar. Fakat bu makama uygun olmayan hareket sergileyemez. Her zaman söz ve tavırlarında bu resmi makamın ağırlığına göre hareket eder. Özel hayatında bile bu resmi makamın şerefine herhangi bir lekenin sürülmesine fırsat vermez. Bu kişi görevde bulunduğu her anında validir, ama toplumu yönetirken vereceği emirlerde hiçbir zaman kendi kafasına göre hareket etmez, kanunlara göre hükmeder, görevini yapar. Özel hayatı ile ilgili konuları asla işine karıştırmaz, çünkü bu kanunlarla yasaklanmıştır.

Görevde olduğu ve görevinde gereğince hareket ettiği müddetçe onun söyledikleriyle hareket etme zorunluluğu vardır. Fakat göre-

vinin dışında yani kendi özel hayatında kimsenin onu dinleme ve ona itaat etme zorunluluğu yoktur. Aynen bunun gibi Nebi olarak kendisine vahyedilen kişi hayatı boyunca, gece gündüz, aralıksız Nebi kimliğine sahiptir. Nübüvvet kimliği ondan asla ayrılmaz, vefat edinceye kadar hatta ahirette bile Nübüvvet kimliğine sahip bulunur. (Nisa-69) Fakat Resullük her daim devam etmez.

Resul kendisine Allah tarafından vahiy indirilip insanlara ulaştırdığı andaki konumudur. Resullük dünya hayatı ile sınırlı bir görevlendirmedir.

Mesela: Muhammed (a.s), doğumundan kırk yaşına kadar Mekke vatandaşı olarak herkes gibi beşer kimliğine sahiptir. (Kehf-110; Füssilet-6) Nebi (a.s), kırk yaşından vefat edinceye kadar aralıksız Nübüvvet kimliğine sahiptir. Resul (a.s), kırk yaşından vefat edinceye kadar kendisine vahiy indirilip onu tebliğ ettiği andaki görevidir. Onun için Resule itaat, Allah'a itaat olarak kabul edilmiştir. "Kim Resul'e itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur..." (Nisa-80) Fakat Nebiler söz ve hareketlerinde Allah'a karşı hata ettiklerinden dolayı (Tevbe-113; Tahrim-1 Enfal-67,68) onlara itaat etmek, Resule itaat etmek gibi kabul edilmemiştir. Hatta Nebi'nin dediğini yapmamak yani tavsiyesine uymamak günah bile sayılmamıştır. (Ahzab-37)

Dolayısıyla Allah'ın Resülü, Nebi sıfatıyla özel hayatında yaptığı davranışların, onun kişisel davranışı olduğu, bu sıfatla onun Allah adına bir hüküm ortaya koyup bir şeyi haram kılamayacağı anlaşılmış oluyor. Yani Şia ve Ehli Sünnet muhaddislerinin Nebi adına uydurup çıkarttıkları bütün rivayetler iftira ve yalandır. Bütün bu hadislerin çıkış sebebi Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkların bilinmemesinden yani koyu karanlık bir cehaletten kaynaklanmıştır. Allah Resülü'nün vefatından sonra uydurulan hadisler ve onlara bağlı olarak gelişen Sünnet anlayışı ve mezhepler tamamen Kur'an'ın bilinmemesi yani vahiy'den yüz çevirme, Nebi ve Resul arasındaki farkların bilinmemesinden doğmuştur.

Eğer bu ayırım sağlıklı bir şekilde çözülebilseydi en son Nebi ile beraber bütün Nebi'lerin her söz ve davranışları her yapıp ettikleri

insanlar tarafından din olarak algılanmaz ve sadece Allah tarafından indirilen vahiy ile ilgili söyledikleri şeylerin din ve hüküm olduğu anlaşılırdı. (Âraf-62,63, 67,68,69; Kaf-45; Enbiya-45)

Resullerin insanlara vahiy haricinde bir din anlatmaya hakları yoktur. “Musa dedi ki: (Ey Firavun!) Allah ile alakalı haktan başka bir şey söylememek benim üzerime düşen bir görevdir. Size Rabbinizden açık bir delil getirdim; artık İsrailoğullarını (kendilerine vâdedilen topraklara) benimle bırak!” (Âraf-105)

Eğer vahyin dışında yani Şia ve Ehli Sünnet’in hadis kaynakları din olarak kabul edilirse Allah’ın hükmüne karşı ortak koşulmuş dolayısıyla şirke düşülmüş olur. Çünkü Allah hükmüne hiç kimseyi ortak etmeyeceğini haber vermektedir. (Kehf- 26; Yusuf-40; Şura-10)

Öyleyse Şia ve Ehl-i Sünnet âlimlerinin algıladığı gibi itaat Muhammed’e veya Nebiye değil, Allah’ın Resulü sıfatıyla vahiy anlatan, onu okuyan, tebliğ eden kişiye dolayısıyla beyan ettiği Allah’ın âyetlerinedir. Âyetlerde Allah’ın sözleri olduğu için aslında itaat, Allah’a yapılmış olur. Bu gerçek Nebi’ye iman etmenin gerekli olmadığı anlamına gelmez. Müminler hem Nebi’ye hem de Resule ve hem de Nebi Resule iman ederler. Çünkü Nebi’ler Allah’tan vahiy alırlar. Esasen Nebilere kitap verilmesinden kasıt olan vahiydir. Yoksa hiçbir Nebi ve Resul’e kitap indirilmemiştir. İndirilen vahye kitap denilmesinin sebebi onun koruma altında olması, bağlam ve bütünlüğünün bulunması ve bir sisteme sahip olmasından dolayıdır.

Yüce Allah, emir ve yasaklarını yani indirdiği hükümlerini sadece Resuller aracılığıyla bildirdiği için onlara itaat ve ittiba etmemizi emretmektedir. Vahiy Resul’ün dilinde hayat bulduğu için Resule itaat, Allah’a itaat olmuş oluyor. Resul’ün helal kıldığı, Allah’ın helal kıldığı, haram kıldığı da Allah’ın haram kıldığıdır. Nebi ve Resul’ün arasındaki farklar anlaşıldıktan sonra şimdi Nebi’likten bağımsız bir Resul’ün olup olmadığına bakmamız gerekiyor. Yukarıda yapılan açıklamalardan da anlaşılacağı üzere her Nebi; kendisine kitap (vahiy) ilim ve hikmet verildikten sonra Resul sıfatıyla görevini yapmıştır.

Allah tarafından indirilen vahyi insanlara ulaştırdıklarında Resul, geri kalan zamanlarda ise Nebi'dirler. Yani yüce Allah, seçtiği kimselere vahiy ile önce Nübüvvet, sonra hikmet ve ilim yani vahyin bağlam ve bütünlüğünü vererek bu kimseleri risaletle görevlendirmektedir. Yusuf, İsa, Yahya ve diğer bazı Nebiler daha küçük yaşta kendilerine Nübüvvet makamı verildiği âyetlerde yer almaktadır.

“Bunun üzerine Meryem çocuğu işaret etti.” Biz, dediler, beşikteki bir sabi ile nasıl konuşuruz? Çocuk şöyle dedi: “Ben, Allah'ın kuluym. O, bana kitab-ı (vahiy) verdi ve beni Nebi yaptı” (Meryem- 29, 30)

“Onu (Yusuf'u) götürüp de kuyunun dibine atmaya ittifakla karar verdikleri zaman, biz Yusuf'a: Andolsun ki sen onların bu işlerini onlar işin farkına varmadan kendilerine haber vereceksin, diye vahyettik” (Yusuf- 15)

“Ey Yahya! Kitab-a var gücünle sarıl!” dedik ve henüz sabi iken ona ilim ve hikmet verdik” (Meryem- 12)

Bu Nebi'lere verilmiş bir onur ve makamdır. Nübüvvet, Allah ile Nebi arasında güzel ahlak, olgunlaşma, mukemmel bir şekilde yetiştirilme, elçilik makamına hazırlama ve Nebi'nin risalet kurumu için uygun hale getirilmesi ile ilgili bir tâlim ve terbiye kurumudur. Peki Nebi'lik yani Nübüvvet bittiğine göre risalet de sona ermiş midir? “Muhammed sizin erkeklerinizden hiçbirinin, babası değildir. Fakat o, Allah'ın Resul'ü ve Nebi'lerin sonuncusudur” (Ahzab - 40)

Yani Muhammed(a.s) ile birlikte Nübüvvet'e son verilmiş Nübüvvet kurumuna mühür vurulmuştur.

Artık Muhammed (a.s) dan sonra Nübüvvet diye bir kurumdan ve Nebi diye başka bir kişiden söz etmek mümkün değildir. Bu âyet bize açık olarak Nübüvvet kurumunun ebediyen kapandığını kapısına kilit vurulduğunu haber vermektedir. Bunun sebebi dinin Allah tarafından tamamlanmış olmasındandır. Din tamamlandığından dolayı artık Nübüvvet kurumuna ve vahye dayalı yani vahiy alan Resul'e gerek kalmamıştır. (Maide- 3; En'am-115)

Dolayısıyla son vahyin koruma altına alınması, dinin en mükemmel bir şekilde tamamlanması, Muhammed (a.s) ın bütün insanlara Resul olarak gönderilmesi (Araf -158; Sebe- 28) son vahyin indirilmesi, artık Allah'tan haber alma makamının yani Nübüvvet'in olmayacağını göstermektedir. Peki Nübüvvet yani Nebi'lik kurumunun kapanması ile birlikte risâlet (Resul'lük) misyonu da bitmiş midir? Şurası açıktır ki Muhammed (a.s)dan sonra Nübüvvet'e (Allah'tan vahiy almaya) bağlı Nübüvvet ve Risalet'in olması artık mümkün değildir.

Yani son Nebi ve Resul olan Muhammed (a.s)dan sonra, Allah tarafından görev alma, Allah'tan herhangi bir yolla vahiy ve haber alma asla olmayacaktır. Çünkü iman, itikat, güzel ahlak, ibadet ve öğüt olarak Kur'an'ın indirilmesiyle din tamamlanmıştır.

Dolayısıyla son Nebi ve Resul olan Muhammed (a.s) dan sonra hiçbir Nebi (Allah'tan vahiy alan) gelmeyecektir. Bu apaçık âyetten (Ahzab-40) sonra her kim bende Nübüvvet'e bağlı (Allah'tan vahiy alan) bir Resulüm derse kafir olur. Yani Muhammed (a.s) dan sonra Nübüvvet ve Risâlet davası güden herkes kafirdir.

O halde, Nübüvvet'e bağlı risâlet sona ermiş ise, kitabın Resul oluşu veya kitabın Resul'ü olmak hükmen ne ifade eder. Yani din ve hüküm olarak kitab-ı tek kaynak kabul eden ve insanlara yalnız onu tebliğ edenlere Nübüvvet'e (Allah'tan vahiy almaya) bağlı olmaksızın Resul denilebilir mi? Şimdi bu soruların cevaplarını Kur'an'ın sisteminde bulmaya çalışalım. Kur'an, Mısır kralının Yusuf (a.s) a gönderdiği elçiye "resul" (Yusuf- 50) Belkıs'ın Süleyman (a.s) a gönderdiği elçilere "mürselun" (Neml-35) kavramlarını kullanmaktadır.

Fakat bu âyetlerde kullanılan resul kavramı, Nübüvvet'e bağlı yani Allah'tan vahiy alan bir Resullük değildir. Bu manada değerlendirilirse yani Nübüvvet'e bağlı olmaksızın kitab'ın resülü olmak ne anlam ifade ediyor? Eğer bu kelimeyi Nübüvvet'e bağlı yani Allah'tan vahiy alan Resul makamında kendini görmeyip sadece vahyi insanlara ulaştıran, yalnız onu rehber alan, sadece onu anlatan ve tebliğ eden elçi manasında kullanılırsa bir sorun teşkil etmez.

Tabi ki, Kur'an'ın sistemi buna bir açıklık getiriyor. Yani bu konuyu kendi kafamızdan uyduruyor değiliz. Fakat bu görevi yapanlar hiçbir zaman kendilerinin kitabın resulü olduklarını söyleyemezler. Çünkü örneklilik, güzel ahlak, vahyin bağlam ve bütünlüğü, kendi içinde bulunan çözümü yani ilim olarak bu göreve layık olup olmadıklarını bilemezler. Muhammed (a.s) dan sonra her kim mehdî, nebi ve resul olduğunu iddia ederse, hem kafir, hem fasık, hem zalim hemde müşriktir. Bu yalancılara iman edenlerin hepsi kafir, fasık, zalim ve müşrik olurlar. Bunlar karakersiz ve son derece cahil kimselerdir.

Çünkü kitaba elçilik görevinin hakkıyla yapılıp yapılmadığı ancak âhirette Allah'ın huzurunda belli olacaktır. İnsanlık tarihinde binlerce Resul geldiği halde sadece yirmi sekiz tanesinin ismi Kur'an'da geçmektedir. Yani Allah'ın nazarında önemli olan resul'ün ahlak ve edebine sahip olmaktır. Bu konuda insanların teveccühüne değer vermemek gerekir. Bu görevi ifa edenlerin kendilerini Allah'ın resulü veya kitabın resulü olarak görmeleri birçok fitne, kargaşa, terör, anarşi, taklit, cehalet, zulüm, katliam, parçalanma, bölünme ve kula kulluğu yani şirki beraberinde getirecektir. İnsanların kendilerini "resul" olarak göstermeleri yobazlık ve bağnazlığa sebep olacak, ilim ve hikmet, tefekkür ve sorgulama açısından kapkaranlık bir darboğaza girilecektir. Herkes kendi elçisinin üstün olduğunun kavgasını verecek, bir nevi yeni bir tarikatçılık ve mehdiyet inancı hortlamış olacaktır.

Nübüvvet'e (Allah'tan vahiy almaya) bağlı değil de, sadece kitab'a bağlı yani Nebi- Resul değil de kitap-resul'den veya beşer-resul'den söz edilir mi? Yani kimliği belirsiz, vahye değil de, kitaba bağlı resullüğün devam edip etmediğine bir bakalım. Kitabın kendisi (vahiy); Resul yani risâlet görevini yerine getirdiğinden şüphe yok. O halde, "ben Allah'ın resulüyüm" demeden, yani resullük iddiasında bulunmadan, kitab'ı insanlara aktaranların resul olduklarına dair Kur'an'da bir delil var mı? Şimdi bu soruların cevaplarını soğukkanlı bir şekilde âyetlerden bulmaya çalışalım.

1.âyet: “Andolsun ki biz, “Allah’a kulluk edin ve Tağut’tan sakının” diye (uyarmaları için) her ümmete bir elçi gönderdik...” (Nahl- 36)

2.âyet: “...Biz, bir elçi göndermedikçe kimseye azap edecek değiliz” (İsra- 15)

3.âyet: “O küfredenler bölük bölük halinde cehenneme sürülür. Nihayet oraya geldikleri zaman kapıları açılır, bekçileri onlara: Size, içinizden Rabbinizin âyetlerini okuyan ve bugüne kavuşacağınızı İhtar eden elçiler gelmedi mi? derler...” (Zümer- 71)

4.âyet: “Ey cin ve insan topluluğu! İçinizden size âyetlerimi anlatan ve bugüne kavuşacağınıza dair sizi uyaran elçiler gelmedi mi? derler...” (Enam- 130)

5.âyet: “Ey Adem oğulları! Size kendi içinizden âyetlerimi anlatacak elçiler gelir de kim (onlara karşı gelmekten) sakınır ve kendini islah ederse onlara korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir” (Âraf- 35)

Bu âyetlere baktığımızda muvahhidlerin Kur’an’ın ilim ve hikmetinden beslenip insanlara onların diliyle vahyi ulaştırmalarının çok önemli bir görev olduğu görülüyor. İşte bu görevi ifa etme kitabın ifadesiyle resul (elçi) olma görevidir. İlgili âyetlere dikkatli bir şekilde bakıldığında Nebi- Resul yani Nübüvvet (Allah’tan vahiy almaya) bağlı Resullerin dışında da resullerin olduğu açık olarak görülüyor. Çünkü âyetlerde kullanılan Resul kavramlarının tamamı nekre olarak kullanılmıştır. Hiç bir âyette Nübüvvet makam ve mertebesinden söz edilmiyor. Çünkü Nübüvvet tarihsel bir makam ve mertebe iken, Resul’lük evrensel bir görevdir. Nebi-Resul (Nübüvvet’e bağlı Resullük) anlatılırken genelde Resul kavramı elif lam’lı yani mârife (belirlilik) takısı kullanılmıştır. Nekre (belirsizlik) takısıyla kullanılan yerlerde ise kitap-resul veya beşer- resul’e atıf yapmaktadır. Eğer Resul (elçi) kavramı sadece Nübüvvet’e (Allah’tan vahiy almaya) bağlı elçilik olmuş olsaydı, her millete uyarıcı, hidayet edici elçilerin gönderildiği ile ilgili âyetleri nasıl anlamak gerekirdi.

Yukarıdaki âyetlerde geçen, “...içinizden size âyetlerimi anlatan ve sizi bu gününüzle uyaran elçiler gelmedi mi?...” (En’am-130) ifadesini nasıl anlamak gerekir? Hemde Resul lafzı hem çoğul hem de cins olarak kullanılmışken. Yine “Ey ademoğulları! Aranızdan size âyetlerimizi okuyan Resuller geldiği zaman, kim korunur ve davranışlarını düzeltirse, artık onlara bir korku yoktur, onlar üzülmeyeceklerdir.” (Araf- 35)

Yine yukarıdaki âyette geçen “Ey Ademoğulları..! Hitabı kıyamete kadar gelecek olan tüm insanlarla ilgili olmadığını kim iddia edebilir?

Eğer bu ilâhi hitaplar kıyamet gününe kadar gelecek insanları ilgilendiriyorsa ki, bundan asla şüphe yoktur. Evet Allah Resulü’nden sonra hidayet, rahmet, din ve itikat olarak onu sadece vahiy yani kitab temsil etmektedir. Fakat kitabın dili yoktur, kitap konuşamaz, vahiy derdini anlatamaz. Halbuki vahiy kesinlikle satırların ve yazının gücüne değil, sözün gücüne sahiptir. Dünyanın bütün bilgisayarlarında, cep telefonlarında, kütüphanelerinde bulunan mushaflar Kur’an’dan konuşan bir kişi kadar etkili olamazlar.

Mimik hareketleri, etkin hitabetleri, güzel ahlak ve örnek kişilikleriyle elçiler her zaman insanların üzerinde kitaptan daha çok tesir bırakırlar. Hiç bir zaman kitabın gücü sözün gücüne ulaşamaz. Yazı ve kitap sözün gücü karşısında etkili değillerdir. İşte burada vahiy onu anlatacak onu dillendirecek, onu okuyup beyan edecek ve tebliğ edecek muvahhid sözcülere gerçekten büyük bir ihtiyaç duyar. Ancak burada önemli olan bazı konular ortaya çıkıyor.

1-) Vahyi tebliğ edenler onu bağlam ve bütünlüğü içinde bilecekler. Yani onun ilmine ve sistemine vakıf olacaklar.

2-) Kur’an’ı hayata aktarmada güzel ahlak sahibi olacaklar. Yani onu en güzel bir şekilde yaşayarak temsil edecekler.

3-) Kendilerinin resul olduklarını asla söylemeyecek etrafında olanlarda böyle bir inanca ve fikre sahip olmayacaklardır.

Çünkü vahyin elçiliğini hakkıyla yapıp yapmadıklarını bilen sadece Allah'tır.

Dolayısıyla kimin ne olduğunu Allah'tan başka hiç kimse bilemez.

4-) Din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynak kabul etmeyecek ve sadece Kur'an ile uyarı ve ikaz yapacaklar. Bu elçilik Nübüvvet'e (Allah'tan vahiy almaya) bağlı bir elçilik olmayıp, sadece Allah'ın âyetlerini insanlara aktarma ve vahyin mücadelesinin yapıldığı bir elçiliktir.

Dolayısıyla bu gerçeklerin ışığında anlaşılan gerçek şudur.

Nübüvvet'e (Allah'tan vahiy almaya) bağlı bir elçilik olmaz, fakat vahye yani kitaba bağlı bir elçilik devam etmektedir. Bir çok âyet bu gerçeği açık olarak ortaya koymaktadır. “Kafirler diyorlar ki: Ona Rabbinden bir âyet indirilseydi ya! Ey Resul! Sen ancak bir uyarıcısın ve her kavmin bir hidayet edicisi bir rehberi vardır.” (Ra'd-7) “Biz seni müjdeleyici ve uyarıcı olarak hak ile gönderdik. Her ümmet için mutlaka bir uyarıcı bulunmuştur.” (Fâtır-24)

Yukarıdaki âyette “ümmet” kavramının geçmesi çok önemlidir. Çünkü Kur'an'ı Mübin'e göre “ümmet” aynı zamanda ve aynı coğrafyada yaşayan insanların ulusal birliğini yani “vatandaşlık” anlamına geliyor. Millet ise: İnsanlık tarihinde ister şirk, ister İslam (tevhid) olsun, aynı inanca sahip olan insanları ifade eder. Yeri gelmişken şu Kur'an'ı gerçeği de geçmeyelim. Her Resul kendi döneminde yaşayan insanlar için şahittir. Kendisinden sonra gelen insanlara şahit olamaz. Bu gerçeği Kur'an, İsa (a.s) ın lisanıyla ortaya koyar.

“...İçlerinde bulunduğum müddetçe onlar üzerine şahit idim. Beni vefat ettirince artık onlar üzerine gözetleyici yalnız sen oldun...” (Mâide-117) İşte bu yüzden Resul “millet” için değil, ümmet için şahittir. Şimdi Kitaba bağlı resullüğe delil olan âyetleri görmeye devam edelim. “Yerine göre müjdeleyici ve uyarıcı olarak elçiler bulunur ki insanların Resullerden sonra Allah'a karşı bir bahaneleri kalmasın...” (Nisa-165) “Âd kavmi Resulleri yalanladı.” (Şuara-123)

“Nuh kavmi Resulleri yalanladı.” (Şuara-105)

Nuh (a.s) ın kavmine Nebi- Resul olarak sadece Nuh (a.s), Âd kavmine de sadece Hud (a.s) gönderilmişti. Fakat âyetlerde “Nuh kavmi de Âd kavmi de Resulleri yalanladı” denilerek Resul kavramları cemi (çoğul) olarak kullanılmıştır. Yalanlanan Resuller, o iki Nebiye inen âyetleri tebliğ edenlerden başkası değildir. “Şüphesiz elçilerimize ve iman edenlere, hem dünya hayatında, hem de şahitlerin şahitlik edecekleri günde yardım ederiz.” (Mümin-51)

“Allah: Elbette ben ve Resullerim galip geleceğiz, diye yazmıştır. Şüphesiz Allah kuvvetlidir, izzetli olandır.” (Mücadele-21)

Yukarıdaki iki âyet risalet misyonunun dünya hayatı boyunca devam edeceğini ortaya koymaktadırlar.

Nebi ve Resul İle İlgili Âyetlerin Güncellenmesi

Şimdi gelelim konunun en önemli yerlerinden biri olan Nebi ve Resul bağlamındaki âyetlerin güncellenmesi meselesine: Nübüvvet’e bağlı risâlet son bulmuş olduğuna göre kitaba bağlı yani din ve hüküm olarak Kur’an’dan başka kaynak kabul etmeyen muvahhidlere atfen kitaba bağlı vahyin Resulu olarak âyetler nasıl güncellenmelidir. Bu âyetler incelenirken elçilerin hem Nebi, hem Resul, hem de Nebi- Resul, bir mümin, bir devlet başkanı olduğu göz önünde bulundurularak ilgili âyetler bu eksende güncellenmelidir. Bazı âyetler Resul”ün veya Nebi’nin şahsına hitap eder fakat bu hitaptan tüm müminler sorumludur. Çünkü aynı zamanda o bir mümindir. Bazı âyetlerde Resul’e veya Nebi’ye hitaben gelir, fakat bu hitaptan sadece önder ve öncü olan kimseler sorumludur. Bazı âyetler de vardır ki, sadece Nebi’ye hitaben iner ve bu hüküm müminlerin dışında sadece ona özel bir hüküm olur.

Dolayısıyla bu güncelleme konusu ile ilgili olarak âyetlerin geçtiği bağlam ve bütünlüğe bakmak gerekir. Son nebi Resul’dür ve Allah’tan vahiy alan bir Resul’dür. Kitab-a resullük yapacak olanın âyetleri güncellemesi gerekliliğinden dolayı ben de resulüm diyemez. Yani siz genelin anladığı tarzda bir vahiy alma meselesine güncel-

leme adı altında kendinizi resul olarak göremezsiniz.

Son Nebi olan Muhammed (a.s) dan sonra kendisini Nebi veya Resul olarak ilan eden yalancı ve şarlatandır. İnsanların kendilerini resul ilan etmelerinin tarikat küfür ve şirkinden öte hiç bir anlamı ve değeri yoktur.

Hatta “Kur’an!, Kur’an!” deyip, Kur’an’ı tek kaynak kabul ettiklerini söyleyenlerin böyle bir inanca sahip olmaları tarikat şirkinden daha alçakça bir ahlaktır. İnsanların Kur’an ahlakına sahip olup olmadıklarını yani Kur’an’ı hakıyla temsil edip etmediklerini sadece Allah bilir. İnsanların gözünde çok faziletli, pek mübarek ve “evliya!” olarak bilinen biri, Allah’ın indinde hayvanlardan daha aşağı dereceye sahip olmadığını kim bilebilir.

Aşağıdaki âyetler Nebi- Resul haricinde yani Allah’tan vahiy almaya bağlı olmaksızın, kitaba bağlı resullerin insanlar tarafından bilinmesinin mümkün olmadığını gösterir. Sizden öncekilerin, Nuh, Âd ve Semud kavimlerinin ve onlardan sonrakilerinin haberleri size gelmedi mi?

Onları Allah’tan Başkası Bilmez.

Resulleri kendilerine âyetler getirdi de onlar ellerini resullerin ağızlarına bastılar ve dediler ki: Biz, size gönderileni (hikmet-Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğü) inkâr ettik ve bizi kendisine çağırdığınız (vahiy-tevhid) şeye karşı derin bir kuşku içerisindeyiz” “(vahye bağlı) elçileri dedi ki: Gökleri ve yeri yaratan Allah hakkında şüphe mi var? Halbuki O, sizin günahlarınızdan bir kısmını bağışlamak ve sizi muayyen bir vakte kadar yaşatmak için sizi (atalarınızın yolundan hak dine) çağırıyor.

Onlar dediler ki: Siz de bizim gibi bir beşerden başka bir şey değilsiniz. Siz bizi atalarımızın tapmış olduğu şeylerden döndürmek istiyorsunuz. Öyleyse bize apaçık bir delil getirin” “Elçileri onlara dediler ki: Evet biz sizin gibi beşerden başkası değiliz. Fakat Allah (vahyin bağlam ve bütünlük) nimetini kullarından dileyen (ahlâken hakmeden) kimseye lütfeder Allah’ın izni olmadan bizim size bir delil

getirmemize imkan yoktur. Müminler ancak Allah’a dayansınlar.”

“Hem, bize (vahiy ve tevhid) yollarımızı göstermiş olduğu halde ne diye biz, Allah’a dayanıp güvenmeyelim? Sizin bize verdiğiniz eziyete elbette sabredeceğiz. Tevekkül edenler yalnız Allah’a tevekkül ve sebat etsinler.”

“Kafirler elçilerine dediler ki: “Elbette sizi ya yurdumuzdan çıkaracağız, ya da mutlaka milletimize döneceksiniz!” Rableri de onlara: Zalimleri mutlaka helak edeceğiz diye vahyetti” (İbrahim-9,10,11,12,13)

Yukarıdaki âyetlerde geçen “Nuh, Âd ve Semud kavimlerinin ve onlardan sonrakilerin haberleri” ve “Onları Allah’tan başka hiç kimse bilmez” ile “Fakat Allah nimetini kullarından dileyen (ahlâken hakkeden) kimseye lütfeder” cümleleri önemlidir.

1-) Nebi- olan Resullerden sonra sadece vahiy aktaran ve sadece vahiy rehber edinen resuller olmuştur.

2-) Onları Allah’tan başka hiç kimse bilmez. Âhirette mükafatlarını alacaklardır. Önemli olan da budur.

3-) Vahiy tebliğ edenler, kendilerini reddedenlere ve karşı gelenlere söyleyecekleri tek şey âyette geçtiği gibi “Fakat Allah (vahyin bağlam bütünlük, vahyin ilim) nimetini kullarından dileyen (ahlâken hakkeden) kimseye lütfeder.” Âyetlerde bulunan “Müminler ancak Allah’a tevekkül etsinler.” (İbrahim-11) ile “Tevekkül edenler yalnız Allah’a tevekkülde sebat etsinler” (İbrahim-12) cümleleri de, vahiy anlatanların her türlü kibir ve gururdan uzak kalmalarının yolunu göstermektedir. Yani din ve hüküm olarak Kur’an’dan başka hiçbir kaynak kabul etmeyenler için sadece Allah’a dayanıp O’na güvenmek mertebelerin en büyüğüdür.

Nübüvvet kurumu ile ilgili özel âyetler ve hükümler nazil olmuştur. “Nebi, müminlere kendi canlarından daha evlâdır. Eşleri onların analarıdır...” (Ahzab-6)

“Ey iman edenler! Siz, bir yemeğe çağrılmadıkça, zamanını

gözetmeksizin Nebi'nin evlerine girmeyin. Ancak davet edildiğiniz vakit girin. Yemeği yediğinizde hemen dağılın, sohbete dalmayın. Çünkü bu hareketiniz Nebi'yi üzmemekte fakat o (size bunu söylemekten) utanmaktadır. Ama Allah, hakkı söylemekten çekinmez.

Nebi'nin hanımlarından bir şey istediğiniz zaman perde arkasında isteyin. Bu, hem sizin kalpleriniz, hem de onların kalpleri için daha temiz bir davranıştır. Sizin Allah'ın Resulünü üzmeniz ve kendisinden sonra onun(Nebi'nin) hanımlarını nikahlamanız olacak bir şey değildir. Çünkü bu, Allah katında büyük bir günahdır.” (Ahzab- 53)

Yukarıdaki âyetler dikkatlice incelendiğinde görülecektir ki âyetlerde Resul değil Nebi lafzı kullanılmıştır. Sadece eziyet ibaresinde Resul kavramı kullanılarak Resulü üzmenin ciddiyetine gönderme yapılmıştır.

Nebi; Nübüvvet makamından dolayı müminlere kendi canlarından daha öncelikli bir konuma sahiptir ve Nebi'nin eşleri de Nebi'den sonra müminler tarafından nikah edilmezler. Bu nikah edilmemeleri cümlesi; zaten bir inşa değil, haber cümlesidir.

Tıpkı “Nebi'nin hanımları onların (müminlerin) anneleridir.” derken, gerçek anneleri olmadıkları gibi, onlar, ümmetin anneleri olarak kabul edilmiş ve bunları müminlerin nikahlamadıkları ifade edilmiştir. Yani âyetin manası “Müminler Nebi'den sonra onu hanımlarını nikahlasınlar değil, nikahlamazlar” şeklinde anlaşılmalıdır. Bu ise Allah'ın vahye bağlı Nübüvvet makam ve mertebesine verdiği değerın müminlerin yanındaki karşılığıdır. Nübüvvet kurumu kapandığı için bu kuruma ait hükümler de kapanmıştır. Âyetleri güncelleme adına Allah'ın kitabına işkence etmenin bir anlamı yoktur. Nebi'nin hanımlarıyla evlenmeme emrinin güncellenmesi, kendisinden sonra Nebi'nin haysiyet ve şerefının korunması Nübüvvet makam ve mertebesinin korunması, vahye bağlı Risalet'in namusuna bir iftira ve lekenin sürülmemesi içindir.

Dolayısıyla dinin sahibi olan Allah, Nübüvvet müessesesini

kapattım diyorsa (Ahzab-40) artık hiç kimse hakiki manada ne vahiy alabilir ne de bu kuruma özel âyetleri kendisi için güncelleyebilir. Buna bağlı olarak da kendisini Allah'ın resulü olarak ilan edemez. Şunu belirtmek gerekir ki, hem Nübüvvet'in ve hem de kitabın resulü kendi hevasından bir aktarım gerçekleştirmez.

Aksi halde Allah'ın cezalandırması ile karşılaşır (Hakka-43, 44) Eğer birileri; Allah adına O'nun sözünden başka şeyleri insanlara söylüyorlarsa Allah'a karşı korkunç bir iftira etmiş ve büyük bir yalan uydurmuş olurlar. Yukarıdaki kitabın resullüğüne delil olarak aktardığımız âyetlerde de resullerin sadece Allah'ın âyetlerini insanlara okudukları anlatılmaktadır. (Kasas- 47; Tâhâ-134)

Özellikle Kasas- 47 de ifade edildiği gibi tüm resuller sadece Allah'ın âyetlerini okuyarak tebliğ etmekle mükelleftirler. İnsanlarda resullerin anlattıkları âyetlere tâbi olarak hakiki anlamda Müslüman olurlar.

Çünkü insanlar sadece Allah tarafından indirilen vahiyden sorumludurlar. (Zuhruf-43,44)

Şimdi bu bağlamda “Resul’e itaat etme” âyetlerini nasıl anlamak gerekir. “Kim Resul’e itaat ederse Allah’a itaat etmiş olur...”(Nisa-80) “De ki: Allah’a ve Resulüne itaat edin. Eğer yüz çevirirlerse bilsinler ki Allah kâfirleri sevmez.” (Âli İmran- 32)

İkinci âyette “Allah’a yani Resul’e itaat ediniz” denilmiş ve “Eğer yüz çevirirseniz Allah kâfirleri sevmez” denilerek vahyin kaynağına atıf yapılmıştır Bu âyette “Allah’a itaat” “kitaba itaat” ise, Resul’e itaat neye itaat olacaktır?

Cevap: Resul’e itaat etmek de Allah’a itaattir. Allah kendi sözlerini bizzat kitap yok iken, veya insanların büyük çoğunluğunun kitaba ulaşmaları mümkün değilken, vahiy yani Allah'ın emir ve yasaklarını ancak Resullerin kalplerine yani onların aracılığıyla haber aldıkları için yüce Allah, Resul’e itaat etmemizin kendisine itaat olduğunu bildirerek Resul’ün sözünü Allah'ın sözü olduğunu belirtmiştir. “Onu Ruhul-Emin uyarıcılardan olasın diye, apaçık

Arap diliyle, senin kalbine indirmiştir.” (Şuara-193,194,195)

“O (Kur’an), şüphesiz değerli bir Resulün sözüdür” (Tekvir-19) Bundan dolayı “Resul’e itaat” kesinlikle “Allah’a itaattir” Aslında Allah tarafından indirilen vahiy sözün gücüne dayanan bir özelliğe sahiptir yani vahiy kitap değil, hitaptır.

Vahyin kendisine “kitap” demesi (Bakara-2) bağlam ve bütünlüğü, koruma altında bulunması, kendi içinde bulunan bir çözümlü ve sistemi olduğundan dolayıdır. Yoksa Kur’an asla iki kapak arasında bulunan bir kitap değildir. İşte Kur’an’ın bildiğimiz anlamda bir kitap olmadığını gösteren âyetler. “Bu Kur’an, kendilerine ilim (hikmet- tevhid) verilenlerin göğüslerinde yer alan apaçık âyetlerdir...” (Ankebut-49) “...İndimizde hakkı söyleyen bir kitap vardır ve onlar haksızlığa uğratılmazlar.” (Müminün-62) Halbuki yüce Allah’ın indinde iki kapak arasında maddi şeylere yazılmış bir kitap bulunmamaktadır.

“Hakikatte o (yalanladıkları) levh-i mahfuzda (muvahhidlerin gönüllerinde) bulunan şerefli bir Kur’an’dır.” (Buruc-21,22)

Şimdi elimizde Allah’tan olduğuna inandığımız bir kitap var iken, artık “Resul’e itaat etme” ile ilgili âyetleri nasıl anlamak gerekir? Zaten elimizde kitap var, ayrıca Resul’e ne gerek var? gibi sorulara nasıl bir cevap vermek gerekir? Bir insanın Allah’a itaati, tabii ki Allah’ın kitabına yani sözlerine itaat demektir. O’nun sözleri; ya yazılı bir kitapta ya da Resullerin (O’nun elçilerinin) dilindeki ilahi sözler (âyetler)dir.

Kitabı bilmeyenler kitab-ın resullerinin vahiy’den aktardıklarına iman ederler. Çünkü bugün bile yani içinde bulunduğumuz teknoloji ve dijital çağda bile insanların büyük çoğunluğu Kur’an’ı kitaptan değil, kitabın elçilerinden dinleyerek ikna olur ve bu şekilde dinlerini öğrenirler.

Dolayısıyla ister beşer resul’e itaat, ister kitaba itaat olsun ikisi de sonuç olarak Allah’a itaat etmek sayılır. İnsanlar dini bir meselede kendi aralarında çelişkiye düştükleri zaman onun çözümünü

mutlaka Allah'a ve onun Resul'üne götürmek zorundadır. Bu ilâhi bir emirdir. Eğer Allah'a gitmek kitaba gitmek ise, resuller de kitabın âyetlerini okuyorsa ikisi de aynı şey değil mi? Burada çok önemli bir fark devreye giriyor. Ahlak ve karakteri, edep ve tavırları, konuşma ve mimik hareketleri bulunan canlı ve heyecanlı insan faktörü: Yani Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü, kendi içinde bulunan çözümünü, ilim ve hikmetini hayata aktaracak bir dile ve mücadeleye ihtiyaç vardır.

Çünkü herkes vahyin bağlam ve bütünlüğünü vahyin sistemini, kendi içinde bulunan çözümünü kavrayamaz. Sadece son vahiy olan Kur'an değil, yüce Allah'ın elçilere göndermiş olduğu bütün vahiy'lerde sözün gücü geçerlidir. Kur'an dolusu binlerce kütüphane, bilgisayar, sadece Kur'an'dan konuşan, Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü bilen biri kadar etkili değillerdir. Satır ve yazı ölü, kitap yani metin cansız, hareketsiz bir özelliğe sahiptir.

Hiçbir zaman ölü olan yani yazı, yani kitap, onu dile getiren canlı, heyecanlı, dinamik, mücadele yüklü bir ruh, bir elçi, bir sözcü kadar etkili olmazlar. İşte bu yüzden Allah'ın Resulleri ile kitabın resulleri değerlidir. Sadece Kur'an'dan konuşan, sadece Kur'an'a dayanan ve sadece Kur'an'ı anlatan bir kişi güzel ahlak ve hitabetiyle dünya dolusu kitaptan daha etkilidir. Vahiy, onu dile getiren, onu açıklayan ve tebliğ edenlere ihtiyaç duyar kendi elçilerini de ortaya çıkarmaya çalışır. Yani vahyi anlatan, onun sözcülüğünü yapan, onun için mücadele eden elçiler olmadığı zaman, hakkın batıla karışması son derece kolaylaşır.

İşte o zaman Kur'an'da bulunan kavramların içi boşaltılır, vahyin bağlam ve bütünlüğü bozulur, Kur'an'ın manası tahrif edilir. Bütün bunların önünde tek engel Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü bilen, onun mücadelesini yapan ve sadece vahye tabi olan muvahhidler ile kitabın resulleridir. Kitab'a resullük yapanlar sadece vahye tabi olurlar. Eğer sadece vahye tabi olmazlarsa uydurmacılar tarafından kitabın mealinde yapılacak ihanetleri keşfetme imkânına sahip olamazlar. Yani din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka kaynak

kabul ederlerse, yüce Allah onları böyle değerli bir misyondan ve faziletli bir muvaffakiyetten mahrum edecektir.

Daha önce ifade ettiğimiz gibi Nübüvvet'e Allah'tan vahiy almaya) bağlı Resullük görevi verilmeden Allah Nebi'lere muhakkak ilim ve hikmet vermiş yani onları Risâlete hazırlamıştır. Bu da bize şunu öğretir. İlimsiz ve hikmetsiz resul olmaz. İlim vahiy; hikmet ise vahyin bağlam ve bütünlüğü vahyin kendi içinde bulunan çözümü yani vahyin maksadı olmuş oluyor.

İnsanlar neden Nebi ve Resul olan Muhammed (Aleyhisselam) a sorular sorarlardı da, sorularının cevaplarını indirilen vahiy'de aramazlardı. Veya neden hazır vahiy var iken, sorma ihtiyacı duyuyorlardı? Bir çok yerde geçen "sana soruyorlar" âyetlerini bir düşünelim. Peki, Allah'ın Resul'ü Muhammed (Aleyhisselam) onlara kendi akıl ve ictihadından cevap vermiş midir? Yoksa her seferinde indirilen vahiy'den mi cevap vermiştir. Onların sordukları bütün sorulara karşı, De ki: buyrulurak Allah kendi emir ve yasaklarını insanlara Resul'ün dili ile aktarmıştır.

İnsanlar tarafından gelen soruların hiçbir tanesine Resul kendi heva ve hevesinden cevap vermemiştir. İşte Resulullah (a.s) ın indirilen vahiy ile verdiği cevaba itaat farzdır. Çünkü Resul olmadan vahiy, din, iman, İslam olmaz. Resul Allah tarafından indirilen vahiy dışında hiçbir şey söylemez. "O (Resulün bildirdikleri kendisine) vahyedilenden başka bir şey değildir." (Necm-4) "...Resul size ne veriyorsa onu alın, size neyi yasaklıyorsa ondan da sakının. Allah'tan korkun. Şüphesiz Allah'ın azabı çetindir." (Haşr-7) "Kim Resul'e itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur..." (Nisa-80)

Dolayısıyla yüce Allah iki kapak arasında bir kitap indirmemiştir. Vahiy Resulullah'ın kalbine inmiştir.

Kur'an'da bulunan bütün "kitap" kavramları "vahiy" anlamında kullanılmıştır. İnsanlar sadece Allah tarafından indirilen vahiy ile sorumlu tutulmuşlardır. (Zuhruf-43,44) Fakat herkes her konuda ilgili âyetleri bilmeyebilir. Bundan daha doğal ve daha tabii

bir şey yoktur. İnsanların farkına varmadıkları âyetlerle ilgili onların sorunlarını kim çözecek? Sorusunun cevabı kitapta var, fakat onlar bunu görmekten aciz ise, sorun kimin tarafından çözülmelidir? İşte tam bu noktada insan faktörü yani insan ile kitap arasında bulunan muhteşem fark ortaya çıkmaktadır. Kitap ile insanlar arasında aracılık yapıp hikmetten nasiplenmiş, kitabın elçileri sorunu çözecek merci olarak gösterilmiştir. Yani insanlar aralarındaki dini meselelerde öncelikle Allah'a dolayısıyla onun kitabına gitmek zorundadırlar.

Eğer ihtilaf ettikleri meseleleri direk olarak kitap çözmez ise o zaman kitabın resullerine giderek meselelerini çözerler. Çünkü kitap sözün gücüne sahip olduğu için içinde bulunan konular derli toplu değillerdir. O konuların bağlantıları kitabın içinde ufaklı çoklu olarak bir çok yere dağılmışlardır. Onları oradan bulup çıkarmak herkese nasip olmuyor. İşte bundan dolayı kitaba resul olanlar sadece vahye tâbi olacak, âyetlerin ince bağlantılarını bulacak, insanlara okuyacak ve indirilen mesajlarla onların sorunlarını çözeceklerdir. “Onlar hala Kur’an üzerinde gereği gibi tedebbür etmeyecekler mi?

Eğer o, Allah’tan başkası tarafından gelmiş olsaydı onda bir çok tutarsızlık bulurlardı” “Onlara güven veya korkuya dair bir haber gelince hemen onu yayarlar; halbuki onu resul’e veya aralarında bulunan emir sahibi kimselere götürmeleri, onların arasından (Kur’an’da)istinbat eden, onun iç yüzünü anlayanlar, onun ne olduğunu bilirlerdi. Allah’ın size lütuf ve rahmeti olmasaydı, pek azınız müstesna, şeytana uyup giderdiniz” (Nisa-82, 83)

Bu âyette güven ve korkuya dair haber gelince meseleyi, kitab-a değil, resule ve emir sahiplerine götürmeleri istenmiştir. Şayet Nebi- Resul yoksa yani vahiy alan Resul yoksa, bu âyetteki resule götürmekten maksat ne olabilir?

Çünkü Resul, kıyamet gününe kadar sürececek bir evrenselliğe sahip bulunuyor. Sorunlar kıyamet gününe kadar devam edecekse bu âyette sözü edilen sorunların çözümünü yapacak “resul” kimdir? Bu kitaba resullük yapan ilim ve hikmetle donanmış isimsiz vahiy

kahramanları ve işten anlayan söz sahibi kişiler (ulul emir) dir.

Aradaki Farklar:

Nübüvvet'e yani vahye bağlı Resul ile kitaba bağlı Resul arasında bazı farklar bulunmaktadır.

1-) Nübüvvet'e bağlı yani vahiy alan Resul "uyarıcı ve emin bir elçi olduğunu ilan eder.

Âyetler:

"Kardeşleri Nuh onlara şöyle demişti: Sorumluluk bilincine sahip olmaz mısınız? (Allah'a karşı gelmekten sakınmaz mısınız?) Bilin ki, ben size gönderilmiş güvenilir bir Resulüm." (Resul'ün emin) (Şuara-106,107)

"Kardeşleri Hud onlara şöyle demişti: Sorumluluk bilincine sahip olmaz mısınız? (Allah'a karşı gelmekten sakınmaz mısınız?) Bilin ki, ben size gönderilmiş güvenilir bir Resulüm" (Resulün emin) (Şuara- 124-125) "Kardeşleri Salih onlara şöyle demişti: Sorumluluk bilincine sahip olmaz mısınız? (Allah'a karşı gelmekten sakınmaz mısınız?) Bilin ki, ben size gönderilmiş güvenilir bir Resulüm" (Resulün emin) (Şuara- 142, 143) "Andolsun, biz Nuh'u kavmine Resul olarak gönderdik. Onlara: Ben (dedi) sizin için apaçık bir uyarıcıyım. (نَذِيرٌ مُّبِينٌ) nezirun mübin)" (Hud- 25) "(Ey Resul!) De ki: Ey insanlar! Ben ancak sizin için apaçık bir uyarıcıyım. (نَذِيرٌ مُّبِينٌ) nezirun mübin)" (Hac-49)

Hac suresi 47. âyete baktığımızda yukarıdaki âyetin son vahyin temsilcisi olan Muhammed (aleyhisselamın) bağlamında kullanıldığını açık olarak görüyoruz "Düşünmediler mi ki, arkadaşlarında delilik yoktur. O, ancak apaçık bir uyarıcıdır" (نَذِيرٌ مُّبِينٌ) nezirun mübin)

Fakat Nübüvvet'e bağlı olmayan yeni vahiy almayan kitab-a bağlı resuller kendilerinin "Resul" ve "emin" bir uyarıcı olduklarını söyleyemezler.

Kitaba bağlı olan resuller sadece yüce Allah tarafından gön-

derilen vahyi insanlara ulaştırma görevi üstlenirler. Yani sadece ve sadece kitabın sözcülüğünü yaparlar. Kitaba bağlı resullerin kendilerini “Allah’ın emin bir Resulü ilan etmeleri” hem riyakarlık, hem yalan, hem Allah’a iftira ve hem de küfür olacaktır. Çünkü vahyin bağlam ve bütünlüğünü, kendi içinde bulunan sistemini yani hikmetini, kendisine vahiy indirilen nebi resul gibi bilemezler. Kitaba bağlı resuller, güzel ahlak ve örneklik bakımından Nübüvvet’e bağlı Resul gibi olamayacaklarından dolayı emin olduklarını da iddia edemezler. Kitaba bağlı resuller, emin olduklarını iddia etmeden, güzel ahlak ve sağlam bir karaktere sahip olduklarını örnek yaşantılarıyla göstereceklerdir. Onların emin, güzel ahlak ve bilinç sahibi olup olmadıkları ahirette Allah tarafından ortaya çıkarılacaktır.

2-) Nübüvvet’e bağlı Resuller Allah tarafından koruma altına alınmışlardır: Nübüvvet’e bağlı Resuller yani Allah’tan vahiy alan Resuller ilahi koruma altındayken, kitab-a bağlı yani vahiy almadan sadece kitabı tebliğ eden resuller koruma altında değillerdir.

“Ey Resul! Rabbinden sana indirileni tebliğ et. Eğer bunu yapmazsan O’nun elçiliğini yapmamış olursun. Allah seni insanlardan koruyacaktır. “Vallâhu ye’simuke minennesi” Doğrusu Allah kafirleri topluluğunu (vahiy’den bağımsız olarak) hidayete erdirmez.” (Mâide-67)

Mesela: İsa (aleyhisselam) vahiy alan Nebi-Resul olduğu için onu öldüremediler. “Ve “Allah Resulü Meryem oğlu İsa’yı öldürdük demeleri yüzünden (onları lanetledik) Halbuki onu öldürmediler yani asmadılar.” (Nisa-157) “Allah buyurmuştu ki: Ey İsa! Seni vefat ettireceğim, seni nezdime yükselteceğim, seni inkâr edenlerden arındıracağım ve sana uyanları kıyamet gününe kadar kâfirlerden üstün kılacağım” (Âli İmran-55)

Fakat kitab-a bağlı resuller koruma altında olmadıkları için zaman zaman kavimleri tarafından öldürmüşlerdir. “Andolsun biz Musa’ya kitab’ı verdik. Ondan sonra ardarda resuller gönderdik. Meryem oğlu İsa’ya da deliler verdik. Ve onu, Ruhü’l Kudüs ile destekledik. Ama ne zaman size bir resul nefislerinizin hoşlanmadığı

bir şey (bahyin tek kaynak olduğunu) getirdiyse büyüklük taslayarak kimini yalanladınız kiminizi de öldürdüğünüz doğru değil mi!” (Bakara- 87)

Yukarıdaki âyette bulunan “Andolsun biz Musa’ya kitab-ı verdik. Ondan sonra ardarda resuller gönderdik. Meryem oğlu İsa’ya da deliller verdik...” bölümü önemlidir. Çünkü bizim Kur’an’dan bildiğimiz kadarıyla Musa ile İsa (aleyhimusselâm) arasında Nübüvvet’e bağlı yani vahiy alan resul gelmemiştir. Davut ve oğlu Süleyman (a.s.) nebi idiler. Fakat gerçekte onlarca kitab-a bağlı resuller gelip geçmiştir. Bununla ilgili âyetler çoktur. Yani Nübüvvet’e bağlı Risaletten sonra kitab-a risaletin devam ettiğini gösteren birçok ayet mevcuttur. “Kitaba bağlı resuller koruma altında değildir” demiştik.

“Andolsun ki İsrailoğullarından sağlam söz aldık ve onlara resuller gönderdik. Ne zaman bir resul onlara nefislerinin arzu etmediğini (vahyin dinde tek kaynak olduğunu) getirdiyse bir kısmını yalanladılar bir kısmını da keşfettiler.

Yukarıdaki âyetten İsrailoğullarının Kitab-a bağlı yani sadece vahiy tebliğ eden bir çok resülü öldürdükleri belli oluyor.

3-) Nübüvvet’e bağlı olan Resuller haram kılar. Fakat kitab-a bağlı olan Resuller haram kılamazlar. Çünkü Allah’tan indirilen vahiy sayesinde din, Nübüvvet’e bağlı olan Resul döneminde tamamlanmıştır.

Artık kim olursa olsun helal ve haram kılma yetkisine sahip değildir. Helal ve haram olan şeyler Allah tarafından, vahiy’le Nübüvvet’e bağlı olan Resul aracılığıyla insanlara bildirilir. Aslında Allah’tan başka hiç kimse haram ve helal kılamaz. (Âraf-32; Nahl-116) Fakat vahiy Nebi olan Resul’ün kalbine indiği ve görünürde bir kitap olmadığı için ona da haram ve helal kılma izafe edilmiştir. “Yanlarındaki Tevrat ve İncil’de yazılı buldukları o Nebi’ye, o ümmi Resul’e tâbi olanlar var ya, işte o Resul (kendisine indirilene vahiy’le) onlara iyiliği emreder, onları kötülükten men eder, onlara temiz şeyleri helal, habis olan şeyleri haram kılar. Ağırıklarını ve

üzerlerindeki zincirleri indirir.

O Resul'e iman edip, ona saygı gösteren, ona yardım eden ve onunla birlikte gönderilen Nur'a (Kur'an'a) tâbi olanlar var ya, işte kurtuluşa erenler bunlardır." (Âraf-157)

4-) Nübüvvet'e bağlı Resullerin hanımları ile evlenmek haramdır. "Ey iman edenler! Siz bir yemeğe çağrılmadıkça zamanını gözetmeksizin Nebi'nin evlerine girmeyin. Ancak davet edildiğiniz vakit girin. Yemeği yediğinizde hemen dağılın, sohbete dalmayın. Çünkü bu hareketiniz Nebi'yi üzmemekte, fakat o size bunu söylemekten utanmaktadır. Ama Allah hakkı söylemekten çekinmez. Nebi'nin hanımlarından bir şey istediğiniz zaman perde arkasında isteyin. Bu, hem sizin kalpleriniz, hem de onların kalpleri için daha temiz bir davranıştır. Sizin Allah'ın Resülü'nü üzmeniz ve (Nebi'den) sonra onun hanımlarını nikahlamanız asla caiz değildir. Çünkü bu Allah katında büyük bir günahdır." (Ahzab- 53)

Fakat kitaba bağlı resullerin hanımları ile evlenmenin bir sakıncası yoktur. Çünkü kitaba bağlı resullerin kimler olduklarını sadece Allah bilir. Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü bilme, hikmetini anlama, güzel ahlak ve örneklik bakımından kimin ne olduğu Allah'ın ilminde olduğu için, kitaba bağlı olan kişilerin kendilerini resul ilan etmeleri ve yanlarında bulunan kişilerin onları resul olarak kabul etmeleri küfürdür. Gaybı sadece Allah bilir.

5-) Nübüvvet'e bağlı Resuller masumdur. Faruk kitab-a bağlı resuller masum değildir. (Ey Resul!) Biz, senden önce hiçbir Resul ve Nebi göndermedik ki, o, bir temennide bulunduğu anda, şeytan onun deliğine illede (beşeri arzular) katmaya kalkışmasın. Ne var ki Allah, şeytanın katacağı şey iptal eder. Sonra Allah, kendi âyetlerini sağlam olarak yerleştirir. Allah hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Hac-52)

Nebi olan Resul Allah tarafından aldığı vahyi insanlara sağlam olarak ulaştırması gerektiğinden dolayı vahyi tebliğ etmede hata etmesi mümkün değildir. Çünkü vahiy onun dilinde hayat bulur.

Nebi olan Resul yani Nübüvvet'e bağlı Resul olmadan vahiy, din, iman, İslam diye bir şey olmaz. Fakat kitab-a bağlı resuller zaten Allah tarafından tanımlanmış olan kitab-ı aktarmak, sadece onu tebliğ etmekle görevlidirler.

Bu görevlendirme Nübüvvete bağlı resuller gibi direkt olarak değil, dolaylı yoldan, kişinin sağlam karakter ve güzel ahlakı ile ilgili bir durumdur.

6-) Nübüvvet'e bağlı Resullere karşı gelmenin yani onlara isyan etmenin karşılığı cehennemdir. Fakat kitab'a bağlı resullere karşı gelmek azap sebebi değildir. Çünkü kitab'a bağlı resullerin Allah tarafından düzeltme imkanları bulunmamaktadır.

Dolayısıyla yüzde yüz vahye uyup uymadıkları yani vahye sadık olup olmadıkları tam olarak bilinmediğinden onlara mutlak itaat olmaz.

Nübüvvet'e bağlı Resul vahyin ikinci kaynağı iken, kitaba bağlı resuller vahyin kaynağı değildir. Kitaba bağlı elçiliğin mükafatı yüce Allah indinde büyük olmakla birlikte aslında basit bir görevdir. Kitaba bağlı risâlet, din ve hüküm olarak vahiy'den başka hiçbir kaynak kabul etmeme, sadece kitabı okuma, yalnız onu duyurma, sadece vahiy tebliğ etme, Allah'tan indirilene koruma ve onun mücadelesini yapma anlamında kullanılmıştır. Dolayısıyla Nübüvvet'e bağlı Resullere saygısızlık yapılamaz.

“Yine onlardan: O (Nebi, her söyleneni dinleyen) bir kulaktır, diyerek Nebi'yi incitenler de vardır. De ki: O, sizin için bir hayır kulaklıdır.

Çünkü o Allah'a emanet eder, müminlere güvenir ve o, sizden iman edenler için de bir rahmettir. Allah'ın Resulüne eziyet edenler için mutlaka elem verici bir azap vardır.” (Tevbe- 61) “Allah ve melekleri (vahiyle) Nebi'ye salat ederler (yardım eder ve destek olurlar) Ey iman edenler! Siz de ona salat edin(yardım edin ve destek olun) (Fakat tam olarak sadece)Allah'a teslim olun. Allah'a yani Resulü'nü incitenlere Allah, dünyada ve ahirette lanet etmiş ve onlar

için alçaltıcı bir azap hazırlamıştır.” (Ahzab-56,57)

Âyetler iyice incelendiğinde Nübüvvet'e bağlı olan Resul'ün Nebi'lik vasfına özellikle dikkat çekilir ki, Nübüvvet'e bağlı Resul ile âyetlere bağlı Resulün arasındaki fark belli olsun.

7-) Nübüvvet'e bağlı Resuller haricinde hiç kimseye mutlak itaat yoktur. Kur'an'a göre sadece vahyin iki kaynağına yani Allah'a ve Resulüne mutlak itaat vardır. Rahman ve Rahim olan Allah ve Nübüvvet'e bağlı Resul haricinde dinde hiç kimseye kayıtsız şartsız itaat edilemez. Dolayısıyla kitab'a bağlı olan resullere itaat olmaz. Çünkü kitab'a bağlı resuller vahyin kaynağı değildir. Hatta kitab'a bağlı resullere yani görevi sadece âyetleri tebliğ etmek ve duyurmak olan resullere ittiba da edilmez. Okudukları Kur'an dinlenir, tebliğ ettikleri vahye kulak verilir fakat ittiba ve itaat sadece Kur'an'a olmaktadır. En doğrusunu Allah bilir. Şu âyetler buna delildir.

Birinci âyet: “Eğer biz bundan (Kur'an'dan) önce onları bir azap ile helak etseydik, muhakkak ki şöyle diyecelikleri: Ey Rabb'imiz! Ne olurdu bize bir Resul gönderseydin de, şu aşağılığa ve rüsvaylığa düşmeden önce âyetlerine uysaydık.” (Tâhâ- 134)

İkinci âyet: “Rabbin, kendilerine ayetlerimizi okuyan bir Resulü memleketlerin merkezine göndermedikçe, o memleketleri helak edici değildir. Zaten biz ancak halkı zalim olan ülkeleri helak etmişizdir.” (Kasas-59)

Üçüncü âyet: “Bizzat kendi yaptıklarından dolayı başlarına bir musibet geldiğinde: Rabbimiz! Ne olurdu bize bir Resul gönderseydin de âyetlerine uysak ve müminlerden olsaydık! diycek olmasalardı (Resul göndermedik).” (Kasas-47)

Birinci âyette bulunan “...Ey Rabbimiz! Ne olurdu, bize bir resul gönderseydin de, şu aşağılığa ve rüsvaylığa düşmeden önce âyetlerine uysaydık.” (Tâhâ-134)

İkinci âyette bulunan, “...Rabbin, kendilerine ayetlerimizi okuyan bir resulü memleketlerin merkezine göndermedikçe o memleketleri helak edici değildir.” (Kasas-59)

Üçüncü âyette bulunan, “...Rabbimiz! Ne olurdu bize bir resul gönderseydin de, ayetlerine uysak...” (Kasas-47)

Cümlelerinde bulunan “resul” kavramının marife değil de, nekre olarak gelmesi, söz konusu elçilerin vahye bağlı değil, kitaba bağlı yani âyetleri tebliğ eden resuller olduklarını anlıyoruz. Kur’an’a göre sadece vahyin iki kaynağına yani Allah’a yani Resulüne itaat vardır. Allah ve Nübüvvet’e bağlı Resul haricinde hiç kimseye mutlak anlamda itaat olmaz. Vahyin ikinci kaynağı olan Resul vefat ettikten sonra sadece kitap Resul’e itaat edilir. İşte bundan dolayı Kur’an’a baktığımızda itaat kavramının “Resuller” bağlamında değil, sadece “Nübüvvet’e bağlı Resul” bağlamında kullandığını görüyoruz. Gerçekten çok ilginç, “ittiba, tilâvet, inzar (uyarma)” tebliğ” gibi kavramlar çoğul olarak “Resuller” bağlamında kullanıldığı halde, itaat kavramı tekil ve kimliği belli olan Nebi olan Resul bağlamında kullanılmıştır. “Nübüvvet’e bağlı Resul’e itaat Allah’a itaat olarak kabul edilmiştir.” (Nisa- 80)

KUR'AN'IN RESUL ANLAMINDA KULLANILDIĞI AYETLER

Kur'an'ı Mübin, Adem (a.s) dan Allah Resulü Muhammed (a.s) a kadar gönderilen bir çok Elçinin hayatını anlatır. Aynı zamanda Kur'an evrensel bir mesaj olduğu için kıyamet gününe kadar gelecek insanları muhatap alır. “De ki: Hangi şey şahadetçe en büyüktür. De ki: (Allah'tan başka ilah olmadığına dair) benimle sizin aranızda Allah şahittir. Bu Kuran bana, kendisiyle sizi ve ulaştığı herkesi uyarmam için vahyolundu.” (Enam- 19)

O halde Kur'an'da resul kavramının geçtiği bütün âyetler Allah Resulü Muhammed (a.s) döneminde yaşayan insanları ilgilendirdiği gibi kıyamet gününe kadar gelecek insanları da ilgilendirir ve onları da muhatap alır. Bundan dolayı Kur'an'ı Mübin'de “Resul” kavramı geçen âyetleri yeniden bir değerlendirme altına almak gerekir.

Âyetlerin bir çoğunda bulunan “Resul” kavramı “Kur'an” hakkında kullanılmıştır. Veya Kur'an'da geçen “Resul” kavramlarının bir çoğunu “Kur'an” hakkında kullanmamızın hiçbir sakıncası yoktur. İşte bu yazılarımızda “Resul” kavramının geçtiği âyetleri ele almaya çalışacağız. Yoksa Kur'an'da bulunan yüzlerce âyet güncellenmemiş olacağından metinde olan varlığının bir anlamı olmayacaktır.

Mesela: “Allah tarafından kendilerine, yanlarında bulunanı tasdik edici bir “Resul” (Elçi) gelince ehl-i kitaptan bir grup, sanki Allah’ın kitabını bilmiyormuş gibi onu arkalarına atıp terkettiler” (Bakara-101) Yukarıdaki âyette bulunan “Resul” kavramı Kur’an hakkında kullanılmıştır. Çünkü Bakara 89. âyette “Resûl” kavramının yerine “kitap” kavramı kullanılmıştır. Âyete bir bakalım: “Allah tarafından kendilerine, yanlarında bulunanı tasdik edici bir “kitap” gelince...” (Bakara-89) Bir de “Resul” kavramı için kullanılan “Allah’ın ininden kendilerine, yanlarında bulunanı tasdik edici bir “Resul” gelince bölümü de çok önemlidir.

“Beşer - Resûl” Allah indinden değil, insanlar arasından seçilir. Aslında “Beşer -Resul” ile “Kitap Resul” arasında herhangi bir fark bulunmamaktadır. “Kitap - Resul” “Beşer - Resul” sayesinde hayat bulur.

“Beşer - Resul” olmazsa “Kitap - Resul” diye bir şeyden söz edilemez. Muhammed (a.s) vefat edinceye kadar “Beşer- Resul” olarak görevinin başında bulunuyordu. Vefat ettikten sonra artık tek müracaat edilecek kaynak “Kitap- Resul” kalmıştır.

“De ki: Allah’a yani Resul’üne itaat edin. Eğer yüz çevirirlerse bilsinler ki Allah kafirleri sevmez” (Âli İmran- 32) Hem “Beşer-Resul” ve hem de “Kitap- Resul” Allah’ı temsil ederler. Yani Allah adına konuşurlar. Özellikle de bu gibi âyetlerde her zaman tekil olarak “Resul” kavramı kullanılmıştır. Bu gibi âyetlerde hiçbir zaman “Muhammed’e” ve “Nebi’ye” yer verilmemiştir.

Yani sistem çok dengeli ve hassas kurulmuştur. Fakat bu ince ayar ve hassas denge “peygamber” kelimesini kullanmayan muvahhidler için önemlidir. “Peygamber” kelimesi, bütün bu ince ayar ve hassas dengeyi yani “Nebi” ve “Resulün” arasında bulunan ilim ve hikmeti darmadağın ediyor. “Beşer Resul” olmayınca “Kitap “Resul” din ve hüküm olarak devreye girer. Yani insanlara şu gerçek anlatılmak istenir. “Din ve hüküm olarak sizin Allah tarafından indirilen vahye uymanızdan başka hiçbir yolunuz yoktur.

Dolayısıyla insanlar tarafından uydurulan rivayetler hiçbir zaman Resul'ü temsil edemezler. Bundan dolayı hidayete vesile de olamazlar.

Örnek: “Rabbimiz! İndirdiğine iman ettik ve Resul'e tabi olduk. Şimdi bizi (birliğini tasdik eden) şahitlerden yaz, dediler.” (Âli İmran- 53)

Aslında yukarıdaki âyet İsa (a.s) a iman eden Havarilerin dillerinden aktarılmaktadır. Fakat güncelliğini koruyor ki, son vahiy'de de yer almıştır. Âyet indirilen vahye iman etmenin aynı zamanda “Beşer- Resu'e” tabi olma anlamına geleceğini veciz bir şekilde ortaya koyuyor. Demek oluyor ki, Allah Resulü'ne tâbi olmanın tek şartı indirilen vahyi tek kaynak kabul etmek, din ve hüküm olarak sadece ona inanmaktır.

Örnek: “Hani Allah, Nebi'lerden “Ben size kitap ve hikmet verdikten sonra yanınızdakileri tasdik eden bir “Resul” (Elçi) geldiğinde ona mutlaka inanıp yardım edeceksiniz” diye söz almış, “kabul ettiniz ve bu ahdimi yüklediniz mi?” dediğinde “kabul ettik” cevabını vermişler, bunun üzerine Allah: O halde şahit olun, ben de sizinle birlikte şahitlik edenlerdenim, buyurmuştu.” (Âli İmran- 81)

Kur'an'da bir çok âyette geçen “kitap” kavramından “vahyi” anlamak gerekir. Kur'an'daki “kitap” kavramı ile bizim bildiğimiz kitap birbirinden farklı şeylerdir. Kur'an'ın kullandığı “kitap” kavramı “İlim üzerine indirilen, koruma altında bulunan ve bir sisteme sahip olan vahiy” anlamında kullanılmıştır. Yani Kur'an'da geçen kitap kavramı, “Allah tarafından indirilen, bir hikmeti, sistemi olan ve her türlü ihtilaftan uzak bulunan vahiy” demektir. En doğrusunu Allah bilir. Âli İmran suresi 81. âyetteki “Resul” kavramı da “Kitab-Resul” anlamına gelmektedir. Aslında “Kitab Resul” ile “Beşer Resul” arasında bir fark yoktur. “Beşer Resul” ile “Kitab Resul” birbirlerini tamamlayan bir bütünün parçalarıdır. “Beşer Resul” hayatta olduğu sürece “Kitab Resul”ü anlatır, onu okur, onu beyan ve tebliğ eder. “Beşer Resul” vefat ettikten sonra bu sefer “Kitab Resul” “Beşer” olan “Resul”ü anlatır, yani insanlara önderlik eder. (Âraf-3;

En'am-153,155)

“İman etmelerinden, “Resul’ün hak olduğuna” şahit olmalarından ve kendilerine apaçık deliller gelmesinden sonra küfre sapan bir kavme Allah nasıl hidayet nasip eder? Allah zalimler topluluğunu hidayete erdirmez.” (Âli İmran-86)

Yüce Allah, dua etme ile kimseye hidayet vermez, hidayet Allah tarafından indirilen vahiy ile ilgili bir durumdur. (Bakara-159) Yani “hidayet” vahiy’den bağımsız bir şey değildir. Yukarıdaki âyeti güncelleyecek olursak “Resûl” kavramının “Kur’an” hakkında olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Çünkü söz konusu âyette yüce Allah’ın hitabının kıyamet gününe kadar gelecek insanları hedef aldığını görürüz. Halbuki beşer Resul olan Muhammed (a.s) on dört asır önce vefat etmiştir. O halde kıyamet gününe kadar iman edilmesi ve inkar edilmemesi gereken bir Resulün bulunması şarttır. Âyetleri hakkıyla yani çok dikkatli okumalıyız. Allah’ın kitabını alaya alacak şekilde teğanni ile okumaktan vazgeçmeliyiz. Hatta bugün ve ilerideki çağlarda “Kur’an’ın” Allah tarafından gelmiş bir “hak” olduğu daha açık olarak görülecektir.

Örnek: “Size Allah’ın ayetleri okunurken, üstelik “Allah Resülü” de içinizdeyken nasıl küfre (hakikatı görmezlikten) saparsınız? Her kim Allah’a sığınırsa kesinlikle hidayete iletilmiştir.” (Âli İmran-101)

Yukarıdaki âyette kurulan sistem şu şekilde işliyor “Allah’ın âyetleri- Allah’ın Resülü- Allah’a sığınma- hidayet” demek oluyor ki, “Allah’ın âyetleriyle” yani “Resul” le “Allah’a ulaşma” “hidayeti” beraberinde getiriyor. Din ve hüküm olarak bunlardan başka bir yerde hidayet arayan sadece sapkınlığı ve şaşkınlığı bulacaktır. Yukarıdaki âyette de “Resul” kavramına “Kur’an” manasını vermemizin hiçbir sakıncası yoktur.

Çünkü “Beşer” olan “Resul” Muhammed (a.s) yirmi üç yıllık dünya hayatında insanların içinde bulunuyor, ahlak ve hareketleriyle, okuduğu vahiy ve mükemmel edebiyatla onlara yol gösteriyor ve örnek oluyordu. “Beşer” olan “Resul” Muhammed (aleyhisselam)

vefat ettikten sonra Allah insanlık âlemini “Resul” den mahrum eder mi? Asla etmez.

İşte bundan dolayı fâni olan beşer “Resul” vefat ettikten sonra Allah onun örnekliliğini, ahlak ve edebini en güzel bir şekilde ortaya koyan ve onun dilinde hayat bulan ebedi bir “Resul” olan Kur’an’ı miras olarak bıraktı.

Dolayısıyla âyetlerin kalıp ve karakterlerine baktığımızda “Resûl” kavramının iki anlama geldiğini, Allah’ın ebedi bir mucizesi olarak görüyoruz.

Şu âyete bir bakalım. “Allah’a ve Resul’üne itaat edin ki rahmete kavuşturulasınız.” (Âli İmran- 132)

Bugün birisi haklı olarak çıkar da: “Resul” yani Muhammed (a.s) 1400 sene önce vefat etti. Bu emir kıyamet gününe kadar gelecek insanları muhatap aldığına göre, biz bugün kime itaat edeceğiz? derse, ona nasıl bir cevap vereceğiz?

Dolayısıyla âyette açık olarak “Kur’an’ın” “Resul” olduğunu görüyoruz. Çünkü Allah’ın bu hitabı kıyamet gününe kadar gelecek insanlara yönelik bir emirdir. “Beşer” olan “Resul” ölümlü olduğuna göre ebedi ve ölümsüz olan Allah’ın kelâmı “Resul”ün (Elçinin) hidayeti kıyamet gününe kadar devam edecektir. Burada kasteden amaç şudur.

Yani beşer Resulden sonra kitap Resul ile devam edilmesi, insanları Allah’tan indirilen kaynaktan başka bir yere sapmalarını engellemek içindir. İşte bu yüzden ilgili bütün âyetlerde Nebi kavramı değil, evrensel bir kavram olan Resul kavramı kullanılmıştır. Aslında “Beşer” olan “Resul” insanlara sadece Allah’ın âyetlerini okuduğu, yalnız âyetleri tebliğ ettiği ve indirilen kitabı duyurduğu için “Beşer Resul” ile “Kitap Resul” arasında bir fark yoktur.

Ancak “Beşer” olan “Resul”ün hareketleri, diksiyonu, etkileyici hitabeti, güzel ahlakı, göze ve gönüle hitap eden mükemmel örnekliliği kendi döneminde yaşayan insanlar için bir avantaj olarak görülebilir.

Ancak yüce Allah kıyamet gününe kadar gelecek insanlar için bu avantajı “Kitap Resul”ün belağat ve edebiyatı ile ileriye dönük mucizeleriyle ve muvahhidlerin güzel ahlakı ile kapatmıştır.

Dolayısıyla Kur'an ehli muvahhidler hayatlarında Kur'an'ın örnekliliğini en güzel şekilde ortaya koymak zorundadırlar.

Örnek: “Yara aldıktan sonra yine Allah'ın yani Resul'ün çağrısına uyanlar (özellikle) bunların içlerinden iyilik yapanlar ve bilinç sahibi olanlar için pek büyük bir mükafat vardır.” (Âli İmran- 172)

Mademki Allah'ın son mesajı olan Ku'ran evrenseldir ve kıyamet gününe kadar gelecek bütün insanları ilgilendiriyor. O halde Kur'an'da bulunan “Resul” kavramı iki anlama gelmektedir.

1-) “Beşer Resul” aynı zamanda “Kitap Resul”ü duyuran, onu ilan eden ve vahyi tebliğ eden örnek kişidir.

2-) “Beşer Resul” olan Muhammed(aleyhisselam) vefat ettikten sonra onun yerine, onun misyonuna sahip olan “Kitap Resul” “Rabbimiz! Bize, elçilerin (Rusülike) vasıtasıyla vâd ettiklerini de ikram et ve kıyamet gününde bizi rezil rüsvay etme, şüphesiz sen vâdinden dönmezsın.” (Âli İmran-194)

Yukarıdaki âyette geçen “Rüsülike” “Elçilerin” yüce Allah tarafından indirilen “Vahiy'ler” anlamında kullanılmıştır. Çünkü Allah vâd ettiklerini indirdiği kitapta haber vermiştir ve bütün vahiy'leri içinde toplayan son Resul olan Kur'an bu gerçeğe en büyük şahittir. “Beşer” olan “Resul'e” ulaşan insanların sayısı çok sınırlıdır. Fakat “Kitap” olan “Resul'e” milyonlarca belki milyarlarca insan ulaşır. Aslında “Kitap” olan “Resul'e” ulaşan insanlar, aynı zamanda indirilen tüm vahiy'lere ve bütün elçilere ulaşmış sayılırlar. Çünkü Kur'an, gönderilen tüm elçilerin ve indirilen tüm vahiy'lerin geniş bir özeti gibidir.

Örnek: “Bunlar, Allah'ın koyduğu sınırlardır. Kim Allah'a ve elçisine (Resulehü) itaat ederse Allah onu, altlarından nehirler akan cennetlere koyacaktır, orada devamlı kalıcıdırlar, işte büyük kurtuluş budur.” (Nisa- 13) “Kim Allah'a ve Elçisine (Resulehü) karşı isyan

eder ve sınırlarını aşarsa Allah onu, devamlı kalacağı bir ateşe sokar ve onun için alçaltıcı bir azap vardır.” (Nisa-14)

Yukarıdaki iki âyette geçen “Resul” kavramı “Kitab Resul” anlamında kullanılmıştır.

Çünkü kıyamet gününe kadar Allah’ın sınırlarını gösterecek olan tek kaynak Allah’ın kitabı olan Kur’an’dır. Beşer Resul öldüğüne göre, ölümsüz bir Resul bulunması gerekir. Yoksa Resul’e nasıl itaat edilecektir. Bütün âyetlerde Resul kavramı geçmektedir. Nabi ve Muhammed’e itaat etme hiçbir yerde geçmez.

Dolayısıyla kim “Kitap” olan “Resul’e” itaat ederse, aynı zamanda son Elçi olan Muhammed (a.s) dolayısıyla yüce Allah’a itaat etmiş ve Allah’ın sınırlarını korumuş olur.

Örnek: “Küfür yoluna sapıp Elçi”ye (Resul’e) isyan edenler o gün yerin dibine batırılmayı temenni ederler ve Allah’tan hiçbir haberi gizleyemezler. (Nisa-42)

Yukarıdaki âyette geçen “Resul” “Kitap” olan “Resul” anlamında kullanılmıştır. Çünkü âyet kıyamet gününe kadar gelecek olan kafir ve müşrikleri hedefe koymaktadır. Oysa “Beşer Resul” yaşadığı hayat ve sınırlı coğrafya ile ömrü kayıt altına alınmıştır.

Örnek: “Ey iman edenler! Allah’a itaat edin. Elçiye (Resul) itaat edin. Ve sizden olan emir sahiplerine de. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz -Allah’a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız- onu Allah’a ve Resul’üne götürün, bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha güzeldir.” (Nisa-59)

“Beşer- Resul” ile “Kitabı Resul” Allah’ı temsil ederler. Yani bu iki kavram misyonları gereği Allah’ın emirlerini ortaya koyarlar. Resul’ün tamamen Allah’ı temsil ettiğini gelecek âyetlerde açık olarak görülecektir. Yani bir sorunu Resul’e götürmek.

Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğüne müracaat etmek, Kur’an’ın sistemini göz önünde bulundurmak, hikmetinden yaralanmak, Kur’an’dan bağımsız hareket etmemek demektir. Yoksa kıyamet

gününe kadar gelecek olan milyarlarca insan beşer olan Allah'ın Resul'ünü nerede bulacaklar? Şia, aynen Ehli Sünnet âlimleri gibi Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farklardan haberleri olmadığı için yukarıdaki âyette bulunan "Resul" kavramına "Mehdi'nin zuhuru" olarak yorum yapmışlardır.

Bütün bu gerçekleri dile getirmemizin ana sebebi Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları ortaya koymak, din ve hüküm olarak Allah tarafından indirilen vahyin dışında insanları bağlayan ve sorumlu oldukları bir kaynağın olmadığını göstermek içindir. Yani Allah'ın Resul'ünü gerçek olarak öğrenmek isteyenler için Kur'an'ın dışında başka bir rehber bulunmamaktadır. Nisa 59. âyette bulunan "Ulul Emr" "iş sahibi" bir konuda, uzman, işinin ehli ve tecrübe sahibi insanları kastediyor.

Örnek: "Kim Resul'e itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur. Yüz çevirene gelince, seni onların başına bekçi göndermedik" (Nisa- 80) Yüce Allah kıyamet gününe kadar gelecek olan insanlara hitap ettiği için, Resul döneminde yaşayan insanlar vahyi tebliğ eden "Beşer" olan "Resul'e" itaat etmek mecburiyetinde idiler. "Beşer Resul" vefat ettikten sonra artık "Kitap Resul'e" itaat etmek zorundadırlar.

Yani itaat evrensel bir kavram ve ebedi bir görevdir. Uydurma rivayetler Allah Resulü'nü temsil edemez, Allah Resulü'nü sadece vahiy temsil eder. İşte bundan dolayı Kur'an'ı Mübin'de hiçbir zaman Nebi'ye itaat etme ile alakalı bir emir ve âyet bulunmamaktadır. "İtaat" yalnız Allah'a ve Resullere özel kılınmıştır. Aslında Nebi ve Resul sistemi ince bir ayar ve hassas bir denge ile kurulmuştur.

Fakat Allah Resulü'nden sonra uydurulan hadisler ve hadislerden oluşturulan ictihatlarla bu mükemmel ayar ve hassas denge dağıtılmış ve düzen tanınmaz hale getirilmiştir. Özellikle İran ve Türkiye'de kullanılan "peygamber" kelimesi, Nebi ve Resulün arasında bulunan ve hayati öneme sahip bulunan farkları tanınmaz hale getiriyor. Kur'an'ın tevhid dini olan İslam rivayetler şirkine bulaştırılmış ve yok edilmiştir.

Örnek: “Kim Allah yolunda hicret ederse, yeryüzünde gidecek bir çok güzel yer ve bol imkanlar bulur. Kim, evinden muhacir olarak çıkar, Allah’a yani Resul’üne (gider) ve sonra kendisine ölüm yetişirse artık onun mükâfatı Allah’a kalmıştır. Allah da çok bağışlayan açık merhamet edendir.” (Nisa, 100)

Aslında Allah Resülü Muhammed (a.s) a değer veren, onu gerçekten seven ve ona hakkıyla saygı duyan Kur’an’a da aynı onun gibi değer verecek, onu yaşayacak ve ona yegâne kaynak ve tek rehber olarak sahip çıkacaktır. Çünkü Allah Resul’ü ile Kur’an arasında bir fark yoktur. Allah Resülü’nü seviyoruz ve ona saygı duyuyoruz diyen rivayetçi mukallitler kesinlikle yalan söylüyorlar. Çünkü Allah Resülü’nü gerçekten seven onun bıraktığı tek mirasa sahip çıkanlardır.

Yukarıda bulunan Nisa 100. âyet “Allah’a yani Resul’e hicret etmekten” söz ediyordu. Peki “Beşer” olan “Resul” vefat ettiğine ve Kur’an evrensel olduğuna göre, bugün ve yarın hicret etmek isteyenler hangi “Resul’e” hicret edeceklerdir? Eğer Kur’an Resul olarak kabul edilmeyecek olursa bu sorunun cevabı olmaz. Demek oluyor ki, “Beşer Resul” ile “Kitap Resul” arasında hiçbir fark yoktur. İki de aynı misyonu yerine getirmektedirler. Kadim İran’ın Mecüsi inançları ile Emevi- Abbasi uydurmaları Allah Resülü’nü asla temsil edemezler. Allah Resülü yalan ve iftiralardan münezzehtir.

Dolayısıyla Allah Resülü’nü sadece Kur’an temsil eder. Allah Resülü’nün görevinin sadece vahyi tebliğ etmek olduğunu şu âyet çok güzel bir şekilde dile getirmektedir. (Ey elçi!) Allah’ın sana gösterdiği şekilde insanlar arasında hükmedesin diye sana kitabı hak olarak indirdik, sakın hainlerden taraf olma” (Nisa-105)

Örnek: “Kendisi için doğru yol belli olduktan sonra, kim Resul’e karşı çıkar (yuşekiki- Resul’e) ve müminlerin (muvahhidlerin) yolundan başka bir yola giderse, onu o yönde bırakırız ve cehenneme sokarız, o ne kötü bir yerdir.” (Nisa-115)

Yüce Allah vahiy vasıtasıyla kıyamet gününe kadar gelecek insanlara hitap ettiğine ve “Beşer” olan “Resul” vefat ettiğine göre,

yukarıdaki âyette geçen “Resul” kimdir? Kesinlikle bu ayette anlatılan “Beşer Resul’den” sonra kıyamet gününe kadar misyonunu icra edecek olan “Kitap Resul’dür” “Müminlerin yolu” ise Kur’an’ı tek kaynak edinen “muvaahhidlerin yolu”dur.Âyetlerin bağlam ve bütünlüğü bu gerçeği gösteriyor.

Çünkü Nisa suresi 115. âyetinin hemen arkasında şu âyet gelmektedir. “Allah kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz, ondan başka günahları dileyen (gayret gösteren) kimse için bağışlar. Kim Allah’a şirk koşarsa büsbütün sapıtmıştır” (Nisa-116)

“Allah’ın elçilerini (Rusulihî) inkâr edenler Allah ile elçilerini(-Rusulihî) birbirinden ayırmak isteyip “Bir kısmına iman ederiz ama bir kısmına inanmayız” diyenler ve bunlar (iman ile küfür) arasında bir yol tutmak isteyenler yok mu, İşte bunlar gerçek kafirlerdir.

Ve biz kâfirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır. Allah’a ve elçilerine iman eden ve onlardan hiç birini diğerlerinden ayırmayanlara (gelince) işte Allah onlara bir gün mükafatlarını verecektir. Allah çok bağışlayan ve merhamet edendir.” Nisa-150 -151 -152)

Yüce Allah indirmiş olduğu vahiy’lerde elçilerin inanç, ahlak ve hayatlarını koruma altına alarak dokunulmaz kıldığı için Allah’ın elçilerini vahiy dışında hiçbir kaynakla değerlendirme altına alamayız. Çünkü yüce Allah indirmiş olduğu vahiy’lerde özellikle Kur’an’ı Mübin’de elçilere çok geniş bir yer ayırarak önemli bütün özelliklerini ortaya koymuştur.

Dolayısıyla Allah’ın bütün elçilerini gerçek olarak öğrenmek ve onlar hakkında sağlıklı bilgi edinmek isteyenler Kur’an’a başvurmadan başka hiçbir yolları bulunmamaktadır. Elçiler hakkında vahiy haricinde kaynak arayanlar onlar hakkında uydurulan birçok iftira ile karşılaşacaklar. Fakat yüce Allah, elçilerinin inanç, ahlak, edep ve hayatlarını en güzel şekilde anlattığı için onlar hakkında sağlıklı bilgi sadece ve sadece Kur’an’dan elde edilecektir. Aslında Kur’an, iman, ibadet ve ahlak kaidelerinde olduğu gibi elçiler hakkında da başka bir hiçbir esere ihtiyaç bırakmamıştır.

İşte bu yüzden Yahudiler, Hristiyanlar, Şia ve Ehli Sünnet'in âlimleri Allah'ın elçilerini vahiy haricinde aradıkları için küfür ve şirke saplanmışlardır. Elçiler hakkında vahiy haricinde başka kaynağa yönelmemek için yüce Allah, Kur'an'ın dörtte birini elçilerinin hayatına ayırmıştır. Allah Kur'an'ı mübinde elçilerini en ince detayına kadar anlatmıştır.

Allah'ın elçilerini vahiy dışında arayanlar Kur'an cahili kimselerdir. Allah'ın elçilerini Kur'an dışında arayanlarda zerre kadar akıl yoktur. Şu iki âyet "Beşer Resul" ile "Kitab Resul" arasında bir farkın olmadığını gösterir. "Bir kısım elçileri (Rüsülen) sana daha önce anlattık, bir kısmını ise sana anlatmadık. Allah Musa'yı kelimelerle konuşturmuştur." (Nisa-164)

(Yerine göre) müjdeleyici ve sakındırıcı olarak elçiler(Rüsülen) bulunur ki insanların elçilerden(Rüsülen) sonra Allah'a karşı bir bahaneleri olmasın. Allah İzzet ve hikmet sahibidir." (Nisa-165) Nisa164. ayet "Beşer Elçileri" anlatırken, 165. âyet "Kitap Resulleri" anlatıyor. Nihayetinde "Kitap Resul" "Beşer Resul" olan şahsiyetin dilinde hayat buluyor. Ancak 165.âyette (Yerine göre) müjdeleyici ve sakındırıcı uyarıcı olarak Resuller bulunur ki insanların Resullerden sonra Allah'a karşı bir bahaneleri olmasın" cümlesi bize açık olarak şu gerçeği gösteriyor. İnsanların kıyamet gününe kadar kitaba bağlı olan Resul'e ulaşma imkanları olduğu halde, "Nübüvvete bağlı" olan Resul'e ulaşma imkanları yoktur.

Örnek: Şu âyete iyice dikkat etmek gerekir. Çünkü bu âyet açık olarak "Kitap" olan "Resul'e" çağrı yapıyor. "Ey insanlar! Elçi (Resul) size Rabbinizden gerçeği getirdi (bundan şüphe etmeyin), şu halde kendi iyiliğinize olarak ona iman edin. Eğer inkâr ederseniz, göklerde ve yerde ne varsa şüphesiz hepsi Allah'ındır. Allah sonsuz İlim ve hikmet sahibidir." (Nisa-170)

"Ey insanlar!..." hitabı kıyamet gününe kadar gelecek insanlara yapıldığını her akıllı insan kabul eder. "Resul size Rabbinizden hakkı getirdi. Resul size Rabbinizden hak ile geldi..." cümleleri, hangi Resul hakkında olabilir. Veya neden her yerde "Resul" kav-

ramı kullanılmıştır?

Neden Muhammed veya Nebi denilmemiştir? Allah'ın elçileri sadece indirilen vahyi tebliğ ettiklerine yukarıdaki âyet mükemmel bir örnektir. “Ey insanlar! Resul size Rabbinizden hakkı getirdi...” cümlesi bunun en açık delilidir.

Örnek: “Ey Ehli Kitap! “Resulümüz” (Resulüné) size kitapta gizlemekte olduğunuz birçok şeyi açıklamak üzere geldi, birçok (kusu-runuzu) da affediyor. Gerçekten size Allah'tan bir nur ve apaçık bir kitap geldi.” (Mâide-15)

Yukarıdaki ayette bulunan “Resulümüz kitapta gizlemekte olduğunuz bir çok şeyi açıklamak üzere geldi...” cümlesi kitap Resul ile ilgilidir. Daha sonra gelen âyetin meali şöyledir. “Gerçekten size Allah'tan bir nur ve apaçık bir kitap geldi. Rızasını arayanı Allah onunla kurtuluş yollarına götürür ve onları hidayetiyle karanlıklardan aydınlığa çıkarır, dosdoğru bir yola iletir.” (Maide-16)

Örnek: “Ey Ehli Kitap elçilerin(Rusül) arası kesildiği bir sırada size elçimiz(Resulüné) geldi. Gerçekleri size açıklıyor ki (kıyamette): bize bir müjdeleyici ve uyarıcı (elçi) gelmedi” demeyesiniz. İşte size müjdeleyici ve uyarıcı gelmiştir. Allah her şeye hakkıyla kadirdir.” (Maide-19) Yukarıdaki âyet Allah tarafından indirilmeyen, elçi tarafından tebliğ edilmeyen bir şeyin insanları bağlamadığını, insanların sadece Allah tarafından indirilen vahiy'den sorumlu olduklarını mükemmel bir sistem dahilinde anlatıyor.

Dolayısıyla Kur'an rastgele üstünkörü okunup geçilecek bir kitap değildir. Kur'an'ı okurken ondan bir şeyler öğrenmek istemeyenler boşuna onu okuyorlar demektir. Çünkü Allah şöyle buyuruyor. “(Ey Resul!) Biz onu böylece Arapça bir Kur'an olarak indirdik ve onda ikazları tekrar tekrar açıkladık. Umulur ki onlar (bu sayede şirkten) korunurlar. Yahut da o (Kur'an) kendileri için bir ibret ortaya koyar. Gerçek hükümdar olan Allah, yücedir. Sana onun vahyi tamamlanmadan önce Kuran (okumakta) acele etme ve ‘Rabbim benim ilmimi arttır.’ de.” (Taha-113-114)

Rahman ve Rahim olan Allah Kur'an'ı Mübin'de şöyle buyuruyor. "Allah'a yani Resulü'ne karşı savaşanların ve yeryüzünde (tevhid ve vahdet) düzenini bozmaya çalışanların cezası ancak ya etkisiz hale getirilmeleri, ya asılmaları, yahut el ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi, yahut da buldukları yerden sürülmeleridir. "Bu onların dünyadaki rüsvaylığıdır. Onlar için ahirette de bir bir azap vardır" (Maide-33)

Yukarıdaki âyette geçen "Resul" (Elçi) kavramı, "Beşer Resul" değil, "Kitap Resul" ile ilgilidir. Çünkü "Beşer Resul" fâni ve ölümlüdür. "Kitap Resul" ise kıyamet gününe kadar bakidir.

Dolayısıyla Kur'an kıyamet gününe kadar gelecek insanlar için Allah'ın hitabı, hidayeti, rahmeti ve Resulüdür. Aslında hiç kimse Allah'a karşı savaşamaz. Fakat indirilen vahye, onu dillendiren muvahhidlere karşı gelmek Allah'a karşı gelmek ve onun dinine savaş anlamı taşıdığından dolayı böyle buyrulmuştur.

Dolayısıyla bu ayette "Resul" kavramına dikkat etmek gerekir. Resul (Elçi) sadece vahyi tebliğ eden olduğu için çok değerlidir. Elçi değerini vahiy'den alır. Yani Allah'ın bütün elçileri Allah'tan vahiy aldıkları için değerlidirler.

Örnek: "Sizin dostunuz ancak Allah'tır, Resul'üdür, iman edenlerdir, onlar ki Allah'ın emirlerine boyun eğerek salata ikame eder, zekata (arınmaya) gelirler." (Maide- 55)

Bu âyette bulunan "Resul" kavramı, "Kur'an" anlamında kullanılmıştır. Çünkü Araf suresi 3.âyetinde Rahmân ve Rahim olan Allah şöyle buyuruyor. "Rabbinizden size indirilene (Kur'an'a) tabi olun. Onunla beraber başka evliyanın peşlerinden gitmeyin. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz" Kıyamet gününe kadar ölmeyen, kendisine batıl bir söz karışmayan, metni tahrif edilemeyen, herkes tarafından rahat ulaşılabilen, kesin bilgi, tek hidayet rehberi, yegane kaynak Allah'ın kitabı olan Kur'an'ı Mübin'dir.

Örnek: "Allah'a itaat edin yani Resul'e itaat edin ve (şirkten) sakının. Eğer yüz çevirseniz bilin ki Resulümüzün vazifesi apaçık

(vahyi) tebliğ etmekten ibarettir.” (Maide-92)

Allah'ın elçileri sadece Allah tarafından indirilen vahyi tebliğ etmek, onu duyurmak, okumak ve ilan etmekle yükümlüdürler. Allah elçilerinin bundan başka hiç bir görevleri yoktur. Ancak indirilen vahyi mükemmel bir şekilde dile getirmekte, örnek olmakta, ona uymakta onu yaşamakta ve kavimlerine yalnız onu tebliğ etmektedirler. “De ki: Yani bana, dini Allah'a hâlis kılarak O'na kulluk etmem emrolundu. Bana Müslümanların (muvaahhidlerin) ilki olmam emrolundu. “De ki: Rabbime karşı gelirim, doğrusu büyük günün azabından Korkarım.“ De ki: Ben dini Allah'a özel kılarak ihlas ile sadece Allah'a kulluk ederim.” (Zümer-11,12,13,14)

Dinde ihlas ile kulluk etmek ancak Allah tarafından indirilen vahye tabi olmakla mümkündür. Yani din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka bir kaynağa göre kulluk etmek kesinlikle şirktir. Dolayısıyla Ehli Sünnet ve Şia'nın mezhepleri şirkin tam merkezinde yer alıyorlar.

Örnek: “Resule düşen (vazife) ancak (vahyi) duyurmaktır. Allah açıkladığınızı da gizlediğinizi de bilir.” (Maide- 99)

Şu gerçeği her Müslüman idrak etmek zorundadır. Allah Resulü'nden asırlar sonra onun adına iftira edilen hadisler onu asla temsil etmezler. Allah Resulü'nü tek temsil eden şey Kur'an'ı Mübin'dir. Bu gerçek Kur'an'da en açık bir şekilde ortaya konmuştur. Bu gerçeği anlamayan mürekkep yalamışlar aslında kör cahillerdir. Bunlar isterlerse ilâh ve Rab olarak yüceltilen müctehid âlim ve mezhep imamları olsunlar değişmez.

Örnek: “Onlara, “Allah'ın indirdiğine ve Resul'e gelin” denildiği vakit, “Babalarımızı üzerinde bulduğumuz (din) bize yeter” derler. Ataları hiçbir şey bilmiyor ve doğru yol üzerinde bulunmuyor iseler de mi? (Maide-104)

Âyette “Allah'ın indirdiğine ve Resul'e gelin” denilmesinin sebebi: Vahyin Elçin'in dilinde hayat bulunduğu içindir. Bundan dolayı bütün davet ve çağrılar yani evrensel kelime ve ifadeler “Allah, indi-

rilen vahiy ve gönderilen Resul” kavramları kullanılarak yapılır. Çünkü “Resul” vahyi okuyan, onu tebliğ eden, insanlara onu duyuran ve onu ilan eden kişidir. Resul (Elçi) olmazsa vahiy, din, iman, tevhid, tebliğ diye bir şey olmaz. Allah tarafından indirilen vahyin insanlara ulaştırılmasında bundan daha ideal bir yol yoktur. İşte bu yüzden Kur'an'da elçilerin üzerinde çok durulmuş ve Kur'an'ın dörtte biri onların hayat ve mücadelelerine ayrılmıştır.

Örnek: “Ey iman edenler! Allah'a ve Resul'üne itaat edin, işittiğiniz halde 'ondan' yüz çevirmeyin.” (Enfal- 20)

Yukarıdaki âyette bulunan “Resulehu” “O'nun elçisi” Elçi olan Muhammed (aleyhisselam) olabileceği gibi “kitab Resul” yani Kur'an'ın olması da uygundur.

Çünkü “Beşer Resul” fânidir, ölümlüdür, hayatı belli bir zaman ve coğrafya ile kayıt altına alınmıştır. Vefat edinceye kadar canlı Kur'an “Beşer” Resul'dür. Vefat ettikten sonra artık “Kitap” “Resul” devreye girecektir. “Kitap Resul”ün hayatı ve tebliğ faaliyeti kıyamet gününe kadar sürecek olan Allah'ın evrensel mesajıdır. “Kitap Resul'ün” hayatı zaman ile sınırlı değildir, bir coğrafyada zorunlu olarak ikamete mahkum edilemez. “Kitap Resul” dünyanın bütün coğrafyalarına, şehirlerine, köy ve kasabalarına, dağ ve ovalarına, televizyon ve bilgisayarlarına, zihin ve akıllarına, beyin ve gönüllerine sirayet edecek kadar geniş ve külli bir potansiyele sahiptir.

Kısacası “kitab Resul'ün” ulaşamayacağı hiçbir yer yoktur. Hiç kimse “kitab Resul'ün” önüne maddi bir engel koyamaz. Fakat Şia ve Ehli Sünnet'in sözde âlimleri rivayet ve icthadlarıyla vahyin manasını bozarak önüne birçok manevi barikatlar ve engeller koymuşlardır. Bu âyette dikkatimizi çeken ikinci bir husus şudur. Âyette “Ey iman edenler! Allah'a ve Resul'üne itaat edin” denildiği halde, devamında ‘O'ndan’ yüz çevirmeyin” denildi. Halbuki doğrusu “Onlardan yüz çevirmeyin” olması gerekirdi.

Fakat burada “Resul” (Elçi) tamamen Allah'ı temsil misyonunda olduğu için ‘ondan’ yüz çevirme Allah'tan yüz çevirme olacağı için

böyle buyrulmuştur. Yoksa Kur'an'ı Mübin'de böyle ince ve hassas bir sistem kurulmasaydı âyette kesinlikle bir gramer hatası olacaktı. Yani aslında “O ikisinden (Allah’a yani Resulü) yüz çevirmeyin olması gerekirdi” Âyetlerde bulunan “Resul” kavramı her şeyi değiştiriyor.

Örnek: “Ey iman edenler! Hayat verecek şeylere sizi ‘çağırdığı’ zaman, Allah’a yani Resulü’ne uyun. Ve bilin ki, Allah kişi ile onun kalbi arasına girer ve siz mutlaka onun huzurunda toplanacaksınız.” (Enfal- 24)

Yukarıdaki âyette de geçen “Resul” kavramı “kitap Resul” hakkındadır. Çünkü “Beşer Resul”ün hayatı fâni, “kitap Resul” ise kıyamet gününe kadar dâvetine icabet edenlere hayat vermeye devam edecektir.

Âyetlerde iman edenlerin Allah ile beraber “Resul’e” (Elçi’ye) de davet edilmesinin sebebi duyularla algılanan somut bir varlık olmadığındandır. Yani akıl ve tefekkür ile insanın iradesine sığacak bir varlık olmadığından, “Resul” (Elçi) ye de davet yapılmıştır. İnsanları Allah’ın hidayet yoluna ulaştıran tek şey Resul’dür. Allah’ın hidayeti onunla birlikte inmiştir.

Kitap Resul ile Beşer Resul’den bağımsız olarak hiç kimse hidayet bulamaz.

Dolayısıyla somut olan “Resul’ün” (Elçin’in) davetine icabet duyularla kavranamayan Allah’a itaat olacaktır. Çünkü “Allah hiç kimseye benzemez.” (Şura- 11) İnsanlar sadece Allah’a itaat etmeye dâvet edilselerdi ne yapacaklarının bilincine sahip olmazlardı.

Fakat önlerinde emir ve yasakları, amel ve ahlak kuralları somut olan bir “Resul” (Elçi) olunca her şey yoluna girmekte, su akarını bulmaktadır. Enfal 24 te de aynen 21.âyet gibi ilginç bir sistem kurulmuştur. Şöyle ki, âyette “Ey iman edenler! Hayat verecek şeylere sizi ‘çağırdığı’ zaman, Allah’a yani Resulü’ne uyun. Ve bilin ki, Allah kişi ile onun kalbi arasına girer...” Yani âyette “Allah” ve “Resul” kavramları geçtiği halde “sizi çağırdıkları zaman” değil, “sizi çağırdığı

zaman” buyrulmuştur. Çünkü “Resul” (Elçi) Allah’ı temsil görevine sahiptir. Yani Elçi’nin davetine icabet Allah’a icabet olacaktır.

Örnek: “Ey iman edenler! Allah’a ve Resul’e (Elçiye) hainlik etmeyin, sonra bile bile kendi emanetlerinize hainlik etmiş olursunuz.” (Enfal- 27) Bu âyette bulunan “Resul” (Elçi) “Beşer Resul” olan Muhammed (aleyhisselam)dan daha çok “kitap Resul” olan vahye gönderme yapılmıştır. Çünkü “Beşer Resul” olan Muhammed (aleyhisselam) bin dört yüz sene önce vefat etmiştir. Yani ona ihanet etmek mümkün değildir. Muhatap olmadığınız, aynı zamanda ve coğrafyada sizinle birlikte yaşamayan birisine ihanet edemezsiniz.

Dolayısıyla bu âyette geçen Resul, kitap Resul olması gerekir. Beşer Resul’ün tek mirası ve tek emaneti olan “Kitap Resul” kıyamet gününe kadar insanlara hidayet vermeye devam edecektir.

Âyette geçtiği gibi gerçekten de bu ümmet kitabına yâni son vahiy olan Resul’e ihanet etmiştir. Kitap olan Resul’e ihanet etme ile beşer Resul olan Muhammed (aleyhisselam) a ihanet etme arasında hiçbir fark yoktur. Hatta Şia ve Ehli Sünnet dininin muhaddisleri ve âlimleri sadece Muhammed (aleyhisselam) a değil, Nuh, İbrahim, Musa, İsa(as)ile beraber bütün Allah Elçilerine ihanet etmişlerdir. Çünkü Kur’an’ı anlamak demek, bütün elçilere indirilen vahiy yani İslam’ı yani tevhid akidesini anlamak demektir. İnsanları Allah elçilerinin inanç ve ahlaklarına götürecektir Kur’an’dan başka sahih kaynak ve kesin delil bulunmamaktadır.

Dolayısıyla Şia ve Ehli Sünnet din adamları uydurma hadisler peşinde koşmakla Kur’an’a ve dolayısıyla bütün Allah Elçilerine ihanet etmişlerdir. “Beşer Resul”ün hayatı sınırlı bir zaman ve belli bir coğrafya ile sınırlıyken, “Kitap Resul”ün hayat ve hidayet vermesine hiçbir şey engel değildir. Kitap Resul dünyanın her tarafına ve herkese ulaşmak gibi bir kabiliyeti vardır.

Dolayısıyla Kur’an’da geçen “Resul” kavramlarının büyük çoğunluğu “Kitap Resul” anlamında kullanılmıştır. Yanlış bir anlamaya neden olmamak için bir gerçeği tekrar etmek zorunda kalıyo-

ruz. “Beşer Resul” olan Muhammed (aleyhisselam) ile “Kitab Resul” olan Kur’an’ı Mübin arasında hiçbir fark yoktur. Hayatta olduğu sürece yaşayan Kur’an Elçi olan Muhammed (aleyhisselam)dır. Elçi olan Muhammed (aleyhisselam) vefat ettikten sonra onu sadece ve sadece “Kitap Resul” olan “Kur’an” temsil etmektedir. Resul (Elçi) Muhammed (aleyhisselam)a ulaşmak ve onu gerçekten anlamak isteyenler için, bıraktığı tek miras olan Kur’an’a gitmekten başka bir yol görülmemektedir.

İşte bundan dolayı bütün bu âyetlerde, Muhammed ve Nebi kavramları değil, her zaman Resul kavramı geçmektedir. Emevi-Abbasi dininin kaynağı olan hadisler ile Şia’nın absürt yalanları Allah Resulü’nü asla temsil edemezler. Allah Resulü’nü tek temsil eden şey son vahiy olan Kur’an’dır.

Örnek: “Allah’a ve Resulüne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin, sonra korkuya kapılırsınız da kuvvetiniz gider. Bir de sabredin. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir”(Enfal-46) Bu âyetteki “Resul” kavramı da “Kitap Resul” (Elçi) ile alakalıdır. Çünkü kıyamet gününe kadar insanların muhatap olacakları “Resul”(Elçi) Kur’an’dan başka bir şey değildir. “Beşer Resul” olan Muhammed (aleyhisselam) vefat ettiğine göre kıyamet gününe kadar itaat edilecek Resul, “kitap Resul”den başka bir şey olamaz.

Dolayısıyla yukarıdaki âyette bulunan “Resul” (Elçi) “Kitap Resul” olduğundan asla şüphe yoktur.

Örnek:“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız evler size Allah’tan, Resulü’nden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevgili ise, artık Allah emrini getirince kadar bekleyin. Allah fasıklar topluluğunu (Kur’an’dan bağımsız olarak) hidayete erdirmez.” (Tevbe-24)

Bu âyette geçen “Resul” kavramı(Resulihî) “kitap Resul” anlamında kullanılmıştır. Çünkü “Kitap Resul” kıyamet gününe kadar gelecek olan insanlara ulaşma imkanına sahip bulunmaktadır. Fani

ve ölümlü olan “Beşer Resul”ün böyle bir güce sahip olması mümkün değildir. Yukarıdaki âyete göre insanlar var oldukça onlara rehberlik edecek, her şeyden daha çok değer verecekleri bir Resul’ün var olması şarttır.

Dolayısıyla kıyamet gününe kadar hanif dinin tek kaynağı, ölümsüz olan “Resul”(Elçi) kitap olan Allah’ın Resul’üdür. Yani sizin bütün hısımlarınız, akrabanız, fırkanız ve mezhebiniz size Allah’ın Resülü olan Kur’an’dan daha yakın ve daha önemli ise Allah’ın indireceğı ceza ve belaları(anarşi, zulüm, katliam, kargaşa, dağılma, ihtilaf) bekleyin demek istenmiştir. Bu âyet bizi Şuayb (aleyhisselam) in kavmine karşı söylediğı önemli bir gerçeğı göstermektedir.

“Ey Kavmim dedi, size göre benim kabilem Allah’tan daha mı aziz ve değerli ki, onu (Allah’ın emirlerini) arkanıza attınız.

Şüphesiz ki Rabb’im yapmakta olduklarınızı çepeçevre kuşatıcıdır” (Hud-92) Yani bir millette mezhep, meşrep, fırka ve rivayetler Allah’ın emirlerinden daha itibarlı ise o millet asla iflah olmayacak, rahat yüzü görmeyecektir.

Örnek: “Kendilerine kitap verilenlerden Allah’a ve ahiret gününe iman etmeyen, Allah’ın yani Resul’ünün haram kıldığını haram saymayan, ve hak dini kendine din edinmeyen kimselerle, küçülerek elleriyle cizye verinceye kadar savaşın.” (Tevbe-29)

Yukarıdaki âyette geçen “Resul” (Elçi) kavramı da “kitab Resul” ile ilgilidir. Çünkü Allah’ın helal ve haram kıldığını şeyleri kıyamet gününe kadar ortaya koyacak “kitab Resul”den başka bir kaynak bulunmamaktadır. “Beşer Resul” sonsuza kadar helal ve haram olanları insanlara gösteremez. Allah’ın helal ve haram kıldığını şeyler sadece vahiy sayesinde bilinmektedir. Vahiy haricinde nelerin helal ve nelerin haram olduğunu hiç kimse bilemez. Helal ve haram koyma yetkisi sadece Allah’a aittir. Allah’tan başka hiç kimsenin haram koyma yetkisi yoktur. (Araf- 32, 33; Nahl- 116)

Örnek: “O (Allah) Müşrikler hoşlanmasalarda (kendi) dinini (Tevhid’i diğer elçilere indirdiğı din’den) daha açık olarak ortaya

koymak için Resul'ünü hidayet ve hak din ile gönderendir” (Tevbe-33) Allah tarafından bütün elçilere indirilen din, tevhid akidesi anlamında İslam dinidir. Yani tüm elçilere tek bir din indirilmiştir. (Şura-13; Âli İmran-19- 84; En'am- 159; Rum-30-31-32)

Dolayısıyla yukarıdaki âyette (Tevbe-33) geçen “liyuzhirahu” yani “izhar etme” kavramı, üstün kılmak anlamında değil, “bütün yönleriyle açık olarak ortaya koymak anlamında” kullanılmıştır. Çünkü “Allah'ın dini zaten üstündür.” (Tevbe-40)

Bu âyette esas olarak kastedilen mana şudur. Muhammed (a.s) a indirilen son vahiy kıyamet gününe kadar devam edeceği için, tevhid dini olan İslam daha önce gönderilen vahiylerden daha açık ve birçok örnekle ortaya konacaktır. Yani Kur'an, tevhid ile alakalı konularda çok geniş yönlü açıklamalar getirecek itikâdi açıdan hiç kimseye söz söyleme gereği bırakmayacaktır.

Dolayısıyla bu âyette geçen “Resul” kavramı da “kitab Resul” anlamında kullanılmıştır.

Örnek: “Onların infaklarının kabul edilmesini engelleyen, onların Allah'a yani Resulü'nü inkar etmeleri, salata ancak üşenerek gelmeleri ve istemeyerek infaklarından başka bir şey değildir.” (Tevbe- 54)

Allah'ın Resul'ünü inkar etmeleri Allah'ı inkar anlamına gelmektedir. Çünkü “elçiye zeval yoktur” denilmiştir. Bu “Elçi” ise, hayatta olduğu sürece “beşer Resul”dür. “Beşer Resul” vefat edince onu “kitab Resul” temsil etmektedir. Kur'an'da “Küfür” kavramı sadece “Allah, vahiy, kitap, âyetler ve Resul” için kullanılır. Kur'an'da Nebi kavramı için küfür, tekzib, isyan, şikak, tebliğ, helal ve haram kılma, kavramları kullanılmaz.

Örnek: “Yine o münafıklardan o (Nebi, her söyleneni dinleyen) bir kulaktır, diyerek Nebi'yi incitenler de vardır.

De ki: O, sizin için bir hayır kulağıdır. Çünkü o Allah'a iman eder, mi mü'minlere güvenir ve o, sizden iman edenler için bir rahmettir. Allah'ın Resulü'ne eziyet edenler için mutlaka elem verici bir

azap vardır.” (Tevbe-61)

Yukarıdaki âyette “Allah’ın Resulüne eziyet edenler için mutlaka elem verici bir azap vardır” denilmesi çok ilginçtir. Çünkü Nebi makam ve mertebesi için böyle bir tehdit söz konusu değildir. Allah Resulü’nü üzme Allah’a karşı gelmekten başka bir şey değildir. (Ahzab- 57; En’am- 33)

“Sizi memnun etmek için size (gelip) Allah’a yemin ederler. Eğer gerçekten iman etmiş iseler Allah’a yani Resulü’nü razı etmeleri gerekirdi.” (Tevbe-62)

Yukarıdaki âyette ilginç bir sistem mevcuttur. Şöyle ki, âyetin metninde “Allah” ve “Resul” kavramları geçtiği halde “ehekku en yurduhu” “onu râzı etmeleri gerekirdi” buyrulmuştur.

Yani “ikisini razı etmeleri gerekirdi” denilmemiştir. Çünkü “Resul” (Elçi) tamamen Allah’ı temsil ediyor. Yani kendisine indirilen vahyi insanlara ulaştırıyor. Sadece onu tebliğ ediyor. Eğer Kur’an’da “Nebi”ve”Resul” sistemi kurulu olmasaydı Arap diline göre bu âyette kesinlikle bir gramer hatası olmuş olacaktı.

Dolayısıyla Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davud, İbni Mace, Nesai, Küleyni, Ahmet bin Hanbel, Malik Bin Enes gibi muhaddislerin, dünyanın en vahşi bir döneminde en zalim, gaddar ve yalancı adamlardan topladıkları saçmalıkları yani rivayetleri din ve hüküm olarak kabul etmeleri yüzünden peşlerine takılmış lanetten kurtulamayacaklardır. Bizim bu konunun üzerinde ısrarla durmamızın esas sebebi budur. Din ve hüküm olarak insanların tek sorumlu oldukları şey Allah tarafından Allah Resulü’ne indirilen vahiy’dir. Emevi ve Abbasi hurafelerinden hak din değil, iblislerin ve tağutların şirk dini çıkar. Ancak yüce Allah tarafından indirilen vahiy ile millet şirk pislğinden kurtulur. Yoksa hiç bir zaman huzur, mutluluk, güzel ahlak ve merhamete ulaşamayız.

Örnek: “Hala bilmediler ki, kim Allah’a yani Resul’üne karşı koyarsa elbette onun için içinde ebedi kalacağı cehennem ateşi vardır. İşte bu büyük bir alçaklıktır.” (Tevbe-63) Bu âyetteki “karşı

koyma” “had” kelimesi de sadece “Resul” (Elçi) için kullanılan bir kelimedir.

Mesela: “Allah’a ve Resulüne düşman olanlar “yuhâddunallâhe ve resulehu” işte onlar en aşağıların arasındadırlar. Allah: Elbette ben ve elçilerim galip geleceğiz, diye yazmıştır. Şüphesiz Allah güçlüdür, galip olandır.” (Mücadele-20-21)

Yine bu âyet (Tevbe-63) “kitap Resul” ile ilgilidir. Çünkü “Resul” (Elçi) bir bilgiyi iletmek için gönderilen Elçi’ye “Resul” denildiği gibi onunla gönderilen bilgiye de “Resul” (Elçi) denir. (Müfredat-Ragıp-Resul maddesi)

Dolayısıyla Kur’an’da bulunan “Resul” kelimeleri ya “beşer Resul” ya da “Allah’ın indirdiği vahiy” anlamında kullanılmıştır. Bazı âyetlerde kullanılan “Resul” (Elçi) kelimeleri ise tamamen “vahiy” anlamına gelmektedir. Çünkü “Beşer Resul” ölümlüdür, yaşadığı zaman sınırlıdır ve çoğu zaman yaşadığı coğrafyanın dışına çıkma imkanı olmamıştır. Fakat “kitap Resul” öyle değildir.

Onun coğrafyaları ve okyanusları aşmasının önünde hiç kimse engel olamaz. “Kitap Resul’ün” hareket alanı kıyamet gününe kadar devam edecektir. Yani kitap Resul’ün son derece geniş ve sınırsız bir hareket kabiliyeti vardır. Zihinlerde, akıllarda, yüreklerde, her türlü elektronik cihazda kısaca her zaman ve zeminde yaşama imkanına sahiptir. Yani Kur’an’da geçen “Resul” kelimelerini “vahiy” olarak anlamanın hiçbir sakıncası yoktur. Hayatta olduğu sürece konuşan Kur’an “Beşer Resul’dür. Allah’tan sonra mutlak olarak itaat edilecek tek kişi “Beşer Resul’dür. Vefat ettikten sonra artık onun “tek temsilcisi” ve “miras olarak bıraktığı” “onun dilinde hayat bulan” vahiy’dir yani Kur’an’dır. Rahmân ve Rahim olan Allah bir çok âyette “Resul” kavramını kullanmakla bize şu uyarıyı yapmaktadır. “Sakin Allah Resulü’ne vahiy’den başka bir yoldan gitmeye kalkmayın”

Dolayısıyla Emevi Abbasi rivayetlerinden Allah Resulü’ne gidilen yol kesinlikle şirke, küfre, karanlığa sapkınlığa ve nihayetinde cehennemde son bulacaktır. Allah’ın Resulü’nü vahiy’den ayırmak

Kur'an'da küfür olarak görülmüştür. (Nisa- 150, 151) Yani Allah Resulü'ne vahiy dışında gitmek dini anlamayı imkansız kılacak, hak olanın içine batılın karıştırmasını sağlayacak, kavram kargaşası yaratacak ve neyin orijinal din olduğu ümmi halk tarafından anlaşılmayacaktır.

Örnek: “Münafıklar, kalplerinde olanı kendilerine haber verecek bir sürenin müminlere indirilmesinden çekiniyorlar. De ki: Siz alay edin! Allah o çekindiğiniz şeyi ortaya çıkaracaktır. Eğer onlara, (niçin alay ettiklerini) sorarsan, elbette biz sadece lafa dalmış şakalaşıyorduk, derler. De ki: Allah ile, O'nun âyetleriyle ve onun elçisiyle mi alay ediyorsunuz? (Tevbe- 64, 65) Yukarıdaki âyette kurulu sisteme dikkat etmek gerekir. Sistem şu şekilde kurulmuştur. “De ki: Allah ile, O'nun âyetleriyle ve onun elçisiyle mi alay ediyorsunuz? Yani Allah'ın âyetleri (indirilen vahiy) ve Elçi sadece Allah'a davet eden bir bütünün parçalarıdır. Her ikisi de Allah'ı temsil ederler.

Kitap ile Resul'ün arasında hiçbir fark yoktur. “Küfür, isyan, tekzip, şikak, emanet, tebliğ, davet, ihanet yapılmaması gereken gibi bir çok kavram sadece elçi ve indirilen vahiy için kullanılmıştır. Vefat edene kadar canlı yani konuşan Kur'an “Beşer” olan “Resul”-dür. “Beşer” olan “Resul” vefat ettikten sonra onu sadece Allah tarafından indirilen vahiy temsil eder. Dolayısıyla Allah'ın Resulünü Kur'an'dan başka hiçbir kaynak temsil edemez. Yani Allah'a ve Resul'üne varmak için yol arayanlar vahiy'den başka bir hidayet bulamazlar. Şia ve Ehli Sünnet'in kaynaklarındaki rivayetlerin tümü yalan, uydurma, Allah Resulü'ne iftira, sapkınlık, hurafe ve şirkin en karanlık olanıdır. Din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynak yoktur.

Örnek: “Mümin erkeklerle mümin kadınlar da birbirlerinin velileridir. Onlar iyiliği emreder, kötülükten alıkoyar, salat-ı ikame ederler, yani zekata (arınmaya) gelirler, Allah'a yani Resulü'ne itaat ederler. İşte onlara Allah rahmet edecektir. Şüphesiz Allah azizdir hikmet sahibidir.” (Tevbe-71)

Yukarıdaki âyette bulunan “Resul” kavramının “Kitap Resul”

olduğu açık olarak görülmektedir. Çünkü bugün ve yarın beşer Resul'e itaat etme imkanı kalmamıştır. Olmayan bir şeye itaat edilmez. Hani Resul nerede? Aslında uydurma dinin ortaya çıkmasının en büyük sebebi Kur'an'da bulunan "Nebi" ve "Resul" sisteminin bilinmemesinden kaynaklanmıştır. Şia ve Ehli Sünnet'in muhad-disleri, müctehitleri ve Mezhep âlimleri Kur'an'dan zerre kadar nasipleri olmayan, akıllarını kullanmayan, tefekkür ve sorgulama nimetlerinden mahrum birer gelenekçi ve hurafeci idiler.

Örnek: (Ey Nebi!) O sözleri söylemediklerine dair Allah'a yemin ediyorlar. Halbuki o küfür sözünü elbette söylediler ve Müslüman olduktan sonra kafir oldular. Başaramadıkları bir şeye de yeltendiler. Ve sırf Allah'a yani Resulu kendi lütfundan onları zenginleştirdiği için intikam almaya kalkıştılar. (Tevbe- 74)

Yukarıdaki âyette bulunan "Ve sırf Allah'a yani Resulu kendi lütfundan onları zenginleştirdiği için intikam almaya kalkıştılar.." bölümü Resul'ün tamamen Allah'ı temsil ettiğini, ve âyetteki Resul kavramının "kitap Resul" olduğunu göstermektedir.

(Ey Nebi!) Onlar için ister af dile, ister dileme, onlar için yetmiş kez af dilesen de Allah onları asla affetmeyecektir. Bu, onların Allah'a yani Resulü'nü inkar etmelerinden ötürüdür. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez." (Tevbe-80)

Yukarıdaki âyette geçen "Resul" kavramı da Kur'an'ın güncellenmesi açısından "Kitap Resul" olduğunu anlayabiliriz. Aslında Kur'an'ı güncellediğimizde "Resul"(Elçi) kavramlarının büyük çoğunluğunun "kitap Resul" olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Eğer Kur'an'da geçen Resul kavramlarını güncellememiş olursak vahyin ne demek istediğini anlamamış oluruz.

Mesela: Aşağıdaki âyette bulunan Resul (Elçi) kelimesi tamamen "Kitap Resul" anlamına gelmektedir. "Allah'ın Resulü'ne muhalefet etmek için savaştan geri kalanlar (sefere çıkmayıp) oturmaları ile sevindiler, mallarıyla, canlarıyla Allah yolunda cihad etmeyi çirkin gördüler.." (Tevbe-81) "...Allah'ın Resulüne muhalefet..." Kur'an'ın içinde savaşa ilgili bulunan emirler demektir.

Örnek: “Allah’a yani Resulu için insanlara öğüt verdikleri takdirde zayıflara, hastalara ve savaşta harcayacak bir şey bulamayanlara günah yoktur...” (Tevbe-91)

“Kur’an’ın “Resul” anlamında kullanıldığı âyetler” serisini yazdığımızda en çok dikkatimizi çeken şey, vahyin “Resul” (Elçi) misyonunun üzerinde bu kadar yoğun durduğunu görmek olmuştur.

Yani her konuda olduğu gibi uydurmacı rivayetçiler Kur’an ehli muvahhidleri “Elçi düşmanı, bunlar elçisiz din istiyorlar” söylemlerinin ne kadar büyük bir yalan ve açık bir iftira olduğunu Kur’an çok açık olarak ortaya çıkarıyor. Çünkü Allah tarafından indirilen vahiy Resul’ün misyonunu yüzlerce âyette anlatmaktadır. Resul’e karşı gelmek, vahye yani kitaba yani Kur’an’a karşı gelmek demektir. Elçiyi anlamak için Kur’an’ın hiçbir kaynağa ihtiyaç bırakmadığını görmeyenler hayvanlardan daha aşağı bir dereceye sahiptir. Kur’an ehli muvahhidler hiçbir zaman Allah’ın elçilerine karşı gelmez ve aralarında bir fark gözetmeden onlara kayıtsız şartsız itaat ederler.

Allah’ın elçileri hakkında en geniş, doyurucu ve doğru bilgiyi sadece Kur’an verebilir. Kur’an haricinde Resul arayışına girenler hem dünya hayatında hemde âhirette perişan olup cehennemün gayyasına girmeye mahkum olurlar. Tevhid dininin bozulması ve bir şirk kurumuna dönüşmesinin en büyük sebebi Resûl kavramının hangi anlama geldiğinin bilinmemesinden kaynaklanmıştır. Eğer Nebi ve Resul’ün arasında bulunan farkları anlamış olsaydık, din bu şekilde içinden çıkılmaz bir şirk ve hurafeler yığını olmayacaktı.

Örnek: (Allah’ın emir ve yasaklarını) onları açıklasın diye her Resul’ü elçiyi kendi kavminin diliyle gönderdik. Allah dileyeni saptırır, dileyeni de doğru yola iletir. Çünkü O, güç ve hikmet sahibidir” (İbrahim- 4) Kur’an’daki “Resul” kavramlarına baktığımızda din ve hüküm olarak vahiy’den başka bir kaynağın olmadığını rahatlıkla görüyoruz. “Beşer Resul” hayatta olduğu sürece “canlı Kur’an” odur. “Beşer Resul” vefat ettikten sonra onu sadece “kitap Resul” temsil ediyor. Aslında “Beşer Resul” gibi “Kitap Resul”ü de canlı bir orga-

nizma olarak görmek gerekir.

Çünkü “vahiy” insanlara dinamik bir ruh ve canlı bir hayat kazandırır. Bundan dolayı İbrahim suresi 4. âyette geçen “Resul” lafzını “Kitap Resul” olarak görmenin hiçbir sakıncası yoktur. İbrahim suresi 5.âyet ise vahyin iniş sebebini aynen 1. âyet gibi ortaya koymaktadır. “Andolsun ki Musa’ya da: Kavmini karanlıklardan aydınlığa çıkar ve onlara Allah’ın (geçmiş kavimlerin başına getirdiği felaket) günlerini hatırlat, diye âyetlerimizle gönderdik...”

Dolayısıyla yüzlerce âyette anlatılan en büyük gerçek “Allah’ın elçileri sadece ve sadece kendilerine indirilen vahiy ile uyarı görevlerini yapmışlardır” Hiçbir elçinin vahiy’den bağımsız görev yapması mümkün değildir. Elçiler yalnız Allah tarafından kendilerine indirilen vahyi tebliğ ederler. Bu sistem hem vahiy hemde elçilerin kendileri için en ideal bir yöntemdir. Çünkü elçilerin gönderildiği bütün kavimler Allah’a iman etmektedirler. Yani Allah, elçiyi direkt olarak müşriklere hedef yapmıyor. “Beşer Resul” müşrikleri iman ettikleri fakat imanları ile beraber şirk koştukları (Yusuf, 106)

Allah’ın emir ve nehiy’leri ile başbaşa bırakıyor. Burada vahiy, müşriklerin sadece Allah’ın emirlerini dillendiren “Beşer Resul”e karşı gelmelerinin önüne geçiyor. İşte bu yüzden Kur’an “Resul” (Elçi) kavramının üzerinde çok duruyor. Yani Elçi’nin tebliğ görevine karşı gelen müşrikler Allah’ın emirlerine, dolayısıyla direkt olarak Allah’a karşı geldiklerinin farkında olmalıdırlar. Şimdi şu âyeti hatırlamanın tam zamanıdır. “Onların söylediklerinin gerçekten seni üzmemekte olduğunu biliyoruz. Aslında onlar seni yalanlamıyorlar, fakat o zalimler açıkça Allah’ın ayetlerini inkar ediyorlar.” (En’am-33) Gerçekten de Allah’ın elçileri sadece Allah tarafından indirilen vahyi tebliğ ettikleri için onlara karşı yapılan inkâr ve yalanlama direk olarak Allah’a karşı inkâr ve yalanlama olarak kabul ediliyor.

Dolayısıyla “vahiy” ve “Resul” aynı şeydir. “Vahiy” ve “Resul” bir bütünün iki parçasıdır. Resul olan şahsiyet vahyi temsil ettiği gibi, vahiy’de “Beşer Resul”ü temsil eder. Yani Allah Resulü Muhammed

(a.s) ile birlikte bütün elçileri gerçekten anlamak isteyenler için son vahye gitmekten başka yol yoktur.

Dolayısıyla Şia ve Ehli Sünnet'in kaynaklarında bulunan tüm hadislerin yalan ve iftira oldukları ortaya çıkıyor. Bu uydurma, yalan ve iftira olan hadislerin hiçbiri Allah Resulü'nü temsil edemez. Bu uydurma şeytan dininin üzerine inanç, güzel ahlak ve edep inşa edilemez.

Örnek: “Kendilerini azabının geleceği, bu yüzden zalimlerin “Ey Rabb'imiz! Yakın bir müddete kadar bize süre ver de senin davetine icabet edelim ve elçilere tabii olalım diyecekleri gün hakkında insanları uyar.” (İbrahim-44)

Yukarıdaki ayet vahiy ve Elçi'nin misyonunun aynı şey olduğunu çok güzel bir şekilde ortaya koyuyor. Demek oluyor ki, elçinin tek görevi insanları Allah'ın emirleri olan vahye davet etmektir. Dolayısıyla Elçi vefat ettikten sonra Kur'an ehli muvahhidler sadece vahiy ile insanları hidayete davet edeceklerdir. Çünkü vahiy'den başka hidayete ulaştıracak hiçbir kaynak yoktur.

İşte iddiamızın en büyük kanıtları “(Ey Nebi!) De ki: Eğer Hak-tan saparak, kendi aleyhime sapmış olurum (sapmam kendi nefsimdendir) Eğer hidayeti bulursam, bu da Rabbimin bana vahyettiği Kur'an sayesinde” Şüphesiz O, işitendir, yakın olandır.” (Sebe-50) “De ki: Allah'a şirk koştuklarınızdan (muhaddis, müctehid, Evliya, Şeyh, Gavs) hakka iletecek olan var mı? De ki: Hakka yalnız Allah iletir. Öyleyse hakka ileten mi uyulmaya daha layıktır, yoksa kendisine hidayet verilmedikçe kendi kendine doğru yolu bulamayan mı? Size ne oluyor? Nasıl böyle hükmediyorsunuz?” (Yunus-35)

(Müşriklerden ayrılan İbrahim:) Ben Rabbime gidiyorum. O bana hidayet'in yolunu gösterecektir, dedi.” (Saffat- 99)

“İşte bu Kuran, kendisiyle uyarılınsınlar, Allah'ın ancak bir tek ilâh olduğunu bilsinler ve akıl sahipleri iyice düşünüp öğüt alsınlar diye insanlara gönderilmiş bir bildiridir.” (İbrahim-52)

Kur'an'a inanmış muvahhidler kendileriyle alay edilmekten ve

yalanlanmaktan ümitsizliğe düşmemeleri gerekir. Çünkü yalanlanmayan ve alay edilmeyen elçi gelmemiştir.

“Andolsun, senden önceki milletler arasında da elçiler gönderdik. Onlara bir elçi gelmeyedursun, hemen onunla alay ederlerdi. İşte böylece biz onu suçluların kalplerine sokarız. Öncekilerin başına gelenlerden ders almaları gerekirken onlar hala Kur'an'a inanmıyorlar.” (Hicr-10, 11, 12, 13)

Örnek: “...Biz, Resul göndermedikçe kimseye azap edecek değiliz” (İsra-15) Soru şu: Madem Resul olmadan azap edilmeyecek, son Nebi ve Resul'den sonra kıyamet gününe kadar Resul kimdir?

Örnek: “Eğer biz bundan(Kur'an'dan) önce onları bir azapla helak etseydik, muhakkak ki şöyle diyeceklerdi: Ey Rabb'imiz! Ne olurdu, bize bir Resul gönderseydin de, şu aşağılığa ve rüsvaylığa düşmeden önce ayetlerini uysaydık.” (Tâhâ-134)

Yukarıdaki âyette geçen Resul nedir?

Örnek: “Her kim Allah'a ve Resul'üne itaat eder, Allah'a karşı haşyet duyar ve sorumluluk bilincine sahip olursa, kurtuluşa erenler bunlardır.” (Nur-52)

“Salatı ikame edin; zekata (arınmaya) gelin, Resul'e itaat edin ki merhamet göresiniz.” (Nur-56)

Çağrı ve mesaj evrensel yani davet ve öğüt bütün insanlara yönelikse yukarıdaki âyetlerde bulunan Resul kimdir?

Örnek: “O gün zalim kimse (pişmanlıktan) ellerini ısırp şöyle der: Keşke o Resul ile birlikte bir yol edinseydim.” (Furkan -27) Beşer Resul'ün yaşadığı hayat çok sınırlı olduğuna ve zulüm kıyamet gününe kadar devam edeceğine göre bu Resul kimdir? Çünkü her zaman ve zeminde bir Resul'ün var olduğu âyetten açıkça anlaşılıyor.

Örnek: “Bizzat kendi yaptıklarından dolayı başlarına bir musibet geldiğinde: Rabbimiz! Ne olurdu bize bir Resul gönderseydin de, ayetlerini uysaydık ve müminlerden olsaydık! diyecek olmasalardı (Resul göndermezdik) (Kasas-47)

Âyetlere dikkat edilirse hepsinde Resul kavramı geçer. Hiç birinde Nebi kavramı kullanılmamıştır. Çünkü Nebüvvet yani Nebi'lik tarihseldir. Fakat Risâlet yani Resul'lük evrenseldir. Yani beşer Resul ölür yerine kitap Resul kıyamet gününe kadar, insanlar var oldukça tebliğ'e devam eder.

Örnek: “Andolsun ki, Allah'ın Resul'ünde sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok zikredenler için güzel bir örneklik vardır.” (Ahzab-21)

Allah Resul'ünün örnekliği sadece onun döneminde yaşayan insanları değil, bütün insanları ilgilendiriyorsa yani hitap bütün insanlara yapılmışsa ve âyette örnek gösterilen Nebi ve Muhammed değil, Resul ise, bu Resul Kur'an'dan başka bir şey olamaz. Resul'lün örnekliği sadece onun zamanında yaşayanlar için değil, bütün insanlar için olmalıdır.

Örnek: “Allah'a yani Resülü bir bir işe hüküm verdiği zaman, inanmış bir erkek ve kadına o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim Allah'a yani Resul'üne karşı gelirse apaçık bir sapkınlığa düşmüş olur.” (Ahzab- 36)

“Ey iman edenler! Allah'a karşı sorumluluk bilincine sahip olun ve doğru söz söyleyin. (Böyle davranırsanız) Allah işlerinizi düzeltir ve günahlarınızı bağışlar. Kim Allah'a yani Resulüne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur.” (Ahzab-70,71)

Resul kavramının kullanıldığı âyetlerde bütün insanlara yönelik bir çağrı ve davet, bir mesaj ve sorumluluk vardır. Mesela şu âyetlere bir bakalım.

“Şu Muhakkak ki, Allah kafirleri rahmetinden uzaklaştırmış ve onlara çılğın bir ateş hazırlamıştır. Onlar orada ebedi olarak kalacaklar, kendilerini koruyacak ne bir dost ne de bir yardımcı bulamayacaklardır. Yüzleri ateşte evrilip çevrildiği gün: Yazıklar olsun bize! Keşke Allah'a itaat etseydik, Resul'e de itaat etseydik derler. Ey Rabb'imiz! Biz efendilerimize ve (din) büyüklerimize uyduk da onlar bizi yoldan saptırdılar, derler. Rabbimiz onlara iki kat azap ver

ve onları büyük bir lanetle rahmetinden uzaklaştırır.” (Ahzab- 64, 65, 66, 67,68)

Yukarıdaki âyetlere dikkatli bir şekilde bakıldığında uydurma din ve küfür devam ettikçe Resul'ün varlığının devam edeceğini görebiliriz.

Örnek: “Ey iman edenler! Allah’a karşı sorumluluk bilincine sahip olun ve Resul’e iman edin ki, O, size rahmetinden iki kat versin ve size aydınlığında yürüyebileceğiniz bir nur lütfetsin; sizi bağışlasın. Allah çok bağışlayan çok merhamet edendir” (Hadid-28) Herhalde yukarıdaki âyette bulunan “Ey iman edenler! Allah’a karşı sorumluluk bilincine sahip olun ve Resul’e iman edin...” hitabının muhatabının sadece Allah Resulü döneminde yaşayan insanlar olduğunu iddia edemez. Hitabın bağlamı, bütün insanlar olduğuna göre “iman edilmesi gereken Resul nedir? Veya bu Resul kimdir?

Örnek: “...Resul size neyi verdiyse (sadece) onu alın, size neyi yasakladıysa ondan da sakının. Allah’a karşı sorumluluk bilincine sahip olun. Çünkü Allah’ın azabı çetindir.” (Haşr-7)

Mekke ve Medine’de Allah Resulü kendisine indirilen vahyi insanlara tebliğ ediyordu. Vefat ettikten sonra artık onun dilinden hayat bulmuş Kur’an’ın bize verdiğini alacağız. Yoksa “Resul size neyi verdiyse onu alın...” emrinden, Emevi-Abbasi yalan ve iftiralarını anlamak ve onları din yapmak, tam anlamıyla şirk ve küfürdür.

Tevhid dininin yerleşmesi ve sağlam olarak tesis edilmesi uzun bir süreç içinde olur. İşte bu yüzden Muhammed (a.s) son nebi ve nübüvvet’e bağlı yani vahiy alan son Resul’dür. Fakat hakkı ve hidayeti yani Sırat-ı Mustakim’i tam olarak yarleştirecek olan son vahiy Kur’an’dır.

Dolayısıyla aşağıdaki âyette geçen Resul kavramı Kur’an ile ilgilidir. “O Allah, müşrikler hoşlanmasalar da dinini (daha önceki elçilere indirdiği) dinden daha açık kılmak için Resul’ünü hidayet ve hak din ile gönderendir.” (Tevbe-33)

Yani âyette geçen “liyuzhirahu aleddini küllihî” “dinlerden

üstün kılma” anlamında değil, açık ve detaylı kılma anlamında kullanılmıştır. Çünkü tevhid dini olan İslam, insanlık tarihinde hayata hakimiyet açısından hiçbir zaman üstün olmamıştır ve olması mümkün değildir. Kur'an, bir çok âyetinde insanların çoğunluğunun her zaman batıl yolda ve şirk içinde olacaklarını açıklıyor. Dolayısıyla İslam dini, diğer dinlerden zaten üstündür. Fakat yaşantı ve hakimiyette şirk inancı ve batıl dinler daha revaçta olmuştur.

RAHMET OLAN MUHAMMED DEĞİL, ELÇİYE İNDİRİLEN VAHİYDİR

Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünden habersiz, Nebi ve Resul'ün arasındaki bulunan farkları bilmeyecek kadar cahil olan Şia ve Ehli Sünnet âlimlerinin en önemli hezayanlarından biri de Muhammed (as) ın şahsiyetini vahiy'den bağımsız insanlara rahmet olarak göstermeleridir. Her zaman iddia ediyorum. Şia ve Ehli Sünnet âlimlerinin yanında Kur'an, hiç sevilmeyen hatta nefret edilen bir kitaptır.

Onlara “Kur'an” demeyin de, ne dersiniz deyin. Onların Kur'an'a karşı durumları Arslan'dan kaçan eşekler gibidir. (Müddessir, 49, 50, 51)

Şia ve Ehli Sünnet âlimlerinin durumu bana şu âyeti hatırlattı. “Allah, tek olarak anıldığı zaman, ahirete inanmayanların içlerine sıkıntı basar. Ama Allah'tan başkası anıldığı zaman hemen yüzleri güler, sevinirler.” (Zümer, 45)

Şia ve Ehli Sünnet âlimleri ve muhaddisleri içtihat ve uydurma hadisleri ile Kur'an'da bozmadıkları ve manasını buharlaştırmadıkları bir âyet bırakmamışlardır. Bunlardan biride Enbiya suresinin 107.âyetidir. Âyet şöyledir.

“(Ey Elçi!) Biz seni âlemlere (insanlara) ancak Rahmet olarak gönderdik” Bu âyette geçen “âlemler”den maksat “insanlar”dır.

Kur'an'ın sadece insanlara hidayet ve Rahmet olduğu ile alakalı yüzlerce âyet vardır. "...Seni insanlara elçi gönderdik, şahit olarak da Allah yeter." (Nisa, 78)

"Biz seni bütün insanlara ancak müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik, fakat insanların çoğu bilmezler." (Sebe, 28) "Âlemlere (insanlara) uyarıcı olsun diye kulu Muhammed'e Furkan'ı indiren Allah'ın şanı yücedir." (Furkan, 1) "Rahmet"ten maksat' da bütün elçilere gönderilen vahiy'dir.

Mesela "Ona Rabbinden mucizeler indirilmeli değil miydi?" derler. De ki: Mucizeler ancak Allah'ın katındadır. Ben ise söyle sadece apaçık bir uyarıcıyım. Kendilerine okunmakta olan kitab-ı sana indirmemiz onlara yetmemiş mi? Elbette iman eden bir kavim için onda rahmet ve ibret vardır." (Ankebut- 50, 51)

Mesela "Şüphesiz, biz dilersek sana vahyettiğimizi ortadan kaldırıyoruz, sonra bu durumda sen de bize karşı hiçbir koruyucu bulamazsın. Ancak Rabbinin rahmeti (sayesinde Kur'an'ı sana indirdik ve bâki kıldık) çünkü onun sana fazileti çok büyüktür." (İsra- 86, 87)

Mesela "Biz bu kitab-ı sana sırf hakkında ihtilafa düştükleri şeyi insanları açıklayasın ve iman eden bir topluma da hidayet ve rahmet olsun diye indirdik." (Nahl, 64)

Mesela "...Ayrıca bu kitab-ı da sana her şey için bir açıklama, bir hidayet ve rahmet kaynağı ve Müslümanlar için bir müjde olarak indirdik." (Nahl, 89)

"Bu Kur'an uydurulabilecek bir söz değildir. Fakat o, kendinden öncekileri tasdik eden, her şeyi açıklayan bir kitaptır" iman eden toplum için bir rahmet ve bir hidayettir." (Yusuf. 111)

"Gerçekten onlara, inanan bir toplum için yol gösterici ve rahmet olarak, ilim(sistem) üzeri açıkladığımız bir kitap getirdik" (Araf, 52)

"İşte bu ayetler, hikmet dolu kitabın âyetleridir. Güzel davrananlar için bir hidayet rehberi ve rahmet olmak üzere indirilmiştir."

(Lokman-2,3)

“Apaçık olan kitab-a andolsun ki, biz onu (Kur’an’ı) mübarek bir gecede indirdik. Kuşkusuz biz uyarıcıyızdır. Katımızdan bir emirle her hikmetli işe o gecede hükmedilir. Çünkü biz, Rabb’inin bir rahmeti olarak elçiler(vahiy’ler) göndermekteyiz. O işitendir, bilendir.” (Duhan-2, 3, 4, 5, 6)

Mesela (Nuh) dedi ki: Ey kavmim! Eğer ben Rabbim tarafından bildirilen açık bir delil üzerinde isem ve O bana kendi katından bir rahmet (vahiy) vermiş de bu size gizli tutulmuşsa, buna ne dersiniz? Siz onu istemediğiniz halde biz sizi ona zorlayacak mıyız? (Hud, 28) (Salih) dedi ki: Ey kavmim! Eğer ben Rabbimden verilen apaçık bir delil üzerinde isem ve O bana kendinden bir rahmet(vahiy) vermişse, buna ne dersiniz...” (Hud,63) “Melek: Öyledir, dedi, (zira) Rabbin buyurdu ki: Bu bana kolaydır. Çünkü biz, onu (İsa’yı) insanlara bir delil ve kendimizden bir rahmet kılacağız. Bu hüküm ve karara bağlanmış bir iş idi.” (Meryem, 21)

Dolayısıyla rahmet olan Allah’ın kitabıdır, Allah’ın Resulleri ve indirilen vahiy’dir. Kur’an’dan bağımsız olarak Muhammed rahmet olsaydı, Mekke’lilere rahmet olurdu. Muhammed rahmet değildir.

ŞİA VE EHLİ SÜNNET ALİMLERİNİN EN BÜYÜK GÜNAHLARI

Rahmân ve Rahim olan Allah’a binlerce şükür olsun ki Nebi ve Resul’ün arasında bulunan farklar üzerinde tefekkür ettiğimizde Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğünden çok ilginç manzaralar önümüze çıkıyor. Yüce Allah Kur’an’da şöyle buyuruyor. “Allah’ı ve elçilerini (ve rusulihî) inkâr edenler Allah ile elçilerini (ve rusulihî) birbirinden ayırmak isteyip “Bir kısmına iman ederiz ama bir kısmına iman etmeyiz” diyenler ve bunlar (iman ile küfür) arasında bir yol tutmak isteyenler yok mu? İşte gerçek kafirler bunlardır. Ve biz kâfirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır” Allah’a ve Elçilerine “ve Rüsûlihi “iman eden ve onlardan hiçbirini diğerlerinden ayırmayanlara gelince işte Allah onlara bir gün mükafatını verecektir. Allah çok bağışlayıcı ve çok merhamet edicidir.” (Nisa- 150,151,152)

Evet”şirk en büyük zulümdür.” (Lokman- 13) “Şirk, ahirette affedilmeyecek tek günah ve büyük bir iftiradır...”(Nisa-48, 116) Mel’un bir günah da “Allah’ın âyetlerini ve hidayet yolunu gizlemeye çalışmak ve onu insanlara ulaştırmamaktır...” (Bakara-159,160,161,162,174,175, 176; Âli İmran-187)

İşte bu iki kahredici ve lanetlik gûnahtan sonra Kur’an, üçüncü büyük günah ve gerçek kâfirliğin “Allah (vahiy) ve Resulleri birbirinden ayırmak” olarak ortaya koymuştur.

Bu günah öyle bir küfürdür ki, siz eğer Allah ve Resullerini birbirinden ayırırsanız artık onlarla alakalı her türlü yalan ve iftirayı yapabilirsiniz. Tabii burada Allah'ı, indirilen vahyin temsil ettiğini hiçbir zaman unutmayalım. Yani Allah'ın Resullerini vahiy'den ayrı bir yerde değerlendirme altına alamazsınız. Allah'ın elçilerini Kur'an'dan koparıp, başka bir kaynak ile onların hayatlarını ve özelliklerini ortaya koyamazsınız. Resulleri vahiy'den ayırarak inanç ve ahlaklarıyla keyfinize göre oynayamazsınız.

Çünkü yüce Allah onların bütün özelliklerini, ahlaklarını, inançlarını, hayatlarını ve mücadelelerini indirilen vahiy'le kayıt altına almıştır. Allah'ın Resullerini sadece Kur'an'dan öğrenmek ve Kur'an'dan anlatmak zorundasınız. Yüce Allah onların inanç ve hayatlarını, söz ve hareketlerini kayıt ve koruma altına almış ki, başka bir inanç, din, hayat ve yön ortaya çıkmasın. Elçiler Allah'ın vahiy ile tayin ettiği kimselerdir. Siz kendi keyfinize göre, kendi gelenek ve inançlarınızı Allah'ın elçilerine uyarlayamazsınız. Allah'ın elçilerine Allah'ın indirdiği vahiy ile gitmek zorundasınız.

Dolayısıyla Allah'ın elçilerine Emevi-Abbasi rivayetleriyle ulaşmak, onları hadislerle anlatmak cehaletin ve küfrün katmerli olanlarından. Siz eğer Allah elçilerini vahiy'den, yani Allah'tan ayırırsanız, Yahudiler gibi Süleyman (a.s) ı sihirbaz, muhterem ve tertemiz annemiz Meryem (aleyhesselam)'ı zina eden bir fahişe, İsa (a.s) ı hem Allah hem de gayri meşru bir çocuk bile yaparsınız. Siz eğer Allah Resülü Muhammed (a.s)ı Kur'an'dan ayırırsanız uydurma bir din bile icad edersiniz ve bu dinde namaz kılmayan, zina eden, ve dininizden döneni bile öldürebilirsiniz. Eğer Allah Resülü'nü Kur'an'dan koparırsanız keyfinize göre oyun ve eğlence edinilecek bir din hatta bir kaç din ve mezhep bile yaratabilirsiniz. Siz yeter ki Allah Resülü'nü Allah'tan ayırın, o zaman sağ elle yemek yiyemeyen bir çocuğa bile Resulullah'ın beddua edip onu kötürüm haline getirdiğini söylerseniz. Siz yeter ki Allah Resülü'nü Kur'an'dan ayırın, kargayı fasık yapar kertenkeleyi öldürmeyi sevap sayarsınız. Uydurmanın en alçağıyla zina eden maymunu bir sahabeyle recmet-tirirsiniz.

İşte sizin atalarınız Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davud, Nesai, İbni Mace, Malik bin Enes, Muhammed bin İdris, Ahmet bin Hanbel, Evza-i, Nevev-i, Ebu Yusuf tamda bu operasyonu yaptılar. Bütün bu kaos, anarşi, zulüm, katliam, kargaşa, ihtilaf ve ayrımcılık Allah Resulü'nü Kur'an'dan kopardıkları için olmuştur.

Çünkü inanç ve ahlakı Kur'an'da kayıt ve koruma altına alınan bir Resulden keyfinize göre bir din ve hüküm uyduramazdınız. Siz var ya, şirkin en lânetli olanını işlediniz.

NEBİ (A.S)'İN SÖZLERİ DİNDE BAĞLAYICI MIDIR?

“Biz bu Kur’anda öğüt alıp düşünsünler diye, her türlü detaylandırma yaptık. Oysa bu, onların daha da uzaklaşmalarından başkasını arttırmıyor.” (İsra -41)

“Bu Kur’an’da her örnekten insanlar için çeşitli detaylandırmada bulunduk. Ne var ki insanların çoğu görmezden gelip üzerini örtmede (kâfirlikte) ayak dırettiler.” (İsra-89)

Kuran’da her örnekten çeşitli detaylandırma yapan kim?

“...(Bu) öyle bir kitaptır ki, Allah’tan başkasına kul olmayasınız diye doğru hüküm veren, her şeyden haberdar olan (Allah) tarafından ayetleri sağlamlaştırılmış, sonra da detaylandırılmıştır. Ben ise; O’nun tarafından size (gönderilmiş) bir uyarıcı ve müjdeleyiciyim.” (Hud-1,2)

“...Kitabı sana, her şeyin açıklayıcısı, Müslümanlara bir hidayet, bir rahmet ve bir müjde olarak indirdik.” (Nahl-89)

Her âyeti ve her şeyi açıklayan kim? Müfessir denilen kişiler mi? Nebi’nin vefatından 3 asır sonra uydurma söylentilerin (rivayetlerin) toplandığı kitaplar mı? Her şeyi bilen Allah mı? “Onların sana yönelttikleri her teze karşı, biz sana gerçeği ve en güzel tefsiri getirmişizdir.” (Furkan-33)

En güzel tefsiri kim yapar? Müfessir denilen kişiler mi? Nebi'nin vefatından 3 asır sonra onun adına uydurulan “yalan” söylentilerin (rivayetlerin) toplandığı hadis kitapları mı? Her şeyi bilen Allah mı?

“Sana neyi infak edeceklerini sorarlar. De ki... (Bakara-215)

“Sana içkiyi ve kumarı sorarlar. De ki: ...” (Bakara-219)

“Sana yetimler hakkında soru sorarlar. De ki ...” (Bakara-220)

“Sana kadınların aybaşı halini sorarlar. De ki: ...(Bakara-222)

“Sana ruhtan sorarlar; De ki: ...” (İsra-85)

“İnsanlar sana o (Son) Saat'ten soruyorlar. De ki: ...” (Ahzab- 63)

İnsanlar kime soru soruyor, cevabı kim veriyor?

“Sana, kendilerine neyin helal kılındığını sorarlar. De ki: ...” (Mâide-4)

İnsanlar helal kılınanlar konusunda kime soruyor, cevabı kim veriyor?

“Senden fetva isterler. De ki: ...” (Nisa-176)

“Senden kadınlar hakkında fetva soruyorlar. De ki: ...” (Nisa-127)

İnsanlar kimden fetva istiyor, fetvayı kim veriyor? “İşte bunlar, Allah'ın âyetleridir. Onları sana gerçek olarak okuyoruz. Artık Allah'tan ve O'nun âyetlerinden sonra hangi hadise iman edecekler?” (Casiye-6)

“Artık bundan (Kur'an'dan) başka” hangi hadise iman edecekler?” (Mürselât-50)

“Allah, “hadisin” ne güzelini müteşâbih (benzeşen), mesânî (ikişerli) bir Kitap halinde indirdi. Ondan, Rabblerine karşı içtenlikli saygısı olanların derileri ürperir. Ardından da derileri ve kalpleri Allah'ın zikri (vahiy öğretisi) ile huzura kavuşur. İşte bu, Allah'ın hidayeti gösteren kılavuzudur. Onunla dileyeni hidayete iletir. Kimde Allah'ı kaydederse, artık ona hidayeti gösteren bulunamaz.” (Zümer-23)

Yüce Allah, “hadis” terimini, kendi âyetleri için mi kullanıyor? Yoksa Nebi'nin vefatından üç asır sonra Hicaz Bölgesi'nden 2.800 km ötede havada uçuşan 600.000 (altıyüzbin) söylenti içinden, Buhari'nin bizzat kendisinin uygun gördüğü 2.762 (ikibin yedi yüz altmış iki) “uydurma söylenti” için mi kullanıyor?

“...(Bu Kur'an) iftira edilebilecek “bir hadis” değildir. Ancak kendinden öncekilerin doğrulayıcısı, her şeyin açıklayıcısı ve iman edecek bir topluluk için bir hidayet ve rahmettir.” (Yusuf-111)

“Onlar neredeyse, sana vahyettiğimizden başkasını bize karşı “iftira etmen için” seni fitneye düşüreceklerdi. O zaman seni dost edineceklerdi.” (İsra-73)

“Eğer bize karşı “bazı söylentiler uydursaydı” onun sağ-elini (bütün güç ve kudretini) çekip-alıverirdik. Sonra onun can damarını (vahyi) elbette keserdik. Ve sizden kimse de buna engel olamazdı.” (Hakka-44-47)

Vahiy dışı ifadeler için “söylentiler” terimini biz mi kullanıyoruz? Yoksa (Yusuf-111; İsra-73) gibi âyetlerde yüce Allah mı kullanıyor? Kur'an iftira edilebilecek bir hadis değilse, Nebi'nin vefatından 3 asır sonra yaşamış kişilerin, yüzbinlerce “iftira edilmiş sözü” güya ayıklayıp Nebi'ye isnad ettikleri sözlerin “iftira edilmiş olmadığına deliliniz nedir?” “...O, hükümranlılığına kimseyi ortak etmez.” (Kehf-26) “...Hüküm, yalnızca Allah'ındır...” (Yusuf-40)

Hüküm yalnız kime aitmiş? Bu âyetlere rağmen Nebi de hüküm koyar diyebilir misiniz? “Ey Resul! Rabbinden sana ne indirildiyse sadece onu tebliğ et...” (Mâide-67) “Resul'e (vahyi) tebliğden (duyurmaktan, iletmekten) başka hiçbir (yükümlülük) yoktur...” (Mâide-99)

“...Resul'e düşen,(vahyi) apaçık bir şekilde tebliğden (duyurmaktan, iletmekten) başkası değildir.” (Nur-54) “...Resulümüz üzerine düşen (yalnızca) apaçık bir tebliğden (duyurmaktan, iletmekten) ibarettir.” (Teğabun-12) “...Resule düşen,(vahyi) apaçık tebliğden

başkası değildir.” (Ankebüt-18)

Elçiye düşen nedir? Sadece Kur’an’ı aynen tebliğ etmek mi yani duyurmak ya da iletmek mi? Yoksa kendi sözlerinden paralel bir din oluşturmak mı? “Ben, yalnızca bana Rabbimden vahyedilene (Kur’an’a) uyarım.” (Âraf-203)

“...De ki: “Benim onu (Kur’an’ı) kendiliğimden değiştirmem olacak şey değildir. Ben, ancak bana vahyedilene uyarım. Eğer Rabbime isyan edersem, gerçekten ben, azim günün azabından korkarım.” (Yunus-15) Nebi (a.s) sadece vahye uyuyor? Bizim de ona uymaktan başka hiçbir seçeneğimiz yoktur.

Resul Kur’an’a ekleme yapabiliyor mu? Ya da ondan bir harf çıkarabiliyor mu? Kur’an’ın hükümleri dışında bir söz söyleyebiliyor mu? Resul din adına, Allah’ın Kitabı dışında söz söyleseydi Allah o Resulu ne yaparmış? “De ki: Kesin delil Allah’ındır...” (En’am-149)

Yüce Allah, Resulüne, hangi ifadeleri söylettiriyor? Nebi’nin kendi sözlerinden hiç bahsediyor mu? “Kendilerine tilavet edilmekte olan Kitab’ı sana indirmemiz onlara yetmiyor mu?...” (Ankebut-51)

Yüce Allah’ın sorusu çok net değil mi? Neden başka kaynaklardan din öğrenmeye çalışıyorsunuz? Neden başka kaynaklardan hüküm bulma peşindesiniz? “Tehdidimden korkanlara Kur’an ile öğüt ver.” (Kaf-45)

“De ki: Ben sizi sadece vahiy ile uyarıyorum...” (Enbiya-45)

Yüce Allah, Resulüne, kendisinden sakınanlara Kur’an’la mı öğüt vermesini söylüyor? Yoksa şahsi sözleriyle mi?

Resul’e uyacaksak biz de Kur’an’la öğüt vermeli değil miyiz? “...Artık, hakkı (ayetleri) görmezden gelip üzerini örtenler (ön yargılı kâfirler), dininize bir şey yapmaktan umutlarını kesmişlerdir. Öyleyse, onlardan korkmayın. Bana korkun. Bugün, sizin için dininizi olgunlaştırdım, üzerinize nimetimi tamamladım. Yani sizin için din olarak İslam’a razı oldum...” (Mâide-3)

Yüce Allah hangi dini mükemmel olarak ortaya koyup, hangi

nimeti tamamlayıp, hangi dine razı olmuştur? İslam dini mi, yoksa rivayetlerin şirk dini mi? “Rabbinin sözü, doğruluk ve adalet bakımından da tamamlanmıştır. O’nun sözlerini değiştirebilecek kimse yoktur. O, işittir, bilendir.” (En’am-115)

Allah neyi tamamlamamış yani size göre eksik olan nedir? Bu âyetlere rağmen Kur’an’da noksan aramak yani yeterli görmemek Allah’a din öğretmek (Hucurât-16) anlamına gelmiyor mu? “De ki: Dininizi Allah’a mı öğretiyorsunuz? ...” (Hucurât-16)

“Andolsun, size (bütün durumlarınızı kapsayan) zikrinizin içinde bulunduğu bir kitap indirdik. Yine de Aklınızı kullanmaz mısınız?” (Enbiya-10)

Allah her durumunuzun içinde olduğu bir kitap diyor. Atalarınızdan size gelen ibadetleri sorgulayacaksınız. Allah’a muhalefet edip “şu şu konular eksik bırakılmış” diyen müşriklerin ahlakına sahip olmayacaksınız? Çünkü yüce Allah insanları sadece indirdiği vahiy’den sorumlu tutmuştur. “O (Kur’an), sena ve kavmine bir hatırlatmadır. İleride ondan sorulacaksınız.” (Zuhruf- 43-44)

Allah Resulu Kur’an’a eşit bir konuma ve değere sahip iken, mezheplerin din adamları onu Abbasi be Emevi devletleri döneminde uydurulan dünyanın en yalan sözlere eşit bir hale getiriyorlar.

“Resul dedi ki: “Rabbim kavmim, bu Kur’an’ı mehcür tuttu (duyarsız oldu, terk edilmiş olarak bıraktı).” (Furkan-30)

Kur’an’ı terk eden kim? Başka kaynaklara yönelen kim? Dolayısıyla Resul (a.s) kimden şikâyetçi oluyor? “Resul, kendisine Rabbinden indirilene iman etti, mü’minler de. Hepsi, Allah’a, meleklerine, kitaplarına ve Resullerine inandı. O’nun Resulleri arasında hiçbirini (diğerinden) ayırt etmeyiz. İşittik ve itaat ettik. Rabbimiz bizi bağışla; dönüş sanadır dediler.” (Bakara -285)

(Bakara-285 ve müteşâbih (benzeşen) âyetlerde; Müminler, -tüm Resulleri eşit tutarlar- mı? Yoksa -Muhammed’i daha üstün görerek ayırım yaparlar- mı deniliyor? “...ben Müslümanlardanım (sadece vahye teslim olanlardanım) diyenden daha güzel sözlü kim-

dir?” (Fussilet-33)

Yani yüce Allah “Ehli Sünetim ya da şu mezheptenim” deyin mi diyor? Yoksa sadece “Müslümanım” dememizi mi istiyor? “(Ey Resul!) Biz seni âlemlere rahmet olarak gönderdik.” (Enbiya -107)

Yani rahmet olan Muhammed ve Nebi değil, vahiy ve Risale misyonudur. Dolayısıyla rahmet olan yüce Allah’ın indirdiği vahiy’dir. Kur’an’ın rahmet olduğu ile ilgili âyetler. “Rabbinden bir rahmet olarak hep Resuller göndermekteyiz. O duyan ve bilendir.” (Duhan -5,6)

Yani âlemlere rahmet olarak sadece son Resul değil, bütün Resuller rahmet olarak gönderilmişlerdir?

“Kendi elleriyle işledikleri yüzünden başlarına bir musibet geldiğinde, Rabbimiz, bize bir Resul gönderseydin de senin âyetlerine uysaydık ve iman edenlerden olsaydık” demesinler diye (Resul gönderdik).” (Kasas -47)

“Ne zaman onlara, Allah’tan, yanlarındakini tasdik edici bir Resul gelse, Kitap Ehli’nden bir grup, sanki hiç haberleri yokmuş gibi, Resulun getirdiğine sırt çevirirler.” (Bakara-101) Demek oluyor ki, Resul sadece vahiy tebliğ eder, onu duyurur ve sadece onunla uyarı yapar.

Sözün Özü: Yüce Allah; “Gönderdiğim kitap yeterlidir, her örneği detaylandırarak ben bildirdim, ben tafsil, tasrif, tefsir ve tebyin ettim” buyuruyor.

“Resul’e düşen, benim açıkladığım âyetleri, ekleme çıkarma yapmadan aynen insanlara tebliğ etmektir (duyurmaktır, iletmeştir), beyan etmektir (ilan etmektir)” buyuruyor. “Hükümü Nebi değil sadece ben koyarım. Bunu da Resul ile size duyururum, iletirim” buyuruyor. “Şayet din adına, Nebi kendiliğinden bir kelime söylemiş olsaydı, onun şah damarını keser, yani görevine son verirdim” buyuruyor.

“Onlara, “Allah’ın indirdiğine uyun.” denildiği zaman, onlar:

“Hayır! Biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeylere uyarız.” derler. Ya ataları akıllarını kullanmamış yani hidayeti bulamamış idiyse-ler?” (Bakara-170)

“Onlara, Allah’ın indirdiğine yani Resul’e gelin dendiği zaman, “Atalarımızı üzerinde bulduğumuz şey bize yeter.” dediler. Peki ya ataları bir şey bilmeyen yani hidayette olmayan kimseler idiyse?” (Mâide -104)

Onlarca âyette yüce Allah’ın “Kur’an’a uyun.” emri çok net değil midir? Buna rağmen belki münafık, belki müşrik, imânî duru-munu ve niyetini bilmediğimiz, âlim diyerek ümmete anlatılan ve bu Nebi (a.s) in hadisidir diye dayatılanlara mı uyacağız? “Onların çoğunluğu zandan başkasına uymaz. Zan ise, haktan hiçbir şey ifade etmez.” (Yunus -36)

Âyetin son cümlesini tekrar edelim: “Zan ise haktan bir şey ifade etmez.” Kur’an’a uyumlu olan sözleri Nebi (a.s) söylemiş olabi-lir (zan). Ama zamanla üzerine din bina edildiği için şirk olmuşlar-dır. Eğer din değil de, bir gelenek ve kültür olarak intikal etselerdi, onlardan yararlanmanın bir sakıncası olmazdı. Fakat bir emir ve din olarak yani farz, helal ve haram kıldıkları için onlar artık küfür ve sapkınlık olarak değerlendirilmeleri gerekiyor.

Yani her koşulda hüküm, Kuran’dan öğrenilir. Din ve hüküm olarak Kur’an’dan başka hiç bir kaynak yoktur. Zan Haktan bir şey sağlamaz. İnsanlar ne mezheplerden, ne sözde söylentilerden (riva-yetlerden) sorguya çekilmeyeceklerdir. İnsanlar sadece Kur’an’dan sorumludurlar.

Dolayısıyla Nebi’nin söylediği zannedilen sözlerden hiç kimse sorumlu değildir. Kabul etsek de etmesek de gerçek budur. Bu nedenle dini detaylara boğup yaşanamaz hale getirmekten vazge-çip, yaşaması kolay olan Kur’an’daki hâlis dine dönmek zorundayız. Yani Nebi’nin söylemediklerine “kâle Resulullah” diyerek, Allah’a din öğretmekten vazgeçmeliyiz!

“POSTACI” SÖZÜ

Gelenekçiler, ellerinde güçlü bir delil olmayınca, önce iftira olan bir sözcük ortaya attılar. Sonra da vahiy evli muvahhidleri bu uydurma ve son derece yalan olan “POSTACI” sözcüğü ile itham etmeye başladılar. “Allah Resülü postacıydı” sözü. Halbuki Kur’an ehli muvahhidler Allah Resülü’nu hiç bir zaman “postacı” olarak görmezler. Bu itham, onlara karşı yapılmış çirkin bir iftiradır. Aslında Kur’an’ı bağlam ve bütünlüğü içinde, bir sistem olarak bilmeyenler gerçek anlamda Allah Resüllerinin nasıl bir değere sahip olduklarını bilemezler.

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ

“Kafir olanlar, “Sen gönderilmiş bir elçi değilsin” diyorlar. De ki: “Benimle sizin aranızda şahit olarak Allah ve bir de yanında kitap (Kur’an) bilgisi bulunanlar yeter.” (Rad-43)

Dolayısıyla Allah Resülü Muhammed (a.s) ın da diğer Resullerin de değerini bilemezler Tam manasıyla, eksiksiz olarak Allah’ın Resullerini tanımak Kur’an ehli muvahhidlere ait olan çok önemli bir özelliktir. Çünkü muvahhidler, Allah’ın Resullerini uydurma ve yalan rivayetlerden değil, Yüce Allah’ın mesajından tanımaktadırlar. Şu mesele çok önemlidir. Allah’ın Resullerini değerli kılan şey vahiy’dir. Onların Allah’ın temsilcileri olmalarıdır. Bundan dolayı

yüce Allah, Kur'an'da, âyetleri ve Resülleri arasında hiçbir ayırım yapmamış elçileri yalancılıkla suçlamayı ile âyetleri yalanlamayı aynı cürüm ve büyük bir vebal olarak zikretmiştir.

فَكَذَّبُوهُ فَانْتَجِبْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ وَأَعْرَفْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ

“Derken kavmi onu yalanladı. Biz de onu ve gemide onunla beraber bulunanları kurtardık. Âyetlerimizi yalanlayanları da suda boğduk. Çünkü onlar (vicdanları hakka kapalı) kör bir kavim idiler.” (Âraf-64)

فَكَذَّبُوهُ فَانْتَجِبْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ وَجَعَلْنَاهُمْ خَلَائِفَ وَأَعْرَفْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ

“Onu yine de yalanladılar. Biz de onu ve onunla beraber gemide bulunanları kurtardık ve onları ötekilerin yerine geçirdik. Âyetlerimizi yalanlayanları da suda boğduk. Bak, uyarılan (fakat söz anlamayan)ların sonu nasıl oldu!” (Yunus-73)

Resullerle vahiy arasında bir fark olmadığını gösteren en güzel ayet şudur.

فَدَعَلِمَ إِنَّهُ لَيُخْزِنُكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ (En'am-33)

Şimdi gerçek bu kadar ortada iken, gelenekçilerin Kur'an ehli muvahhidleri, Resülü tanımaz ve bilmez olarak göstermeleri çirkin bir iftira, büyük bir yalan ve apaçık bir cehalettir. Muvahhidler, Allah Resülü'ne karşı yapılacak menfi bir sözün ve kötü bir hareketin nasıl bir netice ile sonuçlanacağını çok iyi bilmektedirler.

إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُهِينًا

“Allah ve Resülü'nü incitenlere Allah, dünyada ve ahirette lânet etmiş ve onlar için alçaltıcı bir azap hazırlamıştır” (Ahzab-57)

Allah Resülünü her türlü yalan ve iftiradan korumaya çalışanlar mı bu ayetin hedefine giriyorlar? Yoksa ona iftira edenler mi?

Kur’an haricinde Allah Resulleriyle ilgili anlatılan her şey yalandır, iftiradır. Kur’an ehli muvahhidler, Resullere itaatın mutlak olarak Allah’a itaat, Resullere isyan etmenin Allah’a isyan olduğunu en iyi bilen Allah’ın muhlis kullarıdır.

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّىٰ فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا
(Nisa-80)

Yani şu “postacı” sözcüğünü, Allah Resulü’nü vahiy dışına atmak, Kur’an’dan uzaklaştırmak, sonra da keyfine göre ona bir takım uydurma ve yalan kimlikler belirleme büyük bir iftira ve apaçık bir buhtandır. Bu “postacı” sözcüğünü uyduranlar Kur’an’ın muhkem bir şekilde koruma altına aldığı Allah Resulü’nü istismar edemeyeceklerini bildiklerinden dolayı şirk dinlerine göre uydurma bir Resül meydana getirdiler. Dolayısıyla yüzlerce âyette anlatılan Allah Resulü, geleneksel dinin kaynaklarında bulunan rivayetlerde anlatılan “peygamber” birbirinden çok farklı kişilerdir. Aslında bu mesele Kur’an ehli muvahhidlere malum olan bir meseledir. Bu “Postacı” sözcüğü, uydurma rivayetlerle Allah Resulü’nü Kur’an’dan koparmak ve onu şirk aracı haline getirmek, vahiy ile ilişkisini kesmek sonra da bunu “Peygambere saygı, sünnete bağlılık” yalanlarıyla ümmi halka inandırmayı amaçlayan iftiracı, şirke sapmış aldaticıların icat ettikleri, sonra da itham ve eleştiri aracı olarak kullandıkları anlamsız sözcüklerden biridir. Bu aldatma ve yalanlarla efendilerini yüceltmek maksadıyla Allah Resulü’nü alet ederek başlattıkları bir tapınma yani şirk hareketidir. Hanif İslam dinini yıkma ve yok etme projesidir. Koruma altında olan Kur’an’la batıl inançlarına bir yol bulamayınca bu çirkin emellerini Allah Resulü’nün üzerinden gerçekleştirdiler. Oyunu çok büyük oynadılar, tevhid akidesini ve İslam milletini paramparça ederek arzu ve isteklerine kavuştular. Hem Kur’an’ın manasını tamamen boşaltıp bozdular. Hem de Allah Resulü’nü vahiy’den ayırarak ulaşılamaz ve örnek alınamaz bir masal kahramanı haline getirdiler. Gelenekçiler bu “postacı” söylemle, Allah Resulü’nü Kur’an gerçeğinde sadece vahyi tebliğ eden, Kur’an ile insanları uyaran, sadece Kur’an’ı anlatan ve okuyan, bunun dışında hiçbir yetkiye sahip olmayan Allah’ın bir temsilcisi

olarak gören, Kur’an ehli muvahhidleri çirkin bir iftira ile itham etmektedirler. Halbuki Yüce Allah, Resulleriyle birlikte muvahhidlere de büyük bir değer verdiğini şu şekilde ortaya koyuyor.

وَإِذَا تَنَزَّلَتْ عَلَيَّمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ نَعْرِفُ فِي وُجُوهِ الَّذِينَ كَفَرُوا الْمُنْكَرَ يَكَادُونَ
يَسْطُونَ بِالَّذِينَ يَتْلُونَ عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا فُلْ أَفَأَنْتُمْ بِشِرِّ مِنْ ذَلِكَ النَّارِ وَعَدَّهَا اللَّهُ
الَّذِينَ كَفَرُوا وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

“Âyetlerimiz açık açık okunduğunda, kafirlerin yüzlerinde hoşnutsuzluk sezersin. Onlar, kendilerine âyetlerimizi okuyanların neredeyse üzerlerine saldırırlar. De ki: Size bundan (bu öfke ve kudurmanızdan) daha kötüsünü bildireyim mi? Cehennem! Allah, onu kafirlere (ceza olarak) bildirdi. O, ne kötü sondur” (Hac- 72)

Bu konuda şu ayet çok önemlidir.

الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتِيهِمْ كَبِيرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ
الَّذِينَ آمَنُوا كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى كُلِّ قَلْبٍ مُنْكَرٍ جَبَّارٍ

“Onlar kendilerine gelmiş hiçbir delil olmaksızın, Allah’ın âyetleri hakkında tartışan kimselerdir. Bu ise Allah katında ve iman edenler katında büyük öfke ve gazap gerektiren bir iştir. Allah, her kibirli zorbanın kalbini işte böyle mühürler. Geleneksel din adamları, kör bir önyargıya sahipler. Ön yargı ile yaklaşan Kur’an’dan hiçbir şey anlayamaz. Ön yargı en büyük küfürdür. Akıllı insan, Allah’ın Resullerini, vahiy’den öğrenen kişidir. Resullerin yüce Allah ile vahiy’den başka hiçbir bağlantıları yoktur. Bağlantı tamamen vahiy’le ilgilidir. Allah’ın Resulleri Kur’an’dan bağımsız olarak anlaşılabilirler. Elçileri Kur’an’ın dışına çıkarmak onlara yapılacak en büyük ihanet olacaktır. Gelenekçilerin, Kur’an ehli muvahhidleri lekelemek ve iftira etmek maksadıyla, Allah’ın Elçisi için kullandıkları bu uydurma “postacı” sözcüğü, bizzat kendileri tarafından icat edilmiş bir yalandır. Yani bu “postacı” sözcüğünü icat edenler, ataların dinini körü körüne taklit edenlerdir. Bu eleştirinin sahipleri, Allah Resulü’nü hayatın, hatta Kur’an’ın ve tevhid sisteminin dışına çıkarmaktadırlar. Din adamları, şu sorunun cevabını vermek zorundadırlar. Allah’ın Resullerini hayattan uzaklaştırmak, onları

vahyin ölçüleri içinde sağlıklı olarak onları övmek yüzünden mi olur, yoksa onları şirk geleneğinin yüceltmelerine malzeme yapmak yüzünden mi?

BİZ MUVAHHİDLER İKİ NOKTANIN ALTINI ÇİZİYORUZ.

1-) Tarihin hiç bir zamanında Kur’an ehli muvahhidler Allah’ın Resulleri için “postacı” sözcüğünü kullanmamışlardır. Kullandığımızı varsayalım:

2-) Allah’ın postacılığını yapmak, vahyi tebliğ etmek, Allah’ın temsilcisi makamında bulunmak, canlı vahiy ve konuşan Kur’an olmak küçümsenecek bir görev, hafife alınacak bir sıfat mıdır? Tevhid inancını yani hanif İslam dinini şirke bulaştırarak, rivayet ve icihatlarla şeytanın postacısı olanların bu soruya cevap vermeleri gerekir. Ümmi, saf, ilimsiz ve aldatılmış bu ümmetin inancını ve duygusallığını sömürmenin sorumluluğu çok ağır olacaktır. Bu “postacı” sözcüğünü dillerine dolayarak akılları sıra “Nebî’yi rant aracı ve şirklerine âlet” yapanlar farkında olmadan, şecaat arz ederken sirkatlerini söylemektedirler. Yani bu yalanla ortaya konan sahtekarlığın bilinçaltında Kur’an’a ve tevhid akidesine karşı bir kin ve düşmanlık yatmaktadır. Şöyle ki: İsa (a.s) ı ilahlaştıran müşrik din adamları gibi, dillerine doladıkları bu “postacı” olmadan, vahyin gerçeklerini toplayan kitap, yani Allah’ın kitabı Kur’an insanlığa ulaşmaz. Kur’an’ın insanlığa ulaştırılması, vahyin hayat bulması sıradan bir değer midir ki, bu “postacılıktan” (risâlet misyonundan) böylesine rahatsız oluyorsunuz? Allah’tan gelen vahyin Resülün dilinde hayat bulması, sizin kaynaklarınızda bulunan yalan ve uydurma rivayetlerle kıyas kabul eder mi? Resülü değerli kılan şey, Allah tarafından indirilen hanif vahiy dini değil midir? Yoksa Allah Resülü adına iftira edilen rivayetlerle oluşturulan şeytanların şirk dini midir? Allah Resülü’nün sadece “postacı” olduğunu, yani Kur’an’ı getirmekle işinin bittiğini kabul edelim. Öyle bir durumda, size göre, Allah’ın kitabının tebliğ edilmesi, insanlara ulaştırılması hiç bir anlam ifade etmiyor mu?

Sizin yanınızda Kur’an bu kadar değersiz bir kitap mıdır? Vah-

yin hayata aktarılmasına karşı bu kin ve nefretiniz nedir? Neden Allah'ın kitabına karşı bu kadar nefret besliyor, tahammülsüzlük gösteriyorsunuz? Kur'an size ne kötülük yaptı? Yani şimdi Allah Resülü'nün Kur'an'ı getirmiş olması, Kur'an'a elçilik görevini yerine getirmesi, sizin iftira deyiminizle “vahye postacılık” yapması, şeref, onur, değer ve büyüklük açısından az bir değer midir? Kur'an değer-siz bir kitap değilse, Kur'an'a postacılık yapmak neden bu kadar sizi rahatsız ediyor? Allah'ın kitabına elçilik görevini yapmayı yetersiz görerek Resülüllah (Aleyhisselam) a uydurma ve iftira rivayetlerle hurafe ve yalan nitelikler verme cür'et ve cesareti nereden buluyorsunuz? Her şeyi bilen Allah, kendi Elçilerine sıfat bulmakta zorluk mu çekti? Yani Allah'ın, Elçilerine vermiş olduğu Resül, Nebi, beşir, nezir, şahit, dâi, sirac gibi kavramların içinde en değerli sıfat “Resül” sıfatı değil midir? İşin bilimsel yönüne gelince, Kur'an'da “elçi” olarak kullanılan “resül” sözcüğünün Arap dilinde karşılığı “bir sözü veya işi yüklenen kişiyi” ifade eder. (Rağıb el İsfehani, resül madd) Bir fıkıh terimi olarak Resul'ün anlamı geleneksel dinin bir tür anayasası sayılan Mecelle'de şöyle verilmektedir: “Risalet, bir kimse, tasarrufta dahli (etkisi) olmaksızın bir kimsenin sözünü diğerine ulaştırmak ve tebliğ etmektir. Ol kimseye resul veya mürsil, tebliğ yapılan da mürselün ileyh denir.” (Mecelle- madde: 1450) İslami terimlerini açıklamadaki otoritesiyle ünlü Seyyid Şerif Cürcani (Ölüm-816/ 1413) ünlü eseri “Tarifat”ın, resul maddesinde tarifi şöyledir: “Resul, Allah'ın hükümlerini halka ulaştırmak üzere görevlendirilen insana denir” (Cürcani, Tarifat, Resul-madd)

Resul, Allah'ın hükümlerini Allah'ın kullarına ulaştırır, Allah adına hüküm koyamaz, Allah'ın hükümlerine müdahale edemez. Resul, Allah'ın elçisidir, ama Allah'ın ortağı asla değildir. Böyle bir şey mümkün değildir. İşte bu yüzden Rahman ve Rahim olan yüce Allah dinini daha Allah Resülü hayatta iken tamamlamış, (Mâide-3) din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynak edinmeyin buyurmuştur.

تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَ اللَّهِ وَآيَاتِهِ يُؤْمِنُونَ

“İşte sana gerçek olarak okuduğumuz bunlar Allah’ın ayetleridir. Artık Allah’tan ve onun ayetlerinden başka hangi söze iman edecekler” (Casiye- 6)

Şimdi gelenekçilerin şu hezeyanlarına bir göz atalım. “Kur’an metlûv, (okunan) hadisler ise, “gayri metlûv” (okunmayan) vahiy’dirler” Bu korkunç cümleyi söyleyebilmek için, apaçık Kur’an düşmanı olmak gerekir. Böyle bir söz, Allah’ın vahye yüklediği bütün önemli özellikleri tarumar ederek yerle bir eder. Bu fikir ve inanç vahiy diye bir şey bırakmaz. Bu dinsiz ve imansız sözler, Allah’ın eşsiz kitabı olan Kuran’ı bir beşer sözüne eşit hale getirir. Bu söylem batıl ile hakkı birbirine karıştıran dini en tehlikeli silah haline getiren kitapsız bir söylemdir. Nitekim İslam aleminin geldiği vahşet, şirk ve küfür, perişanlık ve felaketlerin başında bu “vahyi gayri metlûv” hikayeleri yatıyor. Dolayısıyla tek gerçek şudur. Nebiyi hidayete ulaştıran vahiydir.

قُلْ إِنْ ضَلَلْتُ فَإِنَّمَا أَضِلُّ عَلَىٰ نَفْسِي وَإِنِ اهْتَدَيْتُ فَبِمَا يُوحَىٰ إِلَيَّ رَبِّي
إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ

“De ki: “(Ey Nebi) Ben eğer yanlış bir şey yaparsam, ancak kendi aleyhime bunu yapmış olurum. Eğer hidayete ermişsem, bu da Rabbin bana vahyettiği Kur’an sayesinde. Şüphesiz O, hakkıyla işitendir, kuluna çok yakındır.” (Sebe-50)

Fakat elçi olmadan da vahiy hayat bulamaz, vahiy elçinin dilinde hayat bulur, elçi olmazsa vahiy diye bir şey olmaz. Bundan dolayı yüce Allah, Elçiler gönderir. Elçilerin değerli oluşları Allah tarafından indirilen vahiy sayesinde. Elçileri önemli ve dokunulmaz kılan Allah’tan aldıkları vahiy’den başka bir şey değildir. Yani elçilerin görevi sadece vahyi tebliğ etmektir. Elçilerin misyonu, gönderenin gönderdiğini, hiçbir müdahale ve tasarrufta bulunmadan muhatap kitleye iletmeleridir. (Âli İmran- 20; Râd- 40; Maide- 90; Nahl- 82; Şura- 48)

Vahye müdahale olursa risalete aykırı hareket edilmiş olur.

وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْأَقَاوِيلِ

لَا حُدْنَآ مِنْهُ بِالْيَمِينِ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ

(Hakka-44,45,46)

Ancak vahye müdahale edilmemesi, taşınan şeyden habersizlik anlamına gelmez. Resul (Elçi) olan kişi, gelen vahye ilk iman edendir. Vahyin ne olduğunu, niçin geldiğini iyice sindirir, ondan asla şüphe etmez ve en güzel bir üslupla temsiliyet görevini yerine getirmek için çalışır. Ancak gelen vahiy Allah tarafından açıklanıp detaylandırıldı için elçi ona ayrıca bir tefsir ve açıklama getiremez.

أَيُّعُكُمْ رَسُولَاتِ رَبِّي وَأَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ

“... أَوْ عَجِبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ مِنْكُمْ لِيُنذِرَكُمْ (Âraf-68,69)

Saf ve temiz, hâlis ve muhlis olarak vahiy orijinalini koruması gerekiyor. Elçilerin görevlerinin yalnız vahyi tebliğ etmek olduğu ile alakalı onlarca ayet vardır. Vahyin hayat bulması için Resüller tereddüt etmeden hayatlarını feda etmişlerdir. Postacılar taşıdıkları mesajın mücadelesini yapmaz ve hayatlarını feda etmezler. Resullerin haşa bir postacı olmadıklarını şu ayetler ortaya koyuyor.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ آذَوْا مُوسَىٰ فَبَرَّاهُ اللَّهُ مِمَّا قَالُوا
وَكَانَ عِنْدَ اللَّهِ وَجِبْهًا

“Ey iman edenler! Siz Mûsâ’ya eziyet eden kimseler gibi olmayın. Nihayet Allah onu onların dediklerinden temize çıkarmıştı. Mûsâ, Allah katında itibarlı bir kimse idi.” (Ahzab-69)

لَعَلَّكَ بَاجِعٌ نَفْسَكَ أَلَّا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ

(Ey Nebi!) Mü’min olmuyorlar diye neredeyse kendini helâk edeceksin!” (Şuara-3)

HANGİ MUHAMMED?

Yüce Allah tarafından kendilerine vahiy indirilinceye kadar müşrikler, Nebi ve Resulleri benimser, onlara saygı duyar ve onları severler. Resul oluncaya kadar aralarında önemli bir sorun yaşanmaz. Fakat ne zaman Resul olarak gönderilirlerse şirk ve tevhid (İslam) mücadelesi yüzünden çatışma ve ayrışma baş gösterir. Bu konuda en güzel örnek Salih (a.s)dır. Kavmi arasında sevilen biri olan Salih (a.s) Resullük görevi verildikten sonra kavmi kendisine aynen şunları söyledi.

قَالُوا يَا صَالِحُ فَمَا كُنْتَ فِينَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هَذَا أَتَنْهِينَا أَنْ نَعْبُدَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا
وَإِنَّا لَفِي شَكٍّ مِمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ

“Dediler ki: Ey Salih! Sen bundan önce içimizde ümit beslenen birisiydin. Şimdi babalarımızın taptıklarına kulluk etmekten bizi engelliyor musun? Doğrusu biz, bizi kendisine kulluğa çağırdığın şeyden ciddi bir şüphe içindeyiz.” (Hud-62)

İşte bunun gibi, Şia ve Ehli Sünnet âlimleri Muhammed (a.s) ı çok severler! Ama Allah Resülü olan Muhammed (a.s) ı değil, Mekke vatandaşı olan Muhammed’i severler. Müşriklerin özelliği budur. Onlar hiçbir zaman kendisine Allah tarafından vahiy indirilen Nebi ve Resul Muhammed’i sevmедiler. Hiçbir zaman Kur’an’da anlatılan Nebi ve Resul Muhammed’i görmek istemediler. Görmek istedikleri tek kişi Mekke ve Medine’de yaşayan vatandaş Muhammed’dir.

İşte bundan dolayı

﴿وَ مَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾ (Ey Resul!)Biz seni âlemlere (insanlara) rahmet olarak gönderdik” (Enbiya-107) âyetinde bulunan رَحْمَةً “rahmet” kelimesini risâlet göreviyle değil, Muhammed ile ilişkilendirdiler.

Risalet misyonunu ve vahyin rahmetini umursamadılar, risâleti anlayamadılar. Halbuki رَحْمَةً “rahmet” tamamen “vahiy” ve “risalet” yani “Allah” ile alakalı bir lütuf ve nimetti.

﴿مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ وَلَٰكِن تَصَدِّقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ ... وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾

“...Bu Kur’an uydurulabilecek bir söz değildir. Fakat o, kendinden öncekileri tasdik eden, her şeyi açıklayan bir kitaptır. İman eden bir toplum için bir rahmettir yani bir hidayettir.” (Yusuf-111)

Şia ve Ehli Sünnet dininin âlimleri “Allah ve meleklerinin “Nebi”ye olan salat’larını” (yardım ve desteğini) de bağlam ve bütünlüğünden (Ahzab- 56) kopararak “Muhammed’e salâvât getirme” olarak tahrif etmişlerdir. Halbuki “Allah ve melekleri sadece Nebi’ye değil, müminlere de salât ederlerdi.

﴿هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهُ لِيُخْرِجَكُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا﴾

“Sizi karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için üzerinize “yusalli aleyküm” “üzerinize salât eden” yani yardım ve desteğini gönderen O’dur Melekleri de size destek olur yardım ederler. Allah müminlere karşı çok merhametlidir.” (Ahzab-43) Ehl-i Sünnet ve Şia’nın muhaddis ve müctehidleri yani âlimleri yanında, “Nübüvvet, vahiy ve risalet” önemli değildir. Varsa yoksa “Muhammed” sadece ve sadece “Muhammed”dir! Aslında Mekke müşrikleri de vatandaş Muhammed (a.s) a râzi idiler. Mekke müşrikleri Muhammed’i çok seviyor, saygı duyuyor, onların kaynaklarına göre aralarında hakem oluyor, kutsal siyah taşı yerine o koyuyordu. Önemli mallarını ve ziynet eşyalarını ona teslim ediyorlardı.

Mekke müşriklerinin vatandaş Muhammed ile hiçbir sorunları yoktu. Tek sorun indirilen vahiy ile evliya ve ilahlarına karşı çıkan “Allah’ın Resulü” Muhammed idi.

Onlar şöyle diyorlardı.

وَعَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ وَقَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا سَاحِرٌ كَذَّابٌ وَأَنْطَلَقَ
الْمَلَأُ مِنْهُمْ أَنْ امْشُوا وَاصْبِرُوا عَلَى إِلِهَتِكُمْ إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُرَادُ

“Aralarından kendilerine bir uyarıcı (Resulün) gelmesine şaşır-dılar ve kafirler. “Bu yalancı bir sihirbazdır! İlâhları, tek bir ilâh mı yaptı? Doğrusu bu acayip bir şeydir! dediler” (Sâd-5,6)

Yani Müşriklere göre sorun Muhammed değil, Allah’tan vahiy alan Resul idi. şia ve Ehli Sünnet muhaddis ve müctehiderini de Kur’an’daki “Allah Resulü” Muhammed hiç ilgilendirmiyor. Onla-rın tek ilgilendikleri rivayetlerdeki saf, ümmi, hiçbir şeyden haberi olmayan, Kur’an ile hiçbir bağlantısı bulunmayan, evliya ve ilâhla-rına karışmayan vatandaş Muhammed’tir.

Peki rivayetlerini uydururlarken neden “kâle Muhammed’ün” “Muhammed şöyle dedi” değil de, “kâle Rasulullah” olarak riva-yet etmeyi daha uygun gördüler? Onu da ümmi halkı aldatmak ve insanları Allah’ın hidayet yolundan engellemek için yaptılar. Yani “Resul’ün” karizmasını kullandılar. Yoksa مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ “Muhammed’ün Resulullah” (Muhammed Allah’ın Resulüdür) ilkesi onlarda anlamsız ve kuru bir slogandan başka bir şey değildir.

Onlarda Nebi ve Resul önemli değildir. Çünkü رَسُولٌ Resul kavramının nasıl ehemmiyetli bir mana taşıdığından zerre kadar bir bilgileri yoktur. Eğer olsaydı yalan haberlerinin başına “kâle Resulullah” “Allah’ın Resulü şöyle dedi” iftirasını atamazlardı. şia ve Ehl-i Sünnet dininin muhaddis ve müctehidleri Allah Resulünü Kur’an’dan koparıp uydurma rivayetlerle İslam’dan bağımsız olarak yepyeni bir din inşa ettiler. Yani Kur’an’da var olan Allah Resulü Muhammed yerine kendi dinleri için sanal ve hayali bir Muhammed yarattılar.

İşte dünyanın en yalan ve Allah Resul'üne iftira olan bu dinlerini yıkmanın en önemli şartı, sürekli olarak Kur'an'da anlatılan Nebi ve Resul Muhammed'i ön plana çıkarmak olacaktır. Evet bütün insanların hidayet ve selameti için Kur'an'da anlatılan Nebi ve Resul Muhammed (a.s) çok önemlidir. Kur'an'da yüzlerce âyette anlatılan Nebi ve Resulü anlamak hayati bir öneme sahiptir. Aynen Mekke müşrikleri gibi, Şia ve Ehl-i Sünnet din adamları da dinlerine muhalif olduğu için Allah Resulü Muhammed (a.s) dan çok korkarlar. İnanç ve dinleri açısından Mekke vatandaşı olan Muhammed (a.s) Allah'ın Resulü olan Muhammed'ten evladır.

Mesela: Mekke vatandaşı olan sade Muhammed onların evliya ve ilahlarına karışmayan bir Muhammed'tir. Fakat kendisine vahiy indirilen Allah'ın Resulü Muhammed

أَنْتُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَارِدُونَ

(Ey Müşrikler!) Siz ve Allah'ın (yanında, ötesinde, berisinde) ondan başka kulluk ettikleriniz cehennem yakıtısınız..." (Enbiya-98) diyen bir Muhammed'tir. İşte bundan dolayı Ehl-i Sünnet ve Şia'nın din adamları Allah Resulü Muhammed'i hiçbir zaman anlamadılar, Kur'an'da yüzlerce âyette anlatılan Nebi ve Resul Muhammed'e gitmediler, onu hiçbir zaman anlamadılar. Halbuki Kur'an'dan bağımsız Mekke ve Medine'de yaşayan vatandaş Muhammed'in diğer insanlardan bir farkı bulunmamaktadır. Bunu ben söylemiyorum. Bu gerçeği Allah'ın kitabı Kur'an haber veriyor.

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ إِلَهٌ وَاحِدٌ فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا

(Ey Nebi!) De ki: Ben, ancak sizin gibi bir beşerim.(Şu var ki) bana ilâhınızın bir tek ilâh olduğu vahyediliyor. Artık her kim Rabb'ine kavuşmayı umuyorsa salih amel yapsın ve Rabbine ibadette hiç kimseyi ortak koşmasın." (Kehf- 110)

Diğer bir âyet de şöyledir.

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ إِلَهٌ وَاحِدٌ فَاسْتَقِيمُوا إِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُواْهُ وَوَيْلٌ لِّلْمُشْرِكِينَ

(Ey Nebi!) De ki: Ben de ancak sizin gibi bir beşerim. Bana ilâhınızın bir tek ilâh olduğu vahyediliyor. Artık sadece O'na yönelin. O'ndan mağfiret dileyin. Müşriklerin vay haline! (Fussilet -6)

Demek oluyor ki, Muhammed (a.s) ı değerli kılan şey onun Nebi ve Allah Resulü olması, yani Allah tarafından kendisine vahiy indirilmesidir. Vahiy ehli muvahhidler, yüzlerce âyette anlatılan Nebi ve Allah Resulünü iyi tanımalı ve bütün Resüllerle birlikte sadece Nübüvvet makam ve Risâlet misyonunu ön plana çıkarmalıdır. Muvahhidler, Allah'ın Resülleri arasında ayırım yapmazlar. Son Nebi ve Nübüvvet'e bağlı son Resül olan Muhammed (a.s) ile diğer Resüller arasında hiçbir fark yoktur. Şia ve Ehl-i Sünnet din adamları evliya ve ilahlara karşı gelen Nuh (a.s) ı, Hud (a.s)ı İbrahim (a.s) ı, Resul Musa'yı, Allah'ın Resulü İsa'yı bilmezler.

Müşriklere,

أَفِ لَكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

“Size de, Allah'ı bırakıp tapmakta olduğunuz şeylere de yazıklar olsun! Aklınızı kullanmaz mısınız? (Enbiya- 67) diyen Allah Resulü İbrahim'i tanımazlar. Müşrikler, tağutlara meydan okuyan Nuh ve Hud (a.s.)ı anlayamazlar. Şia ve Ehl-i Sünnet din adamları şirk'le mücadele eden, evliya! ve ilahlara kulluğu reddeden Allah Resulü Muhammed aleyhisselam'ı kabul etmezler. Onun için Ehl-i Sünnet ve Şia'nın muhaddis ve müctehidleri Kur'an'da yüzlerce âyette anlatılan Allah'ın Resulü Muhammed yerine uydurma rivayetlerle kendi dinlerinin sanal Muhammed'ini icat ettiler. Çünkü kendi icad ve üretimleri olan Muhammed'e istedikleri her şeyi yaptırma imkânına sahip olacaktı. Fakat Kur'an'da bulunan Allah'ın Resulüne uymak ve sadece ona itaat etmek zorunda idiler.

Hangi Muhammed?

İstediklerini yaptırma imkânına sahip oldukları Mekke vatan-daşı Muhammed mi? Kendisine uymak ve itaat etmek zorunda oldukları Allah Resulü Muhammed mi? Evliya ve ilahlarına yol veren, her türlü şirki onaylayan Muhammed mi?

Evlîya ve ilahlara vahiyle savaş açan Nebi ve Allah Resulü Muhammed mi? Kur'an'da anlatılan vahiy mahsulü, Allah'ın ahlakına sahip olan Muhammed mi? Uydurma şirk dininin Muhammed'i mi? Özgürlük savaşçısı Allah Resulü Muhammed mi? Kula kul olmaya öncülük eden hayal mahsulü masal kahramanı Muhammed mi?

Hangi Muhammed?

“Bütün ilahları tek bir ilah yapan (Sâd-5) Allah Resulü Muhammed mi? Sayısız ilah yaratan, Şia ve Ehl-i Sünnet'in Muhammed'i mi? En güzel ahlakı temsil eden Allah'ın Resulü arkadaş ve yoldaş Muhammed mi? (Tekvir-22) Âhirette bütün Resüllerin kendisine sığındıkları ilâh ve Rab konumundaki Muhammed mi? Rahmet ve hidayete rehberlik eden Resul Muhammed mi? Her türlü yalan ve iftiraya, şirk ve hurafeye alet ve yol edilen uydurma Muhammed mi? Ey Şia ve Ehl-i Sünnet din adamları!

Böyle bir Muhammed yok! Siz hayal mahsulü, hiçbir zaman var olmayan, masal ve efsane bir Muhammed'in milletisiniz. Siz, Allah'ın Resulü Muhammed'in izinde değil, yoktan yarattığınızı Muhammed'in yolunda, bir yokluğa ve hiçliğe yol almaktasınız. Ey Şia ve Ehl-i Sünnet'in Kur'an bilmez cahilleri! Kertenkeleleri ve siyah köpekleri öldürmeyi sevap sayan bir Muhammed hiçbir zaman olmadı, böyle bir Muhammed yok! Gece geç saatlere kadar evinde oturanlara geç oldu evinize gidin diyemeyen güzel ahlak sahibi utangaç ve son derece mahcup bir Nebi Muhammed var! (Azab-53) Ey Resul tanımaz nankörler!

Sağ elle yemek yiyemeyen çocuklara beddua eden bir Muhammed dünyaya gelmedi, öyle bir Muhammed yok! Yanında yüksek sesle bağırıp çağıranlara “arkadaşlar! susun, bağırmayın” (Hucurat-1,2,3) diyemeyen mükemmel bir edebe sahip olan Nebi ve Allah Resulü Muhammed var!

Ey kara cahiller! Önüne gelene beddua ve lanet okuyan bir Muhammed hiçbir zaman yaşamadı, savaştan kaçanlara bile merha-

met ile yaklaşan Nebi ve Resul Muhammed (a.s) var. (Âli İmran-159)

“Camiye gitmeyenlerin evlerini yakmayı düşünen (Buhari) Muhammed hiçbir zaman olmadı, böyle bir Muhammed yok! Âlemlere (insanlara)(Enbiya-107) ve müminlere (Tevbe-61) rahmet olarak gönderilen Nebi ve Resul Muhammed (a.s) var.

Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davud, İbni Mace, Nesa-i, Malik bin Enes, Muhammed Bin İdris, Ahmed bin Hanbel'in hayali ve efsane Muhammed'inden, ay ve güneş kadar gerçek olan Allah Resülü Muhammed aleyhisselama sizi davet ediyoruz. Dine hüküm koyan Allah'ın ortağı Muhammed diye bir kimse bu dünyada yaşamadı, böyle bir Muhammed yok! Sadece kendisine vahyedilene sımsıkı sarılan (Zuhuf-43,44) yalnız kendisine gönderilen vahyi tebliğ eden (Maide- 99) sadece ve sadece indirilen vahye tabi olan (Yunus-15,109; Ahkaf- 9; Ahzab-1,2) sadece vahiy'le insanları uyaran (En'am-51; Enbiya-45; Kaf-45) Nebi ve Allah Resülü Muhammed'e sizi davet ediyoruz.

Yedi kat gökleri dolaşan bir Muhammed asla olmamıştır, öyle bir Muhammed yok! Sokaklarda dolaşan ve acıktığında herkes gibi yemek yiyen (Furkan- 7) yaşadığı Kur'an'ı hayat ile Müminlere örnek gösterilen (Ahzab-21)

Allah Resülü Muhammed var. Ey Ehl-i Sünnet ve Şia'nın bağnazları! Siz batıl bir inanç, olmayan bir Muhammed'in peşine takılıp hüsrana doğru yol alıyorsunuz! Helal onları haram, haram olanları helal kılan bir Muhammed'i hiç kimse görmedi, böyle bir Muhammed yok! Kur'an'da anlatılan ve daha kendisi hayatta iken indirilen vahiyle dini tamamlanan (Mâide-3; En'am-115) Allah Resülü'nden başka Muhammed yeryüzünde yaşamadı.

Uydurduğunuz kutsal gecelerinizde ve mevlütlerinizde yalanlarla anlatığınızı Muhammed adında bir kimse Mekke ve Medine'de yaşamadı. Ey uydurma batıl dinin mukallitleri! Aslında dinde Muhammed diye bir kimse yoktur! Dinde son Nebi ve Nübüvvet'e bağlı son Resul olan Muhammed (a.s) vardır. Milletın ümmilerine

yalan söylemekten vazgeçin, İnsanları aldatmaya hakkınız yoktur.
Allah'tan korkun ve dürüst olun.

NEBİ VE RESULLERİN MUCİZELERİ

Hayal edin, günümüzün modern dünyasında Musa (a.s) çıkıp asasıyla vurup denizi ikiye yarsaydı, eğer tüm dünya insanları bu mucizeye şahit olsalardı, Musa (a.s) ın mesajını kaç inkarcı kabul ederdi. Kaç müşrik hakkı ve musa (a.s) haklılığını ve davasını tasdik ederdi?

Veya kaç mümin'in kalbi dine karşı güç kazanacaktı? Yüce Allah bize neden denizi ikiye yaracak veya bir değneği yılanı çevirecek bir Resul göndermiyor? Allah neden bizden önceki insanlara indirdiği gibi bize de gökten bir sofrayı indirmiyor? Yüce yaratıcı İbrahim (a.s) ateşten kurtardığı gibi işkence gören ve zulme uğrayan binlerce Filistinliyi neden kurtarmıyor?

Farz edelim ki, kuzey kutbunda yaşıyorsunuz ve henüz başka bir yere seyahat etme, başka yerleri görme fırsatınız olmadı. Bir gün Afrika'dan bir göçmen geldi. Bu göçmen size sarı, normal bir insanın boyunun en az üç katı olan uzun boyunlu, kahverengi benekli bir yaratığın tarifini yaptı. Yani göçmen size bir zürafayı anlattı. Size göre bu Zürafa hayal ürünü bir yaratık, çünkü daha önce bir benzerini görmediniz.

Soru: Bu canlının var olduğunu anında tasdik etmek ve ona inanmanız mı beklenir, yoksa önceden kanıt isteme hakkınız var mı? Yani kendi gözünüzle görene kadar Zürafanın varlığını inkar

etmeye hakkınız var mı? Hatta bu kişi size doğruyu söylerse bile (ki öyledir) kanıtı olmayan bir şeye inanmayı reddederseniz sizi suçlayabilir miyiz? Kanıt istediği için birini suçlamaya hakkımız var mı?

Geleneğin din adamları, kendi zamanlarının Nebi'lerinin, göklerde ve yeryüzünde bulunan yüce Allah'ın kesin yasalarına aykırı mucizelerle toplumlarına gönderildiklerini iddia ederler. Mesela İbrahim (a.s) yanan bir ateşten sağ salim kurtuldu. Musa (a.s) asasını yılanı dönüştürdü ve denizi ikiye yarıdı. İsa (a.s) ölümler diriltti ve gökten bir sofranın indirilmesini istedi. Muhammed (a.s) ayı ikiye böldü. Aynı zamanda gecenin bir bölümünde Mescid-i Haram'dan Kudüs'te bulunan Mescid-i Aksa'ya götürüldü. Din adamlarına göre bu mucizeler sadece belli toplumlar ve belirli Nebiler için özel kılındı. Yine din adamlarına göre son Nebi olan Muhammed (a.s) dan sonra mucizeler çağı kapanmıştır.

Mantıkları Şudur: Artık mucizelere gerek yoktur. Din adamlarına göre yüce Allah'ın değişmez yasalarına rağmen, delil istemeden herkes bu mucizelere inanması gerekiyor, yoksa cehenneme girer. Daha önceki videolarımızda Nebi ve Resul'un arasında bulunan farkları anlatırken, Nübüvvetin son bulunduğunu fakat kitaba bağlı risaletin devam ettiğini anlatmıştık. Şimdi geleneksel mucize anlayışını analiz edeceğiz ve bunu üç ana argüman kullanarak ortaya koyacağız. Bu yazı Kur'an'daki mucizelere odaklansa da, burada kullanılan argümanlar herhangi bir inançtaki mucizelere de genellenebilir. Bu argümanları gözden geçirirken şunu yapacağız. Geleneksel görüşlerin doğru olduğunu ve bu mucizelerin gerçekten olduğunu varsayacağız. Aslında geleneksel inançlara itibar etmiyoruz. Ancak birkaç noktayı açığa kavuşturmak için şimdilik yalnızca doğru olduklarını kabul edeceğiz.

Toplumlar Arası Ayrıcalıklar.

Yani toplumlar arası adaletsizlik. Mesela, sadece bir kişinin yani toplumun tümünün mucizeye şahit olmaması adaletsizliktir. Mucizeler, herkes şahit olmadan yani sadece bir kişiye veya sadece bir grup insanla sınırlı olması bir adaletsizliktir.

Birincisi, bazı şahısları diğerlerine tercih etmek.

وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي قَالَ لَنْ
تَرِيَنِي وَلَكِنِ أَنْظِرْ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرِيَنِي فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ
لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَحَرَّ مُوسَى صَعِقًا فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ سُبْحَانَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا
أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ

“Mûsâ, belirlediğimiz yere gelip Rabbi de ona konuşunca, “Rab-
bim! Bana (kendini) göster, sana bakayım” dedi. Allah da, “Beni
(dünyada) katiyen göremezsin. Fakat (şu) dağa bak, eğer o yerinde
durursa sen de beni görebilirsin.” dedi. Rabbi, dağa tecelli edince
onu darmadağın ediverdi. Mûsâ da baygın düştü. Ayılınca, “Seni
eksikliklerden uzak tutarım Allah’ım! Sana tevbe ettim. Ben ina-
nanların ilkiyim” dedi.” (Âraf-143)

Soru Şu: Neden bu olaya tanık olan tek kişi Musa (a.s) olmuştur?
Yani mucize sadece ona gösterilmiştir? Neden dağa sadece kendisi
çıkı? Neden dağa tırmanmak zorunda kaldı? Yüce Allah dağın
tepesinde mi bulunuyor? Yani bu olay neden Musa (a.s)’ın kavmi
önünde gerçekleşmedi? Neden sadece Musa (a.s)’a özel kılındı?

Gelenek bu konuda şöyle diyecek. Bu yüce Allah’ın hikmetidir
ve bunların hepsi yüce yaratıcının plan ve programının bir parçası-
dır. Bu argümanı kullananlar için, bunlar kelimenin tam anlamıyla
herhangi bir şeyi savunmak için kullanabilecek çok zayıf argü-
manlardır. Mesele şu ki, Musa’nın bu mucizeye şahit olmasına izin
verilen tek kişi iken, kavmine haksızlık edilmiş ve kendi gözleriyle
görmeden bunu gerçekten gerçekleştiğine inanmaları istenmiştir.

Başka Bir Örnek

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا
الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

“Kendisine âyetlerimizden bir kısmını gösterelim diye kulunu
bir gece Mescid-i Haram’dan çevresini bereketlendirdiğimiz Mes-
cid-i Aksa’ya götüren Allah’ın şanı yücedir. Hiç şüphesiz O, hakkıyla
işitendir, hakkıyla görendir.” (İsra-1)

Geleneksel anlayışa göre yüce Allah Muhammed (a.s.)'ı gecenin bir anında Mekke'den Kudüs'e götürmüştür. Bu konuda da sorulacak birçok soru var.

İlk ve En Önemli Soru: Bu yolculuk neden gece insanlar uyurken yapıldı ve yolculuk nedeniyle Nebi (a.s) göğe çıkmasını isteyen kişilerin şahit olmaları için gündüz yapılmadı.

Çünkü müşrikler şöyle diyordu.

أَوْ يَكُونُ لَكَ نَبِيٌّ مِنْ رُحْرُفٍ أَوْ تَرْفَى فِي السَّمَاءِ وَلَنْ نُؤْمِنَ لِرُقَيْتِكَ حَتَّى
تُنزِّلَ عَلَيْنَا كِتَابًا نَقْرُوهُ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا

“Yahut altından bir evin olmalı veya gökyüzüne yükselmelisin. Üzerimize bizim okuyabileceğimiz bir kitap indirinceye kadar senin yükselişine de inanmayız. De ki: “Rabbimi yüceltirim; ben, elçi olan bir beşerden başkası mıyım?” (İsra-93)

Bu mucize Nebi (a.s) a özeldir ve Allah bu mucizeyle yalnız ona lütufta bulunmuştur.” diyenlere soruyoruz. Bu yolculuğa gerçekten çıktığına dair hiçbir delil olmadığı için ona karşı gelmeleri ve onu yalanlamaları yerine bu onu daha güvenilir göstermez miydi? Yani geleneksel din anlayışına göre, Nebi (a.s.)'ın kavmi onların gözünde bu yolculuğa çıkmadığı yani körü körüne inanmaları istendiği için onlara zulüm yapılmıştır. İkincisi, toplumlar arası ayrımcılık, yani bazılarının bazılarından üstün ve ayrıcalıklı kılınmaları.

Diğer Bir Örnek

قَالَ بَلْ أَلْقُوا فَإِذَا جِبَالُهُمْ وَعَصِيئُهُمْ يُحَيَّلُ إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ أَنَّهَا تَسْعَى

“Mûsâ: “Yok, (önce) siz atın” dedi. Bir de ne görsün, onların ipleri ve değnekleri yaptıkları sihirden dolayı kendisine hızla sürünür gibi görünüyor. (Tâhâ-66)

فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُوسَى

“Bunun üzerine Mûsâ, içinde bir korku hissetti.” (Tâhâ-67)

قُلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَى

“Şöyle dedik: “Korkma (ey Mûsâ!). Çünkü, sensin en üstün olan.” (Tâhâ-68)

وَأَلْقِ مَا فِي يَمِينِكَ تَلْفَافًا مَّا صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدٌ سَاجِرٌ وَلَا يُفْلِحُ
السَّاجِرُ حَيْثُ أَتَى

“Sağ elindeki (değneğini) at ki, onların yaptıklarını yutsun. Şüphesiz yaptıkları bir sihirbaz hilesidir. Sihirbaz ise nereye varsa kurtuluşa eremez.” (Tâhâ-69)

فَأَلْقَى السَّحْرَةَ سُجَّدًا قَالُوا أَمَّا بِرَبِّ هَارُونَ وَمُوسَى

“(Mûsâ'nın değneği, sihirbazların ipleriyle değneklerini yutunca) sihirbazlar hemen secde ettiler yani, “Hârûn ve Mûsâ'nın Rabbine inandık” dediler.” (Tâhâ-70)

Eski ahitten yani Tevrat'tan son vahyin tarihine kadar bu kısya aynı şekilde yorumlar yapılmıştır. Musa (a.s) esasını attı, asa yılanı dönüştü ve o yılan sihirbazların iplerini yuttu. Diyelim ki o gün hazır olanlardan biri ama bir adamdı. Bu ama kişi Musa'nın esasının yılanı düştüğünü ve sihirbazların iplerini yuttuğunu görmedi. Olayın tüm tanıkları olayı kör adama detaylı bir şekilde anlatmış, ama o bizzat görmemiştir. Kör adamı bunu görmediği için onu kınamaya hakkımız var mı? Bu olay gerçek bile olsa onu bu olaya zorla inandırmaya hakkımız var mı? Bu olaya inanması ya da inanmaması onun kararını etkiler mi? Bu kör adama iki nedenden dolayı haksızlık yapıldı.

Birincisi mucizeye şahsen şahit olmadığı için. İkincisi, mucizeyi gören birinin yapması beklenen ile aynı şekilde gerçekleştiğine inanması beklendiği için. Yani onu inkar ederse cehenneme girecek öyle mi? Peki Musa'nın bütün kavmi bu mucizeye şahit olmak için mi toplandı? Peki ya hasta olanlar, yolculukta olanlar ve engelli olanlar ve mucizeyi görmeden ölenler ne olacak? Veya mucizeden sonra doğanlar ne olacak? Mucizeye şahit olmayanların şahit olanlarla aynı şekilde mi inanması gerekir? Bu olaya tanık olmayan tüm insanlar, bu mucizeyi gözleriyle görmedikleri ve kendi Nebilerinin önünde bu asa yılanı çevirmesini sağlamadan, delil istemeden körük körüne

inanmalarını beklendiği için haksızlığa uğramışlardır.

Başka Bir Örnek:

إِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنَزِّلَ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ قَالَ أَتَقْوُوا اللَّهَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

“Hani havariler de, “Ey Meryem oğlu İsa! Rabbin bize gökten bir sofraya indirebilir mi?” demişlerdi. İsa da, “Eğer mü’minler iseniz, Allah’a karşı bilinçli olun” demişti.” (Mâide-112)

قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَتَطْمَئِنَّ قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ صَدَقْتُنَا وَتَكُونَ عَلَيْنَا مِنَ الشَّاهِدِينَ

“Onlar, “İstiyoruz ki ondan yiyelim, kalplerimiz mutmain olsun. Senin bize doğru söylediğini bilelim yani ona, (gözü ile) görmüş şahitlerden olalım” demişlerdi. (Mâide-113)

قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِأَوْلَادِنَا وَأَخْرَانَا وَأَيَّةً مِنْكَ وَارْزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ

“Meryem oğlu İsa, “Ey Allahım! Ey Rabbimiz! Bize gökten bir sofraya indir ki; önce gelenlerimize (zamanımızdaki dindaşlarımıza) ve sonradan geleceklerimize bir bayram ve senden (gelen) bir mucize olsun. Bizi rızıklandır. Sen rızıklandırılanların en hayırlısı” dedi.” (Mâide-114)

قَالَ اللَّهُ إِنِّي مُنَزَّلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدُ مِنْكُمْ فَإِنِّي أُعَذِّبُهُ عَذَابًا لَا أُعَذِّبُهُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ

Allah da, “Ben onu size indireceğim. Ama ondan sonra sizden her kim inkâr ederse, artık ben ona kâinata hiçbir kimseye etmeyeceğim azabı ederim” demişti.” (Mâide-115) Geleneksel anlayış bu ayetleri şöyle tefsir ediyor. Havariler Allah’tan kendilerine gökten yiyecek ve içecek dolu bir sofraya göndermesini istedikleri ve aslında Allah’ın kendilerine bu sofrayı gönderdiğini iddia eder. Bu sofraya indirildiği zaman İsrailoğullarının hepsi bu sofraya şahit oldular mı?

Âyette dikkat çeken şey

فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدُ مِنْكُمْ فَإِنِّي أُعَذِّبُهُ عَذَابًا لَا أُعَذِّبُهُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ

“...Ama ondan sonra sizden her kim inkâr ederse, artık ben ona kâinatta hiçbir kimseye etmeyeceğim azabı ederim” cümlesidir. Bu sadece sofrayı görenleri mi, yoksa sofrayı görmeseler bile her insanı mı kastediyor? Yani sofrayı gören ve ondan yiyenlerle, görmeyen ve ondan yemeyenlerle aynı muamele mi yapılıyor? Delil olmadan körü köyünde mi? Sofrayı görmeyen, ondan yemek yemeyen herkese kendi gözleriyle görmedikleri ve buna körü körüne inanmaları beklediği için haksızlık yapılmıştır.

Üçüncüsü: Çağlar Arası Adaletsizlik ve Ayrımcılık.

Gelenekçilere göre mucizeler çağı bitmiş ve kapanmıştır. Eski çağlarda pek çok insanın kendilerine sağlam deliller ve mucizelerle gelen Nebileri vardı. Biz ise, ne bir Nebi, ne de somut bir delil ya da mucize görmüyoruz.

Mucizelerle ilgili elimizde olan tek şey, Tevrat, İncil ve Kur'an'da bulunan mitoloji, hikâyeler ve sözde anlatımlardır. Başka hiçbir şey olmadan gerçekleşen olaylar. Daha da ilginç, hiçbir delil istemeden, zerre kadar şüphe bile göstermeden ve derinlemesine sorgulamadan bu olaylara körü körüne inanmamız bekleniyor. Gelenekçilere göre bu mitolojilere inanmayı reddeden herkes kafirdir ve cehenneme girecektir. Halbuki Kur'an'da bunlara iman edilmesi ile ilgili hiçbir emir bulunmamaktadır.

Soru Şu: Kanıt istememize izin verilmediğini kim söyledi?

İbrahim (a.s) delil istemedi mi? Musa (a.s) Allah'ı apaçık olarak görmek istemedi mi? Havariler sofranın inmesini istemediler mi? Onların delil istemeye hakları oluyor da, bizim delil listeme hakkımız neden olmuyor? Yüce Allah neden onların isteklerini yerine getirip somut deliller verirken, bizim hiçbir isteğimizi yerine getiriyor ve bize somut deliller vermiyor?

Hani sünnetullah'ta hiçbir değişime ve başkalaşma olmuyordu?

سُنَّةَ مَنْ قَدْ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ رُسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيلًا

“Senden önce gönderdiğimiz Resullerimiz hakkındaki kanun

böyledir. Bizim kanunumuzda hiçbir değişme bulamazsın.” (İsra-77)

سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا

“Daha önce gelip geçenler hakkında da Allah’ın kanunu böyledir. Allah’ın kanununda asla değişme bulamazsın.” (Ahzab-62)

سُنَّةَ اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا

“Allah’ın öteden beri işleyip duran kanunu (budur). Allah’ın kanununda asla bir değişiklik bulamazsın.” (Fetih-23) Allah gökten bir sofrayı indirebilir mi? Elbette indirebilir. Allah neden bize şu anda gökten bir sofrayı indirmiyor? Allah İsa’nın kavmini neden bize üstün kıldı? Yüce Allah neden geçmiş bütün toplumlara mucizeler ve deliller vererek bize üstün ve ayrıcalıklı kıldı. Birilerine mucizeler verip diğerlerini esirgemek yüce Allah’ın adaletine sığmayan bir ahlaktır. Bu geleneksel yorumlara inanan ve destekleyen herkes, yüce Allah’ı adaletsizlik yapmakla suçlamış olur. Eğer geleneksel görüşler doğruysa ve mucizeler gerçekten verilmişse, bizim de mucize isteme hakkımız inkar edilemez.

Şöyle Diyebilirsiniz: “İnanmak için mucizelere ihtiyacımız var mı? Öncelikle bu argümanın mucizelere dayalı inançla kesinlikle hiçbir ilgisi yoktur. Bu argüman temel olarak başkaları olmadan bir mucize elde eden herkesin aynı zamanda başkalarının da bu mucizeye kanıt istemeden körü körüne inanmalarının beklendiğinin saf adaletsizlik olduğunu söylüyor. Biz yüce Allah’ın adaletini, kırılmaz ve şaşmaz yagasını, değişmez sünnetini, ince ayar ve hassas düzenini savunuyoruz. Dolayısıyla eğer bugün mucizeler gerçekleşmiyorsa, dün de gerçekleşmiş olamaz. Çünkü göklerde ve yeryüzünde bulunan yasa ve sünnetullah buna yol vermez. O halde Kur’an’da var olan olağanüstü hadiseler başka açılardan bakmak gerekiyor.

Mucizeler insanlara ne kazandırıyor? Mucizelerin bize ne faydaları olmuştur?

Din adamları, mucizelerin birçok amaca hizmet ettiklerini ve bir çok faydalarının olduğunu iddia etmişlerdir. “Mucizeler, insanın güç ve yeteneklerini aştığı için Allah’ın kudretini gösterir.” “Muci-

zeler insanların imanlarını güçlendiren ve pekiştiren deliller sunduğu için, Allah'ın şefkat ve merhametini gösteriyorlar.” “Mucizeler, Nebilerin Allah tarafından gönderildiklerini doğrular, destekler ve ispat ispat ederler.

Son Olarak: Mucizeler kesin deliller oldukları için, insanların inkar etmeleri halinde sonradan mazeretleri kalmaz.

Çok basit bir şekilde ifade edersek, mucizelerin gerçekten geçmişte gerçekleştiğini varsayarsak bile, bu faydaların bizim için hiçbir anlamı yoktur. Bugün elimizde mucize olmadığından yani biz onları görmediğimiz için, Allah'ın kudretine göstermemektedir. Yüce Allah'ın her şeye kadir olduğunu bilmek için mucizelere ihtiyacımız yoktur. Tam aksine gerçekte geçmişte meydana gelen mucizeler Allah'ın kudretini azaltmaya ve sınırlamaya yol açıyorlar.

Allah; insanları hidayet ve aydınlık yolu olan vahye, değişmez ve değiştirilemez yasalarına uymaya ve uygulamaya çağırır. Vahiy, yani yazılı yasalar; tıpkı göklerde ve yerde bulunan yaratılış yasaları gibi matematiksel birer denklem gibidir. Matematiksel denklem, nasıl ki takip edildiği zaman, insanı doğru sonuca ulaştırırsa; vahiy de insanı, değişmez ve şaşmaz bir şekilde hidayet ve huzur iklimine ulaştırır. Dua eden insan, esas görevi olan doğal yasaları terkedip yani davet edenin davetine icabet etme yerine, kendi şahsi istekleri için Allah'a yalvarması, akla, mantığa, ilme, ilâhi yasalara ve edebe uygun olmadığı gibi, dine de uygun değildir. Zira göklerde ve yerde olan yasaların sahibi Allah'tır. Değişmez, değiştirilemez yasalara, uyması ve uygulaması gereken insandır. Duamız yerine gelmiyorsa eğer; “Yap, yapıver, ediver, eyleyiver Allahım” diyerek Allaha emirler (!) yağdırma ahlaksızlığımızdan ve sorumsuzluğumuzdandır. Huzur ve mutluluğumuz için, yüce Allah'ın bizler için belirlediği yasalara uyalım ki; dualarımız, dünyada da, ahirette de hedefine ulaşsın. Yüce Allah ezelde koyduğu yasalara hiç bir zaman müdahale etmez. Yani yüce Allah, göklerde ve yeryüzünde bulunan kurulu düzenin yapısına karışmaz. Dolayısıyla istediğini yapar ama keyfi bir iş yapmaz. Onun vahiy göndermesi de yaratılışa müdahale etmek

için değil, göklerde ve yerde bulunan yasaları hatırlatmadan başka hiçbir şey değildir.

Yani yazılı yasa ile göklerde ve yerdeki yaratılış yasalarını hatırlatıyor. Kur'anın bir hatırlatma olduğunu asla unutmamalıyız.

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَىٰ اللَّهُ فَبِهِدْيِهِمُ اقْتَدِهْ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِنْ هُوَ إِلَّا
ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ

“İşte, o Nebiler, Allah'ın doğru yola ilettiği kimselerdir. (Ey Nebi!) Sen de onların tuttuğu yola uy. De ki: “Bu göreve karşı sizden bir ücret istemiyorum. O (Kur'an), bütün âlemler için ancak bir hatırlatmadır.” (En'am-90)

وَمَا تَسْأَلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ

“Hâlbuki sen buna karşılık onlardan bir ücret de istemiyorsun. O (Kur'an) âlemler içinde ancak bir hatırlatmadır.” (Yusuf-104)

إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ

“Bu Kur'an, âlemler için ancak bir hatırlatmadır.” (Sâd-87) Dolayısıyla Kur'an göklerde ve yerde kurulu bulunan yasaları hatırlatma kitabıdır. Yoksa sürekli olarak insanı göklerdeki ihtişama, ince ayar ve hassas dengeyi düşünmeye niye yönlendirsin? Tekrarlamakta fayda vardır. Kur'an göklerde ve yerde olan ilahi yaratılış yasalarını hatırlatmaktan başka hiçbir şey değildir. Yani yüce Allah'ın demek istediği şudur. “Ben kendi kural ve kaidelerime, yasa ve kanunlarıma göre hareket ederken, sakın sizlerde yazılı olarak gönderdiğim yasaya (vahiy) ve doğal yasa olan göklerde ve yerdeki ihtişama ve kurallara aykırı hareket etmeyin” demek istemiştir. Göklerde ve yerde yazılan yani yaratılan yasaya göre hareket edildiği zaman düzenli ve temiz bir hayat ortaya çıkar. Bunun haricinde asla düzenli bir dünya ve temiz bir hayat kurulamaz.

Yüce Allah, göklerde ve yerde olanlar hakkında yedi yüz âyette bizi düşünmeye ve hatırlamaya sevk etmesinin tek sebebi, onun yasalarının değişmezliğini göstermesi içindir. Yani göklerdeki düzen, kâide, yasa ve kurallar hiçbir zaman değişmiyor ki, sizin

yaratılıştaki yasalarınız çağırıp bağırarakla değişsin.

وَمَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فِيمَا كَسَبْتُمْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ

“Size isabet eden herhangi bir musibet, kendi ellerinizle kazandıklarınız (yaptıklarınız) yüzündendir. O yinede çoğunu affediyor.” (Şura-30)

وَأَنْ لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَىٰ وَأَنَّ سَعْيَهُ سَوْفَ يُرَىٰ

“İnsan için kendi çalışmasından başka hiçbir şey yoktur. Yaptıklarını da ileride görülecektir.” (Necm-39,40) buyurulması. Bu ezeli yasaların iyice anlaşılması içindir. Bu konuda şu âyetler dikkate değer bir öneme sahiptir.

الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا مَا تَرَىٰ فِي خَلْقِ الرَّحْمَنِ مِنْ تَفَاقُوتٍ
فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَىٰ مِنْ فُطُورٍ

“Yedi kat göğü tabaka tabaka (birbiriyle uyumlu-düzenli) olarak yaratan O’dur. Rahman’ın yaratmasında hiçbir uyumsuzluk göremezsin.” Gözü çevir, herhangi bir düzensizlik görebilecek misin? (Mülk-3)

ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ إِلَيْكَ الْبَصَرُ حَاسِئًا وَهُوَ حَسِيرٌ

“Sonra tekrar tekrar gözü çevir; göz bitkin bir şekilde yorgun olarak sana geri dönecektir.” (Mülk-4)

Soru şu: Gelenekte olduğu gibi çok dua ve ibadet eden mi başarılı ve mutlu olacak, yoksa yasalara göre hayat süren mi? Tabi burada geleneğin ibadetinden söz ediyoruz. Yoksa asıl ibadet yasalara göre yaşamaktır. Yüce Allah göklerde ve yeryüzünde olanları kullarının emrine boyun eğdirdiğine göre, esas kulluk onları inceleme, araştırma ve işleme yani onlardan ilim ve teknoloji elde etmekle olacaktır. Göklerde ve yeryüzünde bu potansiyel ortaya çıkarılmayınca yüce Allah’ın nasıl sonsuz kudret ve merhamete sahip bir Rab olduğu anlaşılmayacaktır. Esas ibadet budur. Çünkü bu yasalar anlaşılmadığı sürece yüce Allah hakkıyla takdir edilmeyecektir. Dua yüce Allah’ın göklerde ve yeryüzünde var ettiği yasalara göre hareket etmeye davet anlamına gelmektedir. Yani dua bir iddiadır,

bir davadır. Dua elleri semaya açıp yüce Allahtan olmayacak şeyler için yalvarmak değildir.

Sonsuz güç ve kudret sahibi yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor.

وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ

“Gökte rızıkınız ve size vaad olunan daha bir şey vardır.” (Zariyat-22)

Yani gökte rızık olarak sadece yağmur ve kar yoktur. Gökte uçaklar, uydular, uzay istasyonları ve daha bilmediğimiz nice zenginlikler mevcuttur. Yasalara itaat etmek farzdır. Ne olursa olsun, yüce Allah gökleri ve yeri yarattığı günden itibaren koyduğu yasalarla asla oynamaz. Yasası gereği, ölmekte olan bir çocuğun yanında bulunan akbabaya bile karışmaz. Yüce Allah göklerde ve yeryüzünde koyduğu kanun ve kaidelerine asla müdahale etmez. Depremden korunmanın yolu elleri semaya doğru açarak dua etmek değildir. Depremlerden korunmanın tek yolu yüce Allah’ın koyduğu yasalara iman etmektir. Yüce Allah’ın koyduğu yasaları inkar etmek, onlara saygılı olmamak yani depremin zararlarından korunmak için sağlam yapılar inşa etmek yerine sala ve Kur’an okumak akılsızlıktan öte bir ahmaklıktır.

RESUL, HEVASINDAN NUTUK ATMAZ NE DEMEKTİR?

Necm suresinin ilk ayetlerinde geçen “O, kendi heva ve arzusuna göre nutuk atmaz(konuşmaz). O’nun bildirdikleri vahyedilenden başkası değildir” mealindeki ayetler delil gösterilerek (Hiç alakası olmadığı halde) Şia ve Ehli sünnetin alimleri tarafından Allah Resulü’nden asırlar sonra uydurulan hadislerin de vahiy mahsulü olduğu iddia edilmiştir. Oysa bu ayetlerde “vahiy ürünü” olduğu bildirilen sözler, Muhammed (a.s)dan asırlar sonra onun adına iftira edilen sözleri (hadisleri) değil Resul’ün okuduğu, Allah indinden gelen Allah’ın sözleridir. Yani onun Allah’tan getirdiği Kur’an ayetleridir. Mekke müşrikleri iftira ederek Muhammed (a.s)’ın Resul olarak okuduğu sözlerin Allah’ın ayetleri (Allah’tan aldığı vahiyler) olmadığını ve bunları kendisinin uydurduğunu (heva ve hevesi ile söylediğini) iddia ettiler. Mekke müşriklerinin bu iddiaları ile ilgili bazı ayetler şunlardır.

Rahman ve Rahim Olan Allah Kur’an’ı Mübin’de Şöyle Buyuruyor.

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ سُوْرٍ مِّثْلِهِ مُفْتَرِيَاتٍ وَاذْعُوا مَنِ اسْتَعْظَمُ
مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

“Yoksa onu (Kur’anı kendisi uydurdu mu diyorlar? De ki: Eğer doğru iseniz Allah’tan başka çağırabildiklerinizi (yardıma) çağırın

da siz de onun gibi uydurulmuş on süre getirin (Hud-13)

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ قَاتُوا بِسُورَةٍ مِّثْلِهِ وَادْعُوا مَنْ اسْتَنْطَعْتُمْ مِنْ دُونِ
اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

“Yoksa onu (Muhammed) kendisi uydurdu mu diyorlar? De ki: Eğer sizler doğru iseniz Allah’tan başka, gücünüzün yettiklerini çağırın da “hep beraber) onun benzeri bir süre getirin” (Yunus-38)

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ إِنْ افْتَرَيْتُهُ فَعَلَىٰ إِجْرَامِي وَأَنَا بَرِيءٌ مِمَّا تُجْرَمُونَ

(Ey Resul!) Yoksa bu (Kur’an’ı) kendisi uydurdu mu diyorlar? De ki: “Eğer onu uydurduysam günahım bana aittir. Fakat ben sizin işlediğiniz günahtan uzağım” (Hud-35)

وَقَالُوا آسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ اٰكْتَنَبَهَا فَهِيَ تُمْلَىٰ عَلَيْهِ بُكْرَةً وَّآصِيلاً

“Yine onlar dediler ki: Bu (ayetler) onun başkasına yazdırıp da kendisine sabah akşam okunan öncekilere ait masallardır. (Furkan-4)

قُلْ أَنْزَلَهُ الَّذِي يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا

(Ey Resul!) De ki: O’nu göklerde ve yerde gizlilikleri bilen Allah indirdi. Şüphesiz O, çok bağışlayıcıdır, engin Merhamet sahibidir” (Furkan-5)

وَإِذَا تَنَلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ هَذَا
سِحْرٌ مُّبِينٌ

“Ayetlerimiz onlara açıkça okunduğu zaman hakikat kendilerine geldiğinde onu inkâr edenler: “Bu apaçık bir sihirdir” dediler. Yoksa Onu uydurdu mu “ diyorlar? De ki: Eğer ben onu uydurduysam, Allah tarafından bana gelecek şeyi(azabı) gidermeye gücünüz yetmez” (Ahkaf-78)

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَيْتَهُمْ مِنْ نَذِيرٍ
مِنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ

“O’nu kendisi uydurdu” diyorlar öyle mi? Hayır! O, senden önce kendilerine hiçbir uyarıcı gelmemiş bir kavmi uyarman için

Rabbinden gönderilen hak kitaptır” (Secde, 3) İşte müşriklerin bu iddialarına cevap olarak Necm süresinin ilgili ilk on beş ayeti nazil olmuştur.

İslam, Evrensel Bir Dindir

1-) Yüce Allah, yönetim şekli olarak insanlardan istediği ve önerdiği şey şudur . Özgürce kabullenilmiş ve üzerinde şura ile ittifak edilmiş adil bir sistem kurmaları. Şura'ya değer verilmenden, ortak aklın tercihine saygı duyulmadan, dikte edilen sistemler adalete aykırı olacağı için İslam'ın onaylayacağı bir yönetim biçimi olamaz.

2-) İslam, kendisine iman etmek istemeyene zor kullanarak, baskıyla iman ettirecek kadar zorba ve karanlık bir din değildir.

3-) İslam, saltanata, hanedanlığa, ırkçılığa, sünnilik ve şiiliğe insanları muhtaç ve mahkum edecek kadar bağnaz bir din değildir.

4-) İslam, emirlerini insanlara zorla dayatmayacak kadar kendisine güveni olan bir dindir. Bundan dolayı yüzlerce âyette insanları aklı kullanmaya, düşünmeye ve sorgulamaya davet eder. Kendisine güveni olmayan bir din ve ideoloji bu kadar yoğun bir davette bulunmaz. Yani İslam, aklını kullananlara gerçek bir din olduğunu izah edemeyecek kadar aciz değildir. İslam, zorbarların ve mollaların, tarikat ve cemaatçilerin elinde sallanan bir kılıç olmayı hak etmeyecek kadar özgürlükçü, genel ve evrensel bir dindir.

5-) İslam, “din devleti” kurdurup, güç ve kuvvet peşinde koşan, devletleri ele geçirmeye çalışan, insanın aklını, iradesini, hürriyetini sınırlayan yani insanlara zorla ibadet ettirecek kadar ritüeller hay-

ranı put perest bir din değildir.

6-) İslam, soruları zorla susturacak kadar, insanlığın ortak aklını, birikimini, değerlerini görmezden gelerek ve onları düşman sayarak kendini korumaya alacak kadar korkak bir din değildir.

7-) İslam, hangi medeniyet ve toplum olursa olsun insanların ürettiği, değerlere, teknolojiye, bilime değer veren ilerici bir dindir.

8-) İslam, “İran İslam Cumhuriyeti!”, “Taliban Hilafet devleti!”, “Arabistan İslam devleti!” adlarıyla kendine kaleler oluşturup, o kalelerin içinde Mecüsi gelenekleriyle, Emevi ve Abbasi ırkçılığıyla, Şiilik, Sünnilik ve Selefilik mezhepleriyle kendini konuçlandırıp; mollaların, ruhbanların, kralların, sultanların, prenslerin eline mahkum edecek kadar dar kalıplar içine sığacak bir din değildir.

9-) İslam, sokaklarına “ahlak polisleri” salınmış bir zihinle tanımlanacak ve insanları böyle bir zihnin karanlığına mahkum edecek kadar kalitesiz bir din değildir.

10-) İslam, Medine şartlarını, bölgesel kültürü, yerel örfü bütün coğrafyalara, bütün iklimlere, kültürlere, çağlara dikte edecek kadar, insanlığı belli bir geleneğe, bir zaman aralığına, bir kültüre, bir yoruma, bir bakış açısına donduracak kadar dünyadan, çağlardan, iklimlerden, kültürlerden, zamanın ruhundan, bireylerin ve toplumların tekâmülünden, her bir insanın özgün yapısından habersiz çağdışı bir din değildir.

11-) İslam, sadece seçkinlerin, ruhbanların, din adamlarının anlayacağı kadar ağıdalı ve esrarlı bir din değildir.

12-) İslam, insanları “hilafete” ve “imamete” yani “kula kulluğu” önerecek kadar abes, eksik, boş ve sığ bir din değildir.

Peki İslam Nedir?

İslam, aklını kullananlara, önce kendi hayatlarını güzel ahlak, adalet, iman, bilinç, ihlas, ilim, hikmet, vicdan, salih ameler çerçevesinde şekillendirip; varlığını Kur'an'ın istediği iyilik ve doğruluk merkezli bir zeminde tutmaktır. Güzelliğe destek kötülüğe engel

olmak için kazanılan yüksek karakter, onur ve motivasyondur. İslam, yüce Allah'ın akıl ve irade verdiği insanların, kendilerini inanç ve ideolojik cehennemlerde yakmaya çalışanlara karşı korumak için sığınılan en muhteşem bir sığınak ve karargahtır. İslam'ın getirdiği bireysel ve toplumsal emirlerin, İslam adına despotizmle yoğrulmuş sözde "İslam cumhuriyetlerinin" içinde değil, "Güzel Ahlak Cumhuriyetlerinin" içinde fark edileceğine, anlaşılacağına, yaşama imkânı bulacağına iman etmek gerekir. "İslam devleti" diye bir devlet kurmanın; İslam'ı insanların zihninden uzaklaştırmak, onu bir devletin kural ve kaidelerine mahkum etmek, evrensel sınırlarını dar kalıplara sıkıştırmak, beşeri kültür ve gelenekleri ilâhi olan İslam'ın yerine koymak olacaktır. Bir olmak, cemaat olmak, bir araya gelmek, halifenin, sultanın, kralın, kuru kalabalıkların iradesine mutlak teslim olmak değildir. İslam'da birlik, seçip ayıran, düşünen, sorgulayan, akıl sahibi bireylerin bir araya gelmeleri demek olduğunu bilmek zorundayız.